

РЕЙ МОРГАН

ИЗПЕПЕЛЯВАЩА СТРАСТ

Превод от английски: Красимира Икономова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Скот Бродли не очакваше гости — особено пък привидение по бяла нощница. Така че когато го съзря в двора, отначало не повярва на очите си.

Наближаваше полунощ. Беше се прибрал късно след дълъг, непрекъснат полет от Бомбай. Седнал в пилотската кабина на огромния реактивен самолет през цялото време си бе мислил колко хубаво ще бъде, когато се върне у дома и се отпусне в топлия малък басейн в задния двор, което щеше да го отмори.

Беше прелетял краткото разстояние между Лос Анжелис и Палм Спрингс, от летището бе взел поршето си и се беше прибрал в къщата, поддържана от идеалната чистачка Ребека.

С щастлива въздишка бе свалил униформата си, загасил лампите и веднага беше излязъл в задния двор.

Отпуснат в малкия басейн, дълго се бе взира в обсипаното със звезди небе. Накрая, изтощен от умората, бе затворил очи.

Незнайно защо по едно време ги бе отворил. Нещо бяло и ефирно беше привлякло погледа му.

И сега с присвити очи той се взираше в тъмнината към края на двора срещу басейна. Нещо се движеше. Като че беше малко момиче с дълга руса коса, облечено в широка прозрачна бяла дреха. Скот премигна от изненада и видението изчезна.

— Господи! — промърмори той на себе си. — Този път сигурно съм изтощен до крайност. — Благодарен беше, че се въздържа да изпие силното питие, както възнамеряваше. По-добре да му се появят малки момиченца като привидения, отколкото розови слонове. Отново се отпусна със затворени очи.

Но не, ето го пак — този път се катереше по дървото, а нощницата се развяваше от вятъра. Намръщи се. Може би детето искаше да си откъсне някоя кайсия. Той никога не обръщаше внимание на това дърво и оставяше градинаря да обира плодовете.

А сега по дървото се катереше малко момиче, приличащо на привидение...

Напрегна поглед. Нещо му подсказа, че това не е привидение — привиденията не ядат кайсии.

Неочаквано се появи още едно дете — русо рошаво момченце — също облечено в бяло. Детето спря, огледа двора и Скот бе готов да се закълне, че очичките му святкаха с неземаен блясък. То също изчезна, но отново се появи и ловко се покатери на дървото.

Скот се намръщи и разтърси глава, за да проясни мислите си. Някакъв вътрешен глас го посъветва да затвори очи и да не обръща внимание на децата — бяха плод на въображението му и скоро щяха да изчезнат. Обаче друг тревожен глас опитваше да го предупреди, че някой е стъпил на негова територия, че е време да стане и да защити двора си от неканените гости.

Раздвижи се неспокойно във водата, тъй като не беше сигурен на кой импулс да се подчини, когато се появи и трето дете, което пристъпваше неуверено. То го забеляза.

Застанало на място, обута само с найлонови гащички, новодошлото вдигна ръчичка и посочи към него.

— Ага дуу! — изрече мъничкото.

— Бийни! — извика гласче от дървото. — Прибирай се вкъщи. Бързо вкъщи!

— Ага дуу — повтори най-малкото, застанало нестабилно. Гледаше към дървото.

Скот въздъхна. Нямаше смисъл да се залъгва, и да се надява, че са привидения. Това чисто и просто си беше нашествие от деца! Трябваше да направи нещо. Незабавно.

— Бийни!

Този път гласът беше на жена и идваше от съседния двор. Зави му се свят и зачака, сигурен, че притежателката на гласа ще се появи от тъмнината, както и останалите.

— Бийни, къде си, малки пакостнико?

Една дъска на оградата, разделяща двата двора, се раздвижи и още една фигура — като привидение — се появи в двора.

Само че определено не беше дете. Бе сексапилна жена, облечена с бяла прозрачна пижама, каквато беше виждал във въображението си още като тийнейджър. Имаше сребристоруса коса, която се спускаше

на букли по гърба ѝ. Хубавото сърцевидно лице изразяваше тревога. Непознатата оглеждаше двора.

Скот установи, че е затаил дъх. Сега виждаше всички неканени гости — двете деца на дървото, малкото, което с нестабилна клатеща се походка пристъпяше натам, и прекрасната жена, която ги търсеше. Всички бяха облечени в бяло и сякаш излъчваха някаква вълшебна светлина. Сега вече бе напълно сигурен, че всички са съвсем реални.

— Бийни! — Тя откри мъничкото дете и го вдигна на ръце. — Лошо момченце! Да тръгнеш бос! Кой знае какви ужасни неща има този мъж на двора си! — Вдигна очи към дървото. — Бет! Барнаби! Веднага слизайте! Много добре знаете, че трябва да сте в леглата!

— Мамо, ние берем кайсии. Този човек не ги иска.

Тя премести детето в другата си ръка.

— Вярно. Щом ги оставя да гният...

— Той е стиснат старец — отговори младо гласче. — Децата на улицата ми казаха. Лош старец, който мрази децата.

— Стиснат старец! — чу се момчешки глас от върха на дървото.

Скот изпита желание да се защити. Стиснат — може би, но стар на трийсет и осем? Едва ли! Време беше да докаже авторитета си в дадената ситуация. Огледа се за хавлиената кърпа и откри, че ако се протегне, ще я достигне.

— Той не обича деца — каза жената, — а и не се прибира у дома си.

— Къде е той, мамо? С какво се занимава?

Мъничкото избра в този момент да погледне към Скот, вдигна ръчичка, посочи и извика:

— Ага! Ага!

Никой обаче не му обърна внимание. Майка му продължи да разговаря с другите деца на дървото.

— Не знам, миличко. Ейприл не ми каза. Пътува, предполагам. — Вдигна ръка, за да помогне на малкото да слезе. — Хайде, Бет! Толкова кайсии си събрала в нощницата, че няма да можеш да слезеш.

— Надявам се, че няма да се върне, докато сме в къщата на Ейприл. Дано този стиснат старец никога не се връща. Надявам се да е така...

Скот не бе в състояние да издържи повече. Не беше свикнал да го наричат стиснат. Нито пък старец.

— Можете да се надявате — обади се той с дълбок и силен глас, излизайки от водата и в същото време протягайки ръка към голямата хавлиена кърпа, — но не е така. — Уви кърпата около кръста си. — А сега ще ми обясните ли какво правите в моя двор?

За част от секундата четирите „привидения“ замръзнаха на място, изумени от присъствието на Скот. После изведнъж настъпи хаос.

Жената изкрещя. Малкото момиче извика от ужас, момчето и бебето — също. За малко и самият Скот да закрещи. С писъци съседите „привидения“ се втурнаха към оградата. В паника жената отмести дъската в оградата, пхна малкото през дупката, после и другите озовали се като по чудо до нея две деца, преди да мине самата тя.

— Хей! — обади се той, тръгнал след тях, намръщен и раздразнен от шума, който вдигнаха. Сигурно бяха събудили половината град. — Поне можехте да се извините!

Стигна до оградата и се облегна на нея, гледайки как тичат към къщата — жената носеше бебето и спираше, за да помогне на момчето. Момиченцето изоставаше и се обръщаше назад.

— Мамо, изпуснах всичките кайсии! — проплака то.

Скот се почувства гузен. В края на краищата, съседите му не правеха нещо чак толкова лошо. Само обираха плодовете, които той самият не вкушваше. Имаше ли нещо престъпно в това?

Сведе очи. Около краката му беше посипано с кайсии. Той се наведе и взе няколко.

— Хей, момиченце! — извика през оградата. — Ето. Хвани ги. — Хвърли две хубави едри кайсии към момичето.

Вместо да се протегне и да ги хване, то отново се развика.

— Мамо! Той хвърля разни работи!

Скот поклати глава, изумен.

— Не, аз...

Твърде късно. Жената гневно се обърна.

— Слушайте, господине! — развика се и тръгна натам, където беше застанал. — Знам, че влязохме без позволение във ваше владение. Бъдете сигурен, че това няма да се случи отново. Но направихме нещо съвсем безобидно. А е пълно безобразие мъж да застане и да хвърля разни неща по малко момиченце!

— Всъщност, не — каза Скот, опитвайки да се усмихне. Тя стоеше наблизко и даже на лунната светлина той успя да забележи, че е привлекателна и млада. А хубавите жени обикновено го харесваха. Всъщност всички жени си падаха по него. Сигурно след като ѝ обясни... — Аз не ги хвърлях ПО момиченцето, а НА момиченцето. Нали разбирате, че има разлика? — Стрелна я с поглед, с който като че ли искаше да каже, че големите би трябвало да разбират тези неща, сви чаровно рамене, като очакваше да види, че на лицето ѝ се появява усмивка.

За съжаление нищо подобно не се случи. Вместо това тя сложи ръце на хълбоците си и го изгледа така, сякаш той беше лаещо куче, а тя — майка котарана, която защитава котенцата си. Твърдата линия на устните ѝ се стегна. Сините ѝ очи започнаха да мятат мълнии.

— Чувала съм за вас, господине — изрече равно. — Само да пипнете с пръст някое от децата ми, ще ви накарам да съжалявате!

На Скот му се искаше да поговорят повече. Не се стесняваше от факта, че му харесва уединението; предпочиташе да живее спокойно сред възрастни — някъде, където щапукането на малки крачета и детски гласове не се чуват. Като че ли оправдаваше репутацията си, че не обича децата.

Преди да успее да измисли нещо в своя защита обаче, от къщата се чу някакъв шум. Всички обърнаха глави натам. Бе лесно определим звук, който изпълни с ужас всеки един от тях.

— Много деца! — изрече Скот, гледайки хубавата жена. Бързо преброи трите на двора. Шумът, който идваше от къщата говореше, за поне още две. — Колко деца имате, госпожо? — запита той смаяно.

— Колкото си искам, господине — отвърна тя. Очите ѝ блеснаха предизвикателно, но започна да отстъпва с гръб към къщата.

— Почакайте! — Колкото и да беше ужасен, че има още деца, откри, че не му се иска да се раздели с нея толкова бързо.

Тя се спря нерешително.

— Какво има?

Известно време само я гледаше. Светлината от къщата зад гърба и я огряваше, очертавайки тънкия кръст, закръгления ханш и едрите гърди. Пижамата ѝ бе полупрозрачна. Буйната сребриста коса се спускаше около красивото лице, а дългите слаби крака, обути в бели пухкави чехли, довършваха картината, от която дъхът му секна.

Разумът се опитваше да му подсказва, че при всичките тези деца, някъде трябва да има и баща.

— Аз... Чуйте, да започнем ли отначало? Нямах намерение да плаша нито вас, нито децата.

Сините ѝ очи го гледаха предпазливо.

— Така ли? Тогава какво точно искахте да направите?

Той сви рамене, но не отвърна на въпроса ѝ.

— Бих искал да ви опозная по-добре — изрече меко с тон на женкар. — След като сложите деца да спят, защо не дойдете да пийнем по чашка? — Проблемът за бащата не му даваше мира. Все пак бебетата не се появяват току-така. Винаги трябва да има и баща, поне като начало. — Вие и съпругът ви — добави бързо. — Нали сме съседни... Можем да поговорим. — Усмихна се.

Тя обаче не се засмя.

— Съжалявам, господине — отвърна безизразно. — Възпитавам децата си да не говорят с непознати. Най-добре се учат от примера на големите.

Обърна се и бързо тръгна към вратата на къщата си, където децата я чакаха. Скот я видя как изчезна вътре и дръпна завесите. Той въздъхна и изведнъж се почувства особено самотен.

Като се обърна към собствената си тъмна къща, тръгна по моравата и му се стори, че жената по пижама беше преобразила двора му. С босите си стъпала усещаше, че тревата се е превърнала в поле с остри камъни и смъртоносни бодливи ръбове.

— О, о, ох! — изохка от болка, докато пристъпваше внимателно. Наведе се и с ругатни извади няколко остри камъчета, забили се в ходилото на единия му крак. В същия момент хвана кърпата, която непрекъснато се плъзгаше по гърба му. В сравнение с този дом Бомбай започна да му изглежда като рай...

Сутринта, докато седеше, пиеше портокалов сок и гледаше към безоблачното синьо небе, нещата му се сториха различни. Предишната нощ беше необикновена. Наистина имаше много деца. Но не мисълта за плачещите деца го преследваше — в съзнанието му се бе загнездил съвсем ясният спомен за майка им...

Не беше съвсем сигурен какво точно го привличаше в нея. Наистина, беше доста хубава, имаше божествено тяло, но много жени притежаваха подобни фигури, и то — без деца.

Направи гримаса към изстиналите си овесени ядки. Деца... На света нямаше нищо по-лошо! Лепкави пръсти... Викове... През голяма част от живота си много внимателно избягваше малките немирници. А сега бяха нахлули в неговата територия!

Всъщност нямаше свое правило да не излиза с жени, които имат деца. Просто досега се бе случвало все така — в работата си се срещаше основно с неомъжени жени. И никоя от тях не искаше деца. Поне той си представяше, че е така.

Погледна от прозореца към червения керемиден покрив на съседната къща и си помисли дали стопанката вече е станала. Странно, че досега не я бе виждал. Сигурно се е нанесла, докато той е летял по света.

Много добре си спомняше жената, която напоследък живееше там. Тъмна, забележително хубава. Жена, която в девет часа сутринта се обличаше, сякаш се е приготвила за коктейл. Не беше негов тип, но бе много привлекателна. От време на време я поздравяваше, но съседските им отношения се ограничиха само дотам.

А непознатата от снощи беше съвсем различна. Независимо от децата, тя привлече вниманието му. Сега, след като се замисли, той реши, че трябва да се извини. В края на краищата, изплаши до смърт бедните дечица, когато изскочи от горещата вана. Заради него изпуснаха кайсиите си...

Погледна отрупаните клони на кайсиевото дърво. Точно така. Ще им занесе кайсии!

Няколко минути по-късно той вече вървеше към вратата на съседите с голяма кутия, пълна с кайсии...

ВТОРА ГЛАВА

Кати Фийнстра се вглеждаше в трите еднакви кошчета с шестмесечни бебета. Веднъж и трите да заспят едновременно! Застана тихо. Никак не ѝ се искаше да ги буди. Разгледа ги бавно — от тъмните кичури коса на върха на кръглите им главички до свършено тънките пръстчета. Толкова да си приличат! Изумително.

Две от тях бяха момичета, а едно — момче. Казваха се Мишел, Робърт и Кимбърли, но Кати и нейните помощници ги наричаха Розово, Синьо и Жълто.

— Горките малки бебенца! — прошепна най-накрая. — Само ако знаех къде е майка ви!

Жълтото въздъхна в съня си, като че ли бе съгласно с нея. Кати се усмихна.

— Не се тревожи, малката — прошепна тя. — По някакъв начин ще я открием. Обещавам ти!

Всичко, което разделяше семействата, събуждаше истински гняв у Кати — майки изоставяха децата си, бащи ги напускаха. Наивно ли беше от нейна страна да иска да има здраво семейство с всичката любов, достатъчна на едно дете? Вероятно. Но самата тя беше безсилна да направи каквото и да било. Все още копнееше за това — както децата си мечтаят за дядо Коледа.

Извъръщайки се от близначетата, тя внимателно излезе от стаята. След като затвори вратата, за малко не се спъна в Бийни — нейното едва проходило мъниче още с пелени. Вдигна го на ръце и тръгна надолу по стълбата.

— Мамо! — Бет беше долу и я гледаше. Русо червеникавата ѝ коса беше прибрана назад в плитка, а умното ѝ личице — разтревожено. — Бебетата заспаха ли?

Кати кимна уморено.

— Най-послед. — Като слезе долу, звучно целуна Бийни и го остави на пода. — Е, сега вече имам време за собствените си деца. Какво искате за закуска?

— Мамо — Бет сплете ръце зад гърба си и я изгледа самоуверено, — аз вече приготвих нещо.

Кати се обърна и се взря в дъщеря си.

— Защо ти, милото ми? Какво направи?

Усмивката на Бет помръкна, тъй като не беше сигурна дали е направила нещо хубаво, или нещо, което само щеше да ядоса майка си.

— Препечени филийки с масло и мед. Има и мляко.

Кати усети как част от напрежението я напуска и в същото време сълзи изпълниха очите ѝ. Откакто Джоуи ги напусна, беше неимоверно напрегната, като полагаше огромни усилия да издържи. В някои дни ѝ се струваше, че ѝ идва прекалено много. А Бет бе като подарък от съдбата. Какво толкова бе направила, за да заслужи такава фантастична дъщеря?

— Ангелчето ми! — Протегна ръка и силно притисна детето към себе си. — Много ти благодаря! — Гласът ѝ звучеше пресипнало и премигна няколко пъти, за да преглътне сълзите. — Толкова ми помагаш! Не знам какво щях да правя без теб...

Бет изглеждаше толкова щастлива, че в гърлото на Кати заседна буца. Усмихна се на дъщеря си и отметна изплъзнал се от очите ѝ кичур коса. Не обръщаше достатъчно внимание на момиченцето си... Прегърна дъщеря си още веднъж, после отстъпи, за да я огледа с майчина любов и гордост.

Все още не можеше да проумее как един мъж бе обърнал гръб на това разкошно дете. Това, че Джоуи беше изоставил съпругата си заради по-млади жени, не я изненадваше особено. Но да се взреш в морскозелените очи на Бет, пълни с доверие, да се обърнеш и да си тръгнеш ей така ѝ беше съвсем непонятно.

— Мамо, мамо! — Викът на Барнаби идваше от алеята, където караше колело. — Лошият мъж идва!

Кати и Бет замръзнаха, взирайки се една в друга. Барнаби с червеникава разрошена коса врхлетя през вратата сякаш дяволът го преследваше.

— Лошият! — извика и се хвърли към майка си, пухкавите му ръчички прегърнаха коленете ѝ.

Преди Кати да успее да реагира, Скот се облегна на рамката на вратата.

— Здравейте. — На устните му грееше приветлива усмивка. — Да, лошият мъж е тук, при това — цял-целеничък. Може ли да вляза?

Кати не знаеше какво да отговори. Това ли беше същият човек, който снощи изплаши децата ѝ? И той имаше нахалството да дойде тук!

Скот като че ли прочете гнева в очите ѝ. Пристъпи в антрето и веднага добави:

— Идвам с предложение за мир. Виждате ли? — Подаде кутията, пълна до горе с големи зрели кайсии. — Обещавам докато съм тук, да не правя нищо лошо.

Кати се поколеба, очите ѝ се плъзнаха от усмихващите му се тъмни очи към кайсиите, които държеше, и обратно. Кой знае защо ѝ се прииска да му се усмихне в отговор. Вместо това обаче прехапа устна.

— Ще продължавате ли да хвърляте разни неща по децата? — запита заядливо.

— Аз не... — Изчерви се и млъкна. Реши да не се унижава с обяснения. — Хайде да започнем отначало. Казвам се Скот Бradли. — Подаде едрата си ръка.

Кати застина за миг, после я пое, усещайки как дланта ѝ изчезва в неговата.

— Кати Фийнстра. Това са Бет, Барнаби и Бийни. — Издърпа ръката си, преди той да я пусне. — Трите ми деца.

Той кимна хладно към децата и веднага се обърна към Кати — нещо, което тя проследи презрително. Беше се научила да съди за мъжете по начина, по който реагират на децата ѝ. Онези, които бяха издържали теста ѝ, не бяха много.

Сега имаше по-добра възможност да го разгледа, отколкото предишната вечер. Тогава, когато луната слабо осветяваше лицето му с остри черти и голите гърди, по-скоро ѝ приличаше на някакво нощно чудовище, превъплъщение на Дракула. Но на дневна светлина по панталон и риза с къси ръкави, якичка и три копчета той изглеждаше съвсем различен. Тъмната му коса беше добре сресана, черните очи блестяха приятелски. Раменете му бяха широки, ръцете — мускулести. Като забеляза как тениската прилепва към закръглените му мускулести гърди и разкрива издутите бицепси, тя усети тръпка, каквато не беше чувствала отдавна. Това бе достатъчна причина, за да държи този мъж

на разстояние, помисли си мрачно. Докато го изучаваше, той огледа стаята отегчено.

— Има ли още? — запита.

Като се престори, че не разбира за какво говори, тя направи учудена физиономия и запита невинно:

— Какво още?

— Бебета! — Изрече го така, сякаш беше мръсна дума.

— Имам само три деца — усмихна се тя.

— Но снощи...

Нека се поизмъчи, рече си Кати. Явно, че лесно можеш да го раздразниш. А след снощния случай той го заслужаваше.

— Благодаря много за кайсиите. Мога ли да ви предложа чаша кафе?

Той се намръщи, огледа се с подозрение, сякаш се страхуваше някое детенце да не се хвърли към него, ако свали гарда си.

— Благодаря — изрече бавно. — Много любезно от ваша страна.

— Моля, седнете. — Посочи му плюшените мебели във всекидневната. — Ей сега идвам.

Отиде в кухнята. Бет вървеше след нея и носеше кайсиите.

— Браво на него, че ни ги донесе — каза момиченцето и остави кутията върху масата. — Бъди добра с него, мамо.

Кати се обърна и изгледа дъщеря си.

— Аз съм добра към всички — заяви и се усмихна насила, докато вадеше голяма чаша за кафе от шкафчето и я пълнеше с горещата течност.

Бет поклати глава.

— Да, но не и към мъжете.

За миг Кати се облегна на плота и затвори очи. Знаеше, че Бет е права. Наистина не бе добра с мъжете — откакто съпругът ѝ и баща на трите ѝ деца ги бе напуснал. Той не се обади повече от година. Само изпрати документите за развода. Все едно, че беше вчера...

Кати се стегна и си наложи да се усмихне.

— Ще се опитам, миличко — каза меко. — Честна дума. Още отсега започвам.

Бет все още имаше тревожен израз.

— Мамо, той е привлекателен.

Кати извади млякото и купичка със захар.

— Хубав е, но няма да ни пасне. Не чу ли какво каза брат ти? Този мъж е лош.

Дъщеря ѝ мъдро поклати глава.

— Не, мамо, не мисля, че е лош. Смятам, че е хубав. — И съвсем искрено добави: — Имаме нужда от баща. Аз го харесвам.

Кати се обърна ужасена.

— Бет!

— Хубав е! — упорито настоя детето.

— Искам да ти дам съвет, малка госпожице. Не избирай мъжете по хубост. На света има много по-важни неща! Не се хващай с трудното. — Както направих аз, искаше да допълни. Досега това беше най-силната критика по отношение на баща им пред децата. Трябваше да запазят добър спомен за него. Сложи всичко върху поднос и тръгна към всекидневната. — Хайде — рече, — да вървим. И се дръж възпитано.

Скот седеше и се чудеше какво ли прави тук. Две деца се взираха в него. Едното се криеше зад покрития с плюш стол и го следеше отстрани, като че Скот наистина беше враг. Другото се търкаляше в краката му, оглеждаше го с нескрито любопитство, пипаше го от време на време с едно пръстче, после се отдръпваше и гъргореше щастливо.

Отдъхна си като видя, че Кати и дъщеря ѝ влизат. Веднага скочи, за да помогне.

— Благодаря — промълви тя и се готвеше да каже още нещо, когато той се взря в очите ѝ. Бяха огромни и сини; в тях имаше нещо особено, нещо, което го привлече, извади го от релсите и го накара да забрави онова, което се готвеше да изрече. Остана мълчалив, вторачен в нея.

— Има ли нещо? — обади се тя смутено.

— Не — бързо отвърна той, чувствайки се като глупак. Отново се отпусна върху дивана и реши да действа тактично. Всеки път, щом погледнеше тази необикновена жена, тя го интригуваше всесилно.

Сребристорусата ѝ коса се спускаше върху раменете като слънчева светлина, а устните бяха чувствени и сякаш мамеха да ги обсипе с целувки. Дългите ѝ загорели крака изглеждаха прекрасни с късите панталонки. Е, бе виждал немалко сексапилни жени. И все пак... Все пак...

В Кати имаше нещо особено. Нещо, което го привличаше неудържимо.

— А вашият... съпруг тук ли е? — запита той и му прималя, тъй като го изрече направо. Все пак трябваше да знае, защото тя сигурно не би повдигнала въпроса.

— Не — отвърна тя, хвърляйки бърз поглед към децата, — не е.

— Никой не ви помага, така ли?

Тя стана, за да пусне Барнаби навън, а Скот погледна ръката ѝ. Не носеше никакви бижута, но все пак не можеше да бъде сигурен. Замисли се да попита по друг начин, за да получи по-точен отговор, ала преди да намери думите, малкото момиченце заговори.

— Нашият татко си отиде — заяви то. — Мама вече не е омъжена.

— Бет! — Докато се готвеше да седне, Кати с ужас се вгледа в дъщеря си. Досега нямаше представа, че момичето ѝ е толкова открито. Явно липсата на баща безпокоеше детето повече, отколкото Кати си бе представяла, след като бе готово да прежали майка си за първия прилично изглеждащ мъж, влязъл у тях.

Бет сви рамене и хвърли на майка си поглед, пълен с извинение.

— Това, което казах, е истина — каза тя меко, заравяйки лице в рамото на майка си.

Както бе прегърнала дъщеря си, Кати погледна Скот. Искаше ѝ се хладнокръвно да го отпрати, но някак не се решаваше. Този мъж беше открит, излъчваше сърдечност, на която тя веднага отговори, сякаш го познаваше от много дълго време. Инстинктивно изпита доверие към него, макар че не можеше да си даде сметка защо.

Беше обещала на дъщеря си, че ще се отнася добре със Скот и, ако си признаеше честно, това се оказа по-лесно, отколкото си представяше. Вероятно биха могли да се сприятелят. Нямаше ли да е хубаво? Но приятелството — предполага честност. Трябваше да му покаже много ясно как стоят нещата.

— Разведена съм — призна, а сините ѝ очи бяха широко разтворени и искрени. Потупа Бет и я пусна. — Много съм заета с отглеждането на трите си деца сама. Нямам абсолютно никакво време за каквото и да било.

На Скот рядко му се случваше да се притесни. Виждаше как цялата сцена се приключва. Как можеше да седне и да я пита такива

неща тъй грубо пред децата? Какъв идиот съм, рече си. Все едно, че директно ѝ бе предложил да се позабавляват заедно, но без никакво обвързване...

Бе се държал като някакъв саомнителен сваяч в бар за самотници. Проявяваше се в непозната светлина и образът, който видя, не му хареса.

Но преди да измисли начин да поправи грешката си, от горния етаж се чуха странни звуци. Всички замръзнаха. Скот погледна към стълбата.

— Какво беше това? — запита предпазливо.

Кати се опита да запази невинен вид, но усмивката ѝ беше гузна.

— Какво стана? — каза и примигна с прекрасните си сини очи.

Звукът се усилваше и човек не можеше да сбърка ревът на бебета с нищо друго! Първият глас бе последван от втори. Скот се обърна към нея с упрек.

— Не се опитвайте да ме излъжете. Чувам добре. Горе има още бебета!

Кати се засмя и въздъхна обезкуражаващо.

— Е, нищо не мога да скрия от вас, нали? — пошегува се тя, като стана от стола. Постоя нерешително, гледайки Бийни. Още преди малко стана ясно, че трябваше да му се смени пелената. Но ревът на бебетата се усилваше. Бийни трябваше да почака.

— Извинете ме — каза на Скот. — Ще се кача да видя какво искат мъничките.

— И аз ще дойда. — Заяви Бет и изтича, за да настигне майка си.

Скот отново остана сам. Съвсем сам с едва проходилото дете, седнало в краката му, което наблюдаваше съсредоточено всяко негово движение! Той се взря в големите сини очи на Бийни, който също се вторачи в него.

— Хей, детенце — най-после изрече Скот нерешително.

Бийни продължаваше да го гледа.

— Трябва да ти се смени пелената — неохотно отбеляза Скот. — Нали?

Очарователна усмивка се появи на пълното лице.

— Ага дуу — съгласи се детето и протегна ръчички към него.

Скот въздъхна и вдигна очи към тавана.

— Защо аз? — измърмори. — Не ми ли беше достатъчно? Не ми ли мина времето?

Никой не му отговори и той стана, оглеждайки се за пелени. На един страничен стол имаше цяла купчина бели пухкави пелени. Грабна едно памучно одеялце от пода, сложи го върху дивана, после вдигна Бийни и внимателно го положи по гръб.

— Дръж се, партньоре — промърмори той на детето. — Ще стане за минутка.

Разкопча пелената, хвана Бийни за крачетата, повдигна го и с края ѝ избърса малкото дупенце.

— Също като да караш велосипед — изрече кисело, докато действаше. — Това е умение, което придобито веднъж, никога не се забравя.

Докато все още държеше Бийни, сложи сухата пелена и я закопча. За нула време детето бе подсушено, а мръсната пелена — сложена в кофата за пелени в антрето.

Скот откри банята и изми ръцете си, после отново се върна във всекидневната и седна на дивана, а Бийни отново се настани в краката му и започна да го наблюдава с още по-голямо възхищение.

— Агу-у! — изломоти детето.

— Ти си агу — отвърна му Скот. — Защо не намериш някое хубаво местенце, където да си поиграеш?

Бийни само се разсмя и се хвана за крачола на Скот с мокри пръстчета. Скот го следеше с изкривено от неудоволствие лице.

Плачът горе спря и след миг Кати отново се появи. Огледа двамата и протегна ръце, за да вдигне Бийни.

— Хайде сега да сменя и твоята пелена — започна тя, но се намръщи и потупа дупето му с опитна ръка. — Мислех... — Отдалечи го от себе си, огледа го, после сви рамене и очевидно реши, че е сбъркала.

Скот седеше и наблюдаваше сцената, без да промълви и дума. Кати го изглежда подозрително. Нещо проблясваше в очите му...

— Горے всичко наред ли е? — запита той невинно.

Тя седна и сложи Бийни в скута си.

— Да. Бет им пее.

Скот кимна, докато я наблюдаваше.

— Колко са общо?

— Не знаете ли? — запита тя, като го погледна.

— Да знам какво? — попита той сконфузено.

Бет се появи на площадката. Кати вдигна очи, изправи Бийни и извика:

— Бет, би ли взела Бийни? Двамата може да погледате телевизия в моята спалня.

Скот разбра, че тя искаше да се освободи от децата, за да говори искрено, затова изчака докато Бийни и Бет изчезнаха по стълбите. Щом се скриха от погледа, Кати стана и отиде да седне на дивана до него — стъпка, която той схвана като благосклонна.

Лъхна го смесица от портокалов цвят и сапун. Едва се сдържа да не я докосне. Сега тя беше съвсем близо до него и като го гледаше заговорнически, той можеше само да си мисли колко розови и привлекателни са устните ѝ и колко гладка — кожата. Умираще от желание да я докосне, да се увери, че е истинска. Но когато очите му най-послед срещнаха нейните, получи уверението, от което се нуждаеше.

Студенината на сините очи бързо го охладиха.

— Свършихте ли? — сръза го тя.

— Сериозно ли говорите? — каза той, а черните му очи се смееха. Той сложи ръка на облегалката на дивана, а тя нарочно се отдръпна.

Кати въздъхна, гледайки красивото му лице: Не можеше да не признае пред себе си, че този мъж я вълнува, че усети изкусителна тръпка от погледа му, обходил лицето и тялото ѝ. Но нямаше да го признае пред него.

— Не отпратих децата, за да се занасяме — каза му направо. — Съжалявам, ако сте останали с подобно впечатление. Не исках да чуват нещо, за което бих ви помолила. Повярвайте ми, то няма нищо общо със сексуалния ви живот.

— По дяволите! — каза си той, но я изчака да продължи.

— Доколко — запита тя, напрегнато наблюдавайки реакцията му, — познавате Ейприл Медоуз?

Името не му говореше нищо.

— Кого?

— Искате да кажете, че въобще не я познавате? Та тя ви е съседка! Живее в тази къща. — Намръщи се. — Не мога да повярвам,

че не я познавате. Все пак доста бързо се запознахте с мен.

Скот все повече се объркваше.

— Почакайте. Коя е тази Ейприл Медоуз? Около година тук живя една брюнетка.

— Тя е.

— Само сме си кимали, никога не сме разговаряли — поясни Скот. И понеже Кати го изглежда недоверчиво, поясни: — Не беше мой тип.

Очите им се срещнаха и неизреченият въпрос като че ли увисна между тях. Значи аз съм твой тип, отвърна му тя наум.

Сякаш прочел мисълта ѝ, Скот се засмя.

Кати се изчерви и опита да скрие усмивката си.

— Да се върнем на темата за бебетата — натърти тя. — Факт е, че къщата е на Ейприл, а трите бебета горе са нейни, тъй като аз всъщност не живея тук. Но нея я няма. Опитвам се да я открия. — Изчака миг, за да може той да осмисли информацията.

— Искате да кажете, че тези три бебенца са били изоставени от майка си, така ли? — Независимо как се отнасяше към децата, това го възмути.

Кати се поколеба.

— В момента не искам да говоря за това — каза тя. — Сигурна съм, че съществува логично обяснение за изчезването ѝ. Само че не мога да си представя основателна причина за това. А сега ми кажете всичко, което знаете за нея.

Той сви рамене.

— Както ви казах, аз въобще не я познавам. Може би някой от другите съседни...

— Питам почти всички — поклати глава Кати. — Не мога да повярвам как е възможно хората да живеят един до друг и нищо да не знаят за съседите си. Направо е изумително. Всички са я виждали, но никой не знае нищо за нея.

Скот кимна бавно, но се сети за нещо, което тя спомена по-рано.

— Може ли да се върнем малко назад? Ако не живеете в тази къща, какво правите тук? Каква е вашата връзка с тази жена?

— Познавам бегло Ейприл от шест месеца, тоест откакто се родиха трите близначета...

— Три близначета... — Думите заседнаха в гърлото му. — Като три огледални образа?

— Почти — кимна Кати. — Красиви са. Не мога да повярвам, че никога не сте ги виждали, след като живеете точно срещу нея.

Той едва преглътна. Мисълта за трите близначета още измъчваше съзнанието му.

— Мен често ме няма...

— И аз така чух. Както и да е, ходя да гледам деца, за да изкарам пари, а от време на време Ейприл ме наема, за да гледам малките. Този път отиде в града и поиска да остана целия уикенд. Пристигнах в петък вечерта, махнах ѝ за довиждане и оттогава нито съм я виждала, нито съм я чувала.

— Днес е сряда...

— Знам. Трябваше да се върне в неделя вечер. — Кати въздъхна. — Нямам представа къде е. Държеше се много тайнствено. В петък вечерта трябваше да се обади и да ми каже телефонния номер, на който бих могла да я намеря в случай на нужда. Въобще не позвъни.

Той се замисли.

— Вие смятате, че нещо ѝ се е случило ли?

— Не знам — изрече тя бавно и нерешително. — Отначало помислих точно така. Обадих се в околните болници, за да проверя дали не е пострадала случайно. Но тъй като не знаех къде отива, реших, че е безполезно да звъня в по-отдалечените.

— Но трябва да има някой, на когото да позвъните — на майка ѝ, на шефа ѝ...

Кати поклати глава.

— Претърсих цялата къща отгоре до долу. Никъде няма имена, няма адреси. Затова си казах — ще тръгна по улицата и ще питам съседите. Никой обаче не знае нищо за тази жена.

— Къде работи тя?

— Никога не ми е казвала.

Скот се облегна и помисли малко, после пак сви рамене.

— Може би трябва да се обадите в полицията — предложи.

Кати пое дълбоко дъх и изрече бавно:

— Не искам да го правя. — И докато гледаше Скот, се чудеше защо ли му разказва неща, които не би споделила с друг. — Има нещо

мътно около Ейприл. Винаги съм имала чувството, че върши нещо незаконно. Разбирате ли ме?

Той кимна бавно и я изгледа изпитателно.

— Но това не е ваш проблем. Нито пък на децата ѝ.

Тя сплете ръце, чудейки се как да му обясни.

— Не мисля точно така. Трите бебета са прекрасни. Не мога да понеса мисълта, че ще ги разкарват по правителствени учреждения и кой знае къде ще попаднат. По-добре мога да се грижа за тях, от която и да е агенция. Докато Ейприл се появи...

Той се възхити на решителността ѝ, макар и да му звучеше безразсъдно дръзко.

— Вие сте луда! Но щом искате, останете. — Забеляза, че тя се намръщи, и помисли, че оставането ѝ щеше да е най-доброто, което можеше да му се случи.

— Добре — заяви тя и го погледна с широко отворени очи. — Има още нещо, което ми се струва рисковано...

Гледаше я като хипнотизиран. Никога не беше виждал такива ясни сини очи. Беше виждал сапфири, които обаче не искряха така. Една сребристоруса къдрица падна над окото ѝ и му се прииска да я отметне, тъй като му пречеше да я гледа. Човек би могъл да потъне в дълбините на тези очи и да остане навеки там... Какво ли би изпитал?

— Какво е то? — запита, като опитваше да се съсредоточи върху онова, което тя му казваше, макар и да почувства, че остава без дъх. — Какъв е проблемът?

— Ами... Тези телефонни обаждания. Някакъв мъж настоява, че аз трябва да знам къде е Ейприл и ако не му кажа къде може да я намери, заплашва да дойде тук.

На Скот му се стори, че това е някой отхвърлен любовник. В момента се стараеше да мисли усилено. Присъствието на Кати му действаше като силен опиат. Придвижи се по-близо до нея на дивана, тъй като тя несъзнателно го привличаше — като че ли го бе омагьосала.

— Аз... Бих могъл да остана при вас — предложи: — Това дали ще помогне?

Тя понечи да се отдръпне от него, но не успя.

— Да останете тук ли? — запита безизразно. — За какво?

— Не знам... Да ви защита... — Наведе се към нея. Мисълта, че ще я защитава, го накара да се почувства силен и мъжествен. Някъде дълбоко в съзнанието му проблесна предупреждение, че върши глупост, но не му обърна внимание.

— Да ме защитите ли? — Зениците на очите ѝ се разшириха.

— Разбира се — прошепна той. Сложи ръка върху рамото ѝ. — Бих могъл да остана тук, за да съм сигурен, че на вас и децата няма да се случи нищо лошо.

Тя примига — сякаш чак сега забеляза колко са близо един до друг. Но не се отдръпна. Вместо това сведе очи към устните му. Ето, точно това е, помисли той. Беше твърде изкусителна, за да ѝ устои.

Щеше да бъде целувка, която би спряла колелото на историята. Кати бе неустойимо красива. Той почувства прилив на нежност. Моментът беше подходящ и Скот щеше да постави отношенията им на друго равнище. Плъзна се към Кати, наведе се напред, протегна ръце...

Чак когато лицето му се удари във възглавницата, той разбра, че е избягала. Някак си бе успяла да се изплъзне!

Беше пъргава, не можеше да ѝ го отрече. Стегна се, изправи се бавно и я погледна укоризнено. Тя беше застанала пред него и потропваше нервно с крак.

— Благодаря ви, че се отбихте, господин Бродли — каза, обърна се и тръгна към вратата. — Става късно, нали? — Отвори вратата и застана с ръце на кръста, изчакайки го да мине.

Скот тръгна бавно към нея.

— Нямах намерение да ви изплаша — започна той.

— Да ме изплашите ли? — Очите ѝ хвърляха мънии. Този мъж си въобразяваше прекалено много, след като смяташе, че може да я изплаши толкова лесно. — Не, господин Бродли. Не ме изплашихте. Само се опитахте да ме прелъстите. Също като змията в райската градина, която изкушава с ябълката. Аз обаче я отказах. — Направи му жест да тръгва. — Радвам се, че се запознахме. Благодаря ви за кайсиите.

— Кати... — Послушно излезе от къщата, обърна се и застана пред прага.

Кати му се усмихна, махна му за довиждане и затвори вратата пред носа му. Но когато той бавно си тръгна с наведена глава, усмивката ѝ изчезна и Кати се облегна на хладното твърдо дърво с

поглед, вперен в пространството. Как беше възможно един непознат да ѝ действа така? Беше прав — бе я изплашил. Раздразни се при мисълта, че за малко щеше да загуби самообладание. В бъдеще трябваше да внимава повече.

Лекомислието винаги я бе вкарвало в беда. Омъжи се набързо за Джоуи, увлечена от хубавия бейзболист, който се готвеше да подпише договор с известен отбор. Веднага роди близнаците Бет и Барнаби и беше сигурна, че Джоуи ще ги обича, че децата ще заздравят брака им. Стана обаче обратното — децата ги разделиха — особено след като и Бийни се появи като изненада и за двамата. Децата, които тя смяташе за символ на любовта им, се оказаха тежест за Джоуи. Според него те им пречеха.

Ако беше внимавала повече, щеше да разбере истината. Беше научила урока си. Сега беше предпазлива. Всяка стъпка трябваше да бъде премислена. Никога вече нямаше да приема за дадено, че някой, когото харесва, ще гледа на света с нейните очи. Няма да приема за даденост и любовта. Любовта беше израз на висше лекомислие. Твърде опасно бе, за да рискува.

Дразнещият звън на телефона разцепи тишината. Стреснато се вгледа в него. Изпитваше страх и затова го остави да звъни. Все пак накрая реши да се обади. Ами ако беше Ейприл? Не можеше да рискува да я изпусне!

ТРЕТА ГЛАВА

Тя вдигна слушалката и постоя нерешително, преди да я долепи до ухото си.

— Ало?

В отговор чу въздишка на стържещ глас.

— Пак ли си ти? Слушай, вече ми омръзна твоето шикалкавене. Къде е Ейприл? — Още от началото ѝ бе направило впечатление, че гласът му звучи хулигански.

Беше ѝ омръзнало да му казва, че Ейприл я няма. Преправи си гласа като на телефонистка и остро изрече:

— С кого искате да говорите, господине?

— Много добре знаеш с кого!

— Съжалявам. Тук няма такава. Опитайте пак да изберете номера. — И рязко постави слушалката върху вилката.

Вперила поглед в апарата, тя пожела вече да не ѝ звъни. Не беше ли разбрал този нахалник, че няма да научи нищо от нея?

Подскочи, когато телефонът отново звънна. Отговори без никакво желание.

— Ало — изрече тъжно.

Гласът беше напрегнат и груб:

— Съветвам те да не си играеш с мен! Знаеш какво искам! Ако сега не ми кажеш, ще дойда там при вас и ще ви поразтърся.

Кати се страхуваше най-много от това. Да ѝ крещи по телефона някакъв негодник бе едно. А да дойде тук и да заплашва сигурността на децата ѝ — съвсем друго. Тя стисна по-здраво слушалката.

— Вижте, нямам намерение да ви разигравам, но няма ли да престанете с тези телефонни разговори, за да не ме карате да се държа тъй глупаво?

— Трябва ми Ейприл!

— И на мен, господине. Не можете да си представите колко ми трябва и на мен! — Кати затвори очи.

— Не ми излизай с тия номера. Ти знаеш къде е. Не може да е тръгнала и да ти е оставила тези три деца, без да ти каже къде отива!

— Е, точно това направи. Ще ви кажа нещо. Ако я откриете, обадете се да съобщите и на мен, разбрахте ли?

Нахалникът не оцени шегата ѝ. Тонът му омекна, но в същото време стана още по-заплашителен.

— Смятам да ви посетя!

Изведнъж гърлото на Кати се сви. Тъкмо това искаше да избегне.

— Кой... сте... вие?

— Ще видиш, когато дойда!

Тя преглътна, погледът ѝ безпомощно обиколи стаята.

— Смятам, че трябва да ви предупредя — започна бързо тя. — Съседът ми е ченге. — Тя вдигна целия телефонен апарат и го премести до отворената плъзгаща се стъклена врата. Имаше късмет. Скот поливаше градината. — Ето го там сега — изсъска в слушалката. — Здравей! — извика, отваряйки вратата и махайки весело с ръка. — Полицай Брадли — викна, — днес тук ли сте си?

Тъй като беше съвсем близо до оградата, която разделяше двата двора, Скот погледна към нея.

— А къде бих могъл да ходя? — отвърна.

— Чудесно — отговори тя ясно. — Може да имам нужда от вас. Ще ви се обадя.

Без да обръща внимание на изумения поглед на Скот, тя се прибра в къщата.

— Чухте ли? — тросна се Кати на непознатия по телефона. — Полицията е на мое разположение. Най-добре ще е да не припарвате тук!

— Този полицай не може да бъде с теб през цялото време — просъска мъжът. — Нали все ще дойде момент, когато ще погледне и на друга страна. А тогава... Само почакай! — Затвори рязко.

— Ще отварям очите си на четири, лепка такава — измърмори тя на себе си и върна телефона на мястото му. Обърна се нервна. Едно ставаше ясно. Налагаше се да намери Ейприл. Тази жена все трябваше да е някъде. Може би, ако тръгнеше да я търси, щеше да разбере нещо.

— Давам ти срок до утре сутрин, Ейприл Медоуз! — прошепна тя, стиснала ръце. — Тогава напускам!

Скот гледа към къщата й дълго, след като тя изчезна вътре. Водата се стичаше по ръцете му, но той едва ли забелязваше. Беше се замислил и не можеше да си обясни какво се случи току-що.

Не бяха минали и десет минути, преди тази жена да го изгони. Сега се провикваше, за да му каже, че е възможно да й потрябва. Да има нужда от него? Поклати глава.

Не, но положението действително беше дразнещо. Никога не бе искал да става домошар, а тази дума най-точно прилягаше на Кати Фийнстра. Домошар... Направи гримаса на отвращение.

Никакви бебета нямаха място в живота на Скот Бradли. Никога не бяха имали и нямаше да имат. Но въпреки всичко Кати бе неотразимо привлекателна!

Това, че се опита да я целуне, се оказа голяма грешка. Не биваше да се държи така настъпателно. Особено след като самата тя не знаеше какво иска. В един момент му заявяваше да не й се мярка повече пред очите, а в следващия — да се навърта наоколо, защото можело да й потрябва... Да не се беше побъркала? Явно бе неуравновесена. Точно така. Спря водата и нави маркуча като човек, стигнал до ясно решение.

Да, точно така. Може да бе много хубава, но определено нямаше и капка ум в главата си. Освен това имаше твърде много бебета...

Време бе да се върне към реалността. Много добре знаеше нещо. Отдавна не беше имал сериозна връзка с жена. Иначе само трябваше да извади малкото си черно тефтерче, да набере някой номер и да прекара незабравима нощ с някоя зашеметяваща красавица.

Засмя се и влезе в къщата. Да, точно от това имаше нужда.

Първата пречка обаче, за да приведе плана си в действие, бе да открие малкото черно тефтерче. То не беше до телефона, нито пък в чекмеджето с чековете и сметките. Погледна в шкафчето при бутилките, до панера за хляб в кухнята и в гардероба. Никакво черно тефтерче. Седна и опита да си спомни къде го е оставил, но не успя. Не го бе използвал доста отдавна.

Най-накрая го намери зад долапа с градинарските инструменти. Колко прекрасни вечери бяха започвали с него?

Седнал до телефона, той започна да набира. Странно колко непознати му звучаха някои имена. Въобще не можеше да се сети за лицата на много жени. А, ето една хубавица — Керъл Лейн.

Червенокоса, с чувство за хумор, доколкото си спомняше. Набра номера.

— Скот, наистина ли си ти? Много отдавна не сме се чували.

Звучеше също като червенокоска — те бяха очарователни бърборани.

— Обаждам се набързо — най-накрая каза Скот. — Чудех се дали искаш днес да вечеряме заедно. Бихме могли да възкресим някои стари спомени.

— Да вечеряме ли? — Изведнъж гласът ѝ се промени. — Скот, не си ли спомняш? Миналото лято се омъжих...

Това беше началото на провала му. Узна, че Дженифър Гарви е някъде из Хималаите, където изживява щастливи мигове с някакъв козар. Джули Браун вече беше Джули Барток. Когато пък позвъни на Флори Мейнинг, се обади дете, което едва говореше, и той затвори.

Най-накрая седна и се загледа тъжно в Любимото си черно тефтерче. Защо не бе забелязал кога е станала тази промяна с всички негови бивши любими?

Припомни си последната година. Често се бе връщал от пътуване и беше прекарвал уикенда в четене и гледане на спорт по телевизията, вместо да излезе някъде с някоя хубава неомъжена жена. Най-голямата му грешка беше, че се свърза с онези хора, с които заедно се катереше в планините. Приключенията в Сиера Невада бяха много забавни, но не се намери жена, която да го придружи. Така той се откъсна от всички. А сега се налагаше да се помъчи здравата, за да потръгнат нещата.

Усилията винаги се възнаграждават. След половинчасово звънене по телефоните той откри Тони Спайърс, която пожела да му дойде на гости на вечеря. Смътно си я спомняше като фатална жена с хубава фигура, с която се запозна на едно новогодишно парти. Тя си го спомняше по-ясно.

— Ще дойда в седем — обеща задъхано. — Ще бъде точна.

Той прекара следобеда в радостни приготовления за посещението ѝ. Ще направя стекове на скара, помисли си. Полутъмнина край басейна, златисто вино в кристални чаши, докато слънцето залязва в пустинното небе, приятна музика за фон...

Тони пристигна точно навреме. Беше висока и хубава, облечена с пурпурна рокля с дълбоко деколте. Скот я въведе, усмихна ѝ се, а

после се зачуди защо ли я е поканил.

— О, къщата ти е толкова хубава! — изпадна във възторг тя. — Много обичам скални късове! Откъде ги намери?

С напрегната усмивка той взе редкия необработен нефрит от ръцете ѝ и го сложи на място.

— Полускъпоценни камъни — рече той безизразно. — Не са скални късове, а полускъпоценни камъни.

— О! Откъде си ги откъртил?

Той се намръщи. В тази хубава глава имаше ли поне капка мозък?

— Купувал съм ги от специални борси по света — каза ѝ. — Такива неща днес не се търкалят по улицата.

Тя кимна щастливо.

— Аз също съм колекционерка. Събирам кибритени кутийки. Имам кибрити от всички барове в Сан Диего и сега започнах от Ривърсайд Вели. — Усмихна се блажено. — Отделям много време за колекционерство.

— Сериозно?

— Много хора го правят. Искаш ли да ти я покажа някой ден?

Той малко се обърка.

— Да ми покажеш какво? — запита той подозрително.

Тя примигна.

— Колекцията си от кибритени кутийки. Всички съм ги залепила на една дъска. Страхотна е!

Той кимна с безразличие.

Някак си вечерта започна да се проточва и това го дразнеше. Но беше решил да се позабавлява, дори само за да докаже на себе си, че в живота му няма нужда от някоя като Кати Фийнстра.

Изведе Тони в задния двор. Беше окачил радиото и тонколоните навън, за да изпълват двора с лека музика, а в басейна беше хвърлил гардении. На скарата дървените въглища се разгаряха. Шампанското се изстудяваше в кофичка с лед. Тони обхвана всичко с един поглед и каза:

— Надявам се, че няма комари.

В този момент на Скот му идеше да изръмжи, но се въздържа. Откри, че се обръща към съседната къща, и се насили да отклони поглед от нея. Хвана Тони за ръка и я поведе към люлката, която

гледаше към блещукащите води на басейна. Щеше да се забавлява каквото и да стане!

Седяха, пиеха шампанско, а той се опита да поведе разговор. Но излезе, че Тони се смята за жена на действието, а не на думите.

— Хайде да танцуваме — предложи тя нетърпеливо точно по средата на едно изречение за красотата на вечерта. Скочи, намери танцова музика по радиото и се впусна в изкусителен танц.

— Хей, сладур! — извика. — Хайде, раздвижи се!

Скот нямаше как да откаже. Първата му реакция беше да хвърли един поглед към съседния двор. Бе съвсем сигурен, че на един прозорец на горния етаж се бе залепило едно лице.

— Спри! — каза на Тони и бързо направи няколко крачки, за да закрие гледката към необуздания ѝ танц. Никога в живота си не бе виждал подобна гротеска. Дали тези неща са му харесвали едно време? Невероятно! — Недей тук. В съседната къща има деца.

— Деца ли?! — Тя направи гримаса и спря да танцува. — Тогава да влезем вътре.

— Не. — Промени станцията на лека музика. — Всичко съм приготвил тук. Ти седни. Аз ще сложа стековете да се пекат.

Тя се отпусна тежко на люлката, а той постави месото на грила. Кати Фийнстра и децата ѝ още не бяха напуснали съзнанието му. Трябваше напълно да ги заличи оттам! Това беше единствената възможност! Трябваше да се овладее. Ако положеше повече усилия, щеше да успее.

Загледа се в стената. Овладей се, съсредоточи се, нареди си той. Можеше да прогони Кати и децата ѝ от ума си!

Неочаквано едно от бебетата се разплака. Прозорците горе бяха отворени и звукът се стелеше наоколо като вълна от ада.

— Бебе! При това плаче! — Тони го погледна обвинително.

Спокойно, дръж се, каза си той.

— Не му обръщай внимание. — Седна до нея и ѝ се усмихна принудено. Каквото и да се случеше, повече нямаше да поглежда към къщата на Кати. — Е, докъде бяхме стигнали?

Тони опита да му се усмихне в отговор, но явно нещо я безпокоеше.

— Сега пък плачат две бебета! — съобщи му, сякаш той не чуваше. — Защо не затворят прозорците или не вземат мерки? —

Размърда се нервно. — Не можеш ли да се обадиш в полицията, че бебета вдигат шум? Искам да кажа, че нарушават спокойствието.

— Остави ги — посъветва я той. — Мисли за нещо друго. Слушай музиката, например.

В продължение на три или четири секунди Тони се мъчеше безуспешно да изпълни пожеланието му.

— Смятам, че сега плачат три бебета — изрече тя тъжно, сплела пръсти. — Става все по-силно. Трудно се издържа. Не може ли да влезем вътре?

Изкушението да погледне към къщата на Кати беше голямо за Скот, но той се държеше твърдо.

— Не бива да се поддаваш — каза строго, без да си дава сметка, че говори главно на себе си. — Трябва да бъдеш непреклонна. Да се владееш.

— Слушай какво, не обичам бебета. Не искам някой изобщо да ми напомня за деца. Ще ти предложи нещо. Хайде да отидем някъде и да пийнем по едно питие.

Той поклати глава.

— Това означава, че се поддаваш — рече той стоически. — Ще стоим тук и ще се борим.

Тони хвърли поглед над рамото му и очите ѝ се разшириха от ужас.

— Има едно на покрива! Можеш ли да повярваш? Чудя се на здравите нервите на някои хора.

Скот беше стиснал ръцете си в юмруци и едва се сдържаше да не се обърне.

— Не обръщай внимание — изръмжа той през стиснати зъби. — Остави ги!

Но Тони гледаше като хипнотизирана.

— Съседите ти са луди. Как могат да оставят едно малко дете да играе на покрива? А ако падне?

Скот щеше да се задуши.

Тя го стрелна тревожно с поглед, после отново насочи очи към съседната къща. Гневно сви рамене.

— Е, поне това на покрива не плаче. — Въздъхна. — Надявам се, че няма да падне.

— Ага-дуу — чу се едно гласче.

Скот се обърна като зашеметен. Бийни беше върху покрива на гаража на около три метра от отворения прозорец, откъдето изглежда бе изпъзлял. Намираше се на края на равната част на покрива само на сантиметри от наклонената плоскост. Докато Скот наблюдаваше, Кати излезе от прозореца и тръгна внимателно по покрива към детето.

Забравяйки всичките си решения, той се хвърли към оградата.

— Кати, почакай!

Тя погледна надолу към него и поклати глава. Устните ѝ бяха побелели, но тя се опитваше да запази спокойствие.

— Мога да се оправя и сама — увери го с разтреперан глас. — Върни се при своята... — погледна Тони и очите ѝ леко се разшириха. — ... гостенка — додаде бързо, а след това се обърна и продължи.

Забравяйки думите си, той отмести разкованата дъска в оградата и по най-прекия път изтича в двора ѝ. Веднага зае позиция на мястото под покрива, където Бийни щастливо седеше и гледаше цялата бъркотия.

— Спокойно, малкия! — каза твърдо на детенцето. — Мама идва да те вземе.

Бийни се засмя и посочи с юмруче към него.

— Ага, ага! — извика радостно, като се плъзгаше по дупе.

— Не, Бийни! Стой там!

Но момченцето бавно се смъкваше към стръмната част на покрива. Гъргореше щастливо като че ли беше сигурно, че тази част от пътешествието ще му хареса.

— Не! — Викът като че ли раздра гърлото на Кати. — Не, не! — Направи отчаян скок към Бийни, но беше твърде късно. Той вече се носеше към земята. Тя гледаше с ужас, парализирана от страх как той се отдалечава от нея.

Но Скот беше там и Бийни падна право в ръцете му. Коленете на Кати омекнаха.

— Всичко е наред — извика отдолу Скот. — Хванах го.

Кати се разрида.

— Благодаря ти, Господи! — прошепна тя. И на теб, Скот Брадли, добави наум.

— Можеш ли да се прибереш вътре? — запита той тревожно. — Слушай, остани там, където си. Ще дойда и...

— Не! — отклони предложението му тя. — Добре съм. Наистина. Ще се справя. — Погледна надолу към мъжа, който държеше детето ѝ, и почувства облекчение. — Само го дръж. След малко ще слеза.

Скот я наблюдава, докато тя стигна до прозореца, а после погледна към детето в ръцете си. Трябваше да бъде напляскано. Да се научи! Време бе някой да се отнесе твърдо към него.

Погледна Бийни.

Бийни му се усмихна. В устата му се виждаха наболи бели зъбчета.

— Ти... Ти... Малък пакостник такъв! — беше най-строгото, което успя да изрече Скот. А после и той се усмихна.

— Хей, слушай! — Беше Тони, която намусена надничаше от оградата. — Остави това дете и се върни, скъпи.

— След малко — отвърна той разсеяно и се обърна, тъй като Кати излезе, за да вземе Бийни.

— Лошо малко момченце! — извика тя, държейки го здраво. — Какво да те правя?

Скот наблюдаваше мълчаливо. Независимо от всичко от тази картина му се сви сърцето. Любовта на майката беше чиста и силна. Дали някога беше обичал някого по този начин? Красиво бе да ги гледаш. Какво ли би било и да го чувстваш?

— Хей! — отново чу се глас откъм оградата. — Ако не се върнеш веднага, аз си тръгвам.

— Само след минутка — отвърна Скот, без да поглежда към нея. — Добре ли е той? — запита, макар отлично да знаеше, че детето е невредимо. Просто му се искаше отново да види огромните сини очи на Кати.

Усмивка озари лицето ѝ.

— Да, разбира се. Добре е. — Притисна детето към гърдите си. — Толкова, толкова си лош! — Остави го нежно на земята и го тупна по дупенцето. После се обърна към Скот. Очите ѝ бяха пълни с благодарност.

— Не знам как да ти благодаря. Ако ти не беше там...

Търпението на Тони се беше изчерпало.

— Добре, тръгвам си! — заплаши тя от оградата.

Скот я погледна намръщен, като че ли опитваше да си спомни коя точно беше тя.

— Толкова скоро? — Сви рамене. — Е, щом трябва да си вървиш... Защо не си вземеш някой стек за из път? Би трябвало да са готови.

Лицето на Тони се изкриви от гняв. После тя рязко се отдръпна от оградата и изчезна. Кати прехапа долната си устна, за да не се разсмее.

— Съжалявам, ако ти провалих срещата.

Той обаче не съжаляваше. Кой знае защо сърдечната домошарка Кати го привличаше повече от сексапилната Тони. За миг се почувства гузен, че може да е обидил Тони. Терзанията му обаче не продължиха дълго. За нея той нямаше никакво значение, както и тя за него. Даже не бяха започнали да се опознават.

— Всъщност това не беше... среща — увери той Кати. — По-скоро бе нещо като експеримент.

— Експеримент ли?

— Да; експеримент на ужаса — засмя се той. Тя също се засмя. — Радвам се, че детето е добре — каза Скот. — Всъщност как е излязло?

— Дръжката на горния прозорец в стаята за гости е счупена. Мислех, че съм затворила вратата, за да не влиза там. Но с толкова малко дете човек никога не знае...

Изрече го с обич, а не с яд, отбеляза той. Тя наистина обичаше децата си. Странно, винаги бе смятал, че жените приемат децата като товар.

— Ще го оправя — предложи той.

— О! — Тя искрено се изненада. — Ами... Добре. Щях да му отделя време тази вечер, след като сложа децата да спят.

Той сви рамене.

— Ще стане за минута. Ако имаш инструменти, аз имам време.

— Благодаря. Ще бъде чудесно.

— Да. — Той пое дълбоко дъх и я погледна. — Точно така. Ще бъде чудесно... — повтори той многозначително. После се обърна и тръгна към вратата...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ръката на Кати се плъзна по гърба на Бийни и пръстите ѝ леко разрешиха пухкавите руси къдрици на тила му. Той беше затворил очи, но златистите ресници потрепваха леко. Лежеше в детското си креватче. Кати му пееше тихичко и го галеше, за да усеща той, че тя още е там. Рядко ѝ се отдаваше възможност да го приспива така, затова в този момент му даваше всичко — времето, вниманието, любовта си. Знаеше, че сега имаше нужда от нея.

Приглушеният звук от чукане, който идваше от горния етаж, я накара да вдигне глава и да се усмихне. Скот поправяше дръжката на прозореца. Бет и Барнаби бяха при него, а трите близначета в момента спяха дълбоко.

Тя сведе поглед към най-малкото си дете, което се мъчеше да заспи, и сърцето ѝ запрелива от любов. Имаше късмет. Цял живот бе мечтала да има семейство, да е майка, стаите да са пълни с прекрасни деца... И да имат силен хубав баща... Когато беше малка, я препращаха от къща в къща и тя никога не изпита чувството, че има свой дом. Затова се връщаше към тази мечта, която ѝ помагаше вечер да заспи, а също я успокояваше в самотните нощи. Семейство. Нейното семейство...

Имаше децата. Не би могла да иска по-добри деца и никой не би могъл да ги обича повече от нея. Имаше и късмет. Децата бяха съвършени. Те изпълваха живота ѝ със смисъл. Наистина я правеха щастлива, независимо че ѝ липсваше нещо много съществено — таткото...

Затвори очи и се замисли. Осъзна, че децата от някогашните ѝ мечти много приличат на трите малки същества, които добре познаваше. А таткото...

Отвори очи изумена и задъхана. Свети Боже! Таткото от детинските ѝ блянове удивително приличаше на... На...

— Не! — натъртено каза на глас.

Бащата от мечтите ѝ не би могъл да изглежда точно като Скот Брадли. Тя само си въобразяваше! Сигурно се дължеше на това, че той бе тук. Затова може би във въображението си бе отъждествила Скот с таткото от своите мечти...

А това беше безсмислено. Та нали преди време си бе въобразила, че Джоуи е мъжът от мечтите ѝ, а какво излезе от това?

Поне ѝ послужи за урок. Не можеше да очаква, че някой би могъл да обикне децата ѝ като самата нея. Мъжът от мечтите не съществуваше, а тя не искаше да тръгне да търси нещо, което нямаше да намери.

— Ага... — промърмори Бийни в съня си.

— Да, миличко — прошепна Кати, галейки златистата му косица.
— Мама е тук...

Мама винаги ще бъде тук, каза си упорито. Мама нямаше да се подлъже по някой хубав мъж, нямаше да се изкуси от някоя мъчителна история с някой Ромео. Скот наистина беше много привлекателен. И бе спасил Бийни... Изпитваше благодарност към съседа си, но в никакъв случай не бе заслепена. Съвсем не!

Щом след малко Скот слезеше долу и тя отидеше при него, много тактично щеше да му даде да разбере, че цени онова, което бе сторил, но не иска да има нищо общо с него. И тогава учтиво щеше да го отпрати...

Кимна, доволна от решението си. Да, точно така ще постъпи. Бийни се усмихна насън. Кати се вгледа в лицето му. Не би могъл да се надсмива на плановете ѝ, нали?

Скот довършваше прозореца и се чувстваше доволен от себе си. Много отдавна не беше работил така. Бе забравил какво удовлетворение изпитва човек след това. Поправката на дръжката на прозореца го накара да усети, че някой има нужда от него. Хареса му.

Обаче не можеше да прецени точното отношение към зрителската си аудитория. Като обърна глава, видя как двете деца сериозно наблюдават всяко негово движение. В продължение на десет минути никое от тях не продума. Седяха на столовете и не мърдаха.

— Ох! — каза той меко.

Физиономиите им не се промениха. Много си приличаха — и двете деца бяха с русо червеникави коси, със зелени очи и лунички по вирнатите нослета.

— Вие двамата откъде имате червена коса? — запита той.

— От татко ни — веднага отвърна Бет. Барнаби мълчеше. — Аз и Барнаби приличаме на татко, а Бийни — на мама — продължи тя.

Скот ѝ се усмихна. Трябваше да признае, че откритото ѝ общуване му харесваше.

— Баща ви сигурно е бил хубав — предположи той.

Лицето на Бет се оживи.

— Да. Мама казва, че като ѝ се усмихнел в колежа, коленете ѝ се разтрепервали.

Скот едва не се разсмя. Коленете на Кати се разтрепервали — трябва да го запомни. Затегна и последния винт и въздъхна доволен. Следващия път Бийни нямаше да може да излезе толкова лесно на покрива.

Бет не спираше да говори:

— Моят татко обича препечени филии, намазани с фъстъчено масло и каубойски филми — заяви тя тържествено. — Има червена спортна кола.

Скот ѝ се усмихна.

— И на мен ми допадат такива мъже.

— Обичаш ли деца? — запита момиченцето неочаквано.

Смаян Скот се обърна да я изгледа.

— Ами... Хъм... Не съм сигурен, но май ги обичам — излъга той. Какво друго можеше да направи?

— Татко пък не обича — рече тя безразлично, все едно съобщаваше какво ще е времето.

Скот изпита съчувствие, а после — съжаление, че не може да се отнася по-сърдечно към децата. Все пак бе много неприятно Бет да мисли, че баща ѝ не обича деца. Даже да бе вярно.

— Сигурно грешиш — изрече той предпазливо. — Сигурен съм, че татко ви обича. Вие сте и негови деца!

Бет го гледаше напрегнато.

— Откъде знаеш? Познаваш ли нашия баща?

Момичето беше умно, нямаше никакво съмнение. Никакви успокоителни баналности нямаше да ѝ подействат.

— Не, но... — Не можеш да се изплъзнеш от тези зелени очи. Скот се изкашля и с лекота промени темата: — Хайде, деца. Разкажете ми повече за баща си.

Два чифта големи очи се втренчиха в него.

— Защо? — тихо запита Бет.

Той седна с кръстосани крака по-близо до тях. Те го следяха внимателно с поглед и сега и двамата се стегнаха. Скот се усмихна на Барнаби, а после — на сестра му.

— Не ме разбирайте погрешно. Не искам да ми издавате никакви тайни, нито пък нещо, което майка ви не иска да казвате. — Надникна в очите на момиченцето, опитвайки се да изглежда искрен. — Искам да знам само... — Погледна първо единия, после — другия и разбра, че няма да може да го направи. Те не бяха възрастни. Не можеше да ги разпитва. За него беше важно да разбере дали съпругът на Кати все още играе някаква роля в живота ѝ. Не биваше да пита децата. Поизправи се и сви рамене. — Всъщност — нищо. Само се чудех дали някога ще се срещна с баща ви, това е всичко.

— Казах ти — обади се тихо Бет. — Те са разведени.

— Знам. — Но дали идваше често да ги вижда? Това искаше да знае и не можеше да събере сили да попита.

Вече май нямаше какво друго да си кажат. Скот бе забил поглед в обувката си. Бет стана от стола.

— Ще се кача горе да помогна на мама — каза и тръгна.

Скот погледна Барнаби. Той също стана, но не се отправи към вратата. Застана зад стола — сякаш търсеше защитна преграда между себе си и Скот — и впи зелените си, студени като лед очи в него.

Той се взря в детето, сетне се обърна към прозореца, за да довърши работата си. Нямаше представа какво би могъл да каже на това мълчаливо дете, за да е по-приятелски настроено. Най-добре май беше да не му обръща внимание.

Затвори прозореца и превъртя дръжката. Тогава чу гласа на Барнаби:

— Моят баща е по-едър от теб.

Скот хвърли поглед назад и успя да се усмихне насила.

— Наистина ли?

Залепите очи примигнаха. После прозвуча следващата констатация:

— Тази година баща ми си идва шест пъти.

Скот кимна, като се преструваше, че вниманието му е изцяло заето с работата.

— Браво на него.

Момченцето излезе иззад стол. Гледаше решително.

— Моят татко е супермен! — извика най-послед. — Той може да те набие! — Вдигна ръце, сякаш държеше автоматично оръжие, и след като „простреля“ Скот, се обърна и избяга от стаята.

— Няма никакво съмнение — измърмори Скот на глас, загледан след детето. — Май не съм чак толкова силен. — Въздъхна, гледайки отражението си в голямото огледало на отсрещната стена на стаята. — Но нямам нужда от това — каза си. — Или имам?

Отговорът беше ясен. Почисти работното си място, заслушан в приглушения говор и движенията на Кати, която слагаше другите две деца да спят. Когато най-накрая той слезе долу, тя го чакаше.

Беше застанала в подножието на стълбата. Косата ѝ бе прибрана назад, но непослушни кичурчета се бяха измъкнали и ограждаха лицето ѝ. Беше облечена с бял панталон и светлорозов пуловер. Изглеждаше фантастично! Той спря по средата на стълбата и постоя нерешително, за да се овладее.

Представи си какво би било, ако я прегърне... Какъв ли вкус имаха устните ѝ? Как ли ще се извива под ласките му? А дългите ѝ тънки пръсти щяха да рошат косата му... После тялото ѝ щеше да се отпусне и...

Тя има твърде много деца, идиот такъв, смърти се той. Отдадена е изцяло на своите отговорности. Виждаше това изписано на лицето ѝ, четеше го в очите. Тя нямаше време за него, а той не можеше да задоволи нуждата на децата от баща. Трябваше да се откаже, помисли си и заслиза по стълбите. Не биваше да прави нещо, което щеше да нарани всички...

Един гласец в него обаче настоя: „Остани и виж какво ще стане.“

Друг се обади: „Измъкни се незабавно! Докато можеш!“.

„Няма защо да си груб!“ — възрази първият.

„Кажи ѝ, че чакаш международен разговор!“ — посъветва вторият.

В този момент той се озова на сантиметри от нея, а вътрешните гласове заглъхнаха и го оставиха да действа по интуиция. А тя му

подсказа да се усмихне.

— Благодаря ти — изрече Кати. — Много ми помогна. — Наблюдаваше реакцията му, като недоумяваше защо изглежда малко навъсен. — Аз... Вечерял ли си?

Ами сега, укори се веднага тя. Не възнамеряваше да казва подобно нещо. Поканата ѝ се бе изплъзнала от устата съвсем неочаквано. Голяма работа, рече си. След всичко, което бе направил тази вечер, му дължеше поне една вечеря.

— Всъщност не — отвърна той. — Бях започнал да готвя, но плановите ми се промениха.

Кати кимна, тъй като си спомни, че беше посъветвал приятелката си да се прибере вкъщи.

— Забелязах, че отиде да се сбогуваш с приятелката си, преди да поправиш прозореца. Дали ти е оставила някой стек?

Скот се разсмя.

— Шегуваш ли се? Взе стека, царевицата, даже лучения сос. Когато отидох, тя беше събрала всичко в кошницата за пране и я взе назаем. Изненадах се, че ми е оставила поне кафето за утре сутринта. — Засмя се. — Сигурно съм ѝ развалил плановите, като се върнах да се сбогуваме. Ако ѝ бях дал достатъчно време, щеше да вземе и кафето.

Тя също се засмя. Беше хубав. Тя харесваше мъже, които могат да се присмиват на себе си.

— Така ти се пада — пошегува се тя.

— Сериозно ли? — престори се той на обиден.

Хвърляйки му поглед през рамо, тя тръгна към кухнята.

— Както казват, човек плаща грешките си скъпо.

Той я последва ядосан.

— Искаш да кажеш, че трябва да платя на някоя жена, за да се срещне с мен, така ли?

Разгневеното му лице я накара да избухне в неудържим смях.

— Не, глупчо! Разбира се, че не. Но това, което получаваш от някого, е пропорционално на онова, което си готов да дадеш в отношенията ви. — Отвори вратата на хладилника и се наведе да погледне. — Имам чувството, че младата дама, която покани тази вечер, е само име от тефтерче.

— По-скоро име от шкафа — измърмори той, облягайки се на плота. Наблюдаваше стройната ѝ фигура.

— Моля? — Тя извади голяма тенджерата, сложи я върху газовата печка и запали котлона.

— Нищо... — промълви той.

Очите му срещнаха нейните за малко, докато тя се пресягаше за кърпа, за да избърше безупречно чистия плот. Бюфетът от светъл дъб, блестящите съдове, масичката за месо — всичко създаваше атмосфера, която ѝ подходеше. Скот се зачуди как ли би изглеждала с широко деколтирана черна рокля и диамантени обеци. Имаше чувството, че ще е страхотна.

Тя остави кърпата на място и погледна тенджерата.

— Е, страхувам се, че това ще е като утешителна награда след провалилата се твоя скъпа вечеря. Но това готвено е всичко, което имам. — Обърна се и откри, че Скот е прекалено близо. Освен това установи, че той има извънредно дълги мигли. — Надявам се, че обичаш супа — каза дрезгаво.

— Обичам — отвърна ѝ, без да престава да я гледа. Не я докосна, но и не се отдръпна от нея.

Тя си даваше сметка, че стоят твърде близо един до друг. Неудобно бе да стои така, но не можеше да помръдне. Като че ли около него се създаваше някакво магнитно поле и тя бе попаднала в него.

Прииска ѝ се да я докосне, да помилва лицето, да погали косата ѝ. Той обаче стоеше като закован и не продумваше. Дали очакваше тя да направи първата стъпка? Да му покаже какво желае, докъде може да стигне?

Очите му бяха потъмнели и тя не можеше да прочете нищо в тях. Но усещаше, че физически се привличат неудържимо. Толкова лесно би било да се олюлее, да се облегне на него и да се озове в обятията му...

И в леглото. Както и в живота му и да остане там достатъчно дълго, а после — когато той си тръгне — да страда... Тръпка от страх пролази по тялото ѝ. Не! Ще бъде силна. Бе преминала през много трудности, бе преодоляла толкова проблеми и сега нямаше да допусне тя или някое от децата ѝ да бъдат наранени.

Шумът от вряща течност прекъсна магията на мига. Двамата се обърнаха да погледнат тенджерата върху огъня.

Кати тръгна към печката. Вдигна капака, за да разбърка сместа.

— Вечерята е готова — изрече с престорена веселост.

Докато я наблюдаваше, Скот направи гримаса.

— Какво е това?

Тя му се усмихна извинително.

— Супата ти. — Отново вдигна капака на тенджерата, за да може той да надникне вътре. — Вярвам, че обичаш грахова крем супа.

— Грахова крем супа ли? — Наведе се и вдъхна аромата. — Едно време обичах. Майка ми винаги я правеше в студени зимни вечери...

— Аз пък я направих за пръв път. — Извади супена лъжица, дълбока чиния и започна да ги подрежда. — Лично аз смятам, че е ужасна.

Докато я наблюдаваше, Скот се изпълни с носталгични чувства. Ароматът на супата, както и парата, която се вдигаше от тенджерата, му действаха като успокоение, каквото не беше изпитвал отдавна.

— Даже много я обичах. Никой не я прави като майка ми обаче. Киснеше граха в продължение на дни, а после слагаше в супата голям кокал с месо.

Кати вдигна очи и кимна.

— Точно така направих и аз.

Той се вгледа по-внимателно в нея.

— Шегуваш се. — Пое чинията от ръцете ѝ и я сложи върху кухненската маса. — Но тази супа ухае чудесно — отбеляза той.

Тя го наблюдаваше със скръстени на гърдите ръце и с усмивка, която играеше по устните ѝ.

— На вид и на вкус на мен ми изглежда отвратително — пришепна едва чуто, очаквайки той да я опровергае.

Той опита една лъжица и върху лицето му се изписа неподправено удоволствие.

— Отвратително ли?! В никакъв случай! Това е амброзия!

Тя направи гримаса.

— Амброзия? Ами... Радвам се, че ти харесва. — Отиде до шкафовете и извади един тиган. — Поне царевичните питки, които направих към супата, са много хубави.

— Царевични питки ли? — Намръщи се. — Нямах ли френско хлебче? — Размаха лъжицата във въздуха. — Граховата супа винаги се яде с франзела.

— Така ли? — Тя поклати глава шеговито. — Какъв късмет имам да ме научиш на кулинарните тънкости, свързани с граховата крем

супа. — Отиде до панера с хляб. — Имаш късмет. Имам френско хлебче.

Той не каза и дума, толкова беше зает със супата. Кати му отрязва няколко филийки, сипа му и чаша мляко, преди да седне срещу него край кухненската маса. Той изяде още една лъжица супа и въздъхна щастлив.

— Чудесна е. Винаги можеш да дойдеш и да ми сготвиш.

— Благодаря — рече тя троснато, — но не си търся работа като готвачка.

Той отпусна лъжицата и я изгледа.

— Така стигаме до една интересна тема, която ме занимаваше — каза. — Не мога да повярвам, че ще отглеждаш своите деца само с парите, които получаваш от гледането на чужди деца.

— Прав си.

— Тогава е какво друго се занимаваш? Каква професия имаш?

Погледът ѝ стана мечтателен, някак далечен. Подпря лакти на масата и отпусна брадичка върху дланите си.

— Завърших история на изкуствата в колеж. Специализирах Рембранд, Ел Греко и сюрреалистите от двайсети век. Имам диплома, естествено. — Отново погледна към него. — Имаш ли представа колко души приемат за аспирантура по история на изкуствата към Историческия музей?

— Нямам.

— Трима. И аз не бях сред щастливците...

Той кимна, без да се изненадва.

— Затова си се отчаяла и за компенсация си родила три деца.

— Не точно. — Усмихна му се накриво. — Първо се омъжих. Тогава идеята ми се стори добра.

— Но вече не си омъжена.

Кати изпита неудобство. Странно бе да седи и да говори за такива неща с него. Той я наблюдаваше внимателно, а тя се разкриваше пред него, както никога досега пред непознати. Може би пък вече да не бе непознат. Точно така, реши накрая.

— Работих и като секретарка, докато се появиха близнаците. Сега пиша на машина молби на една застрахователна компания. Все пак е работа и мога да я върша вкъщи.

— И това е нещо, нали?

— Да, особено когато имаш деца, за които да се грижиш. Няма начин да плащам за бавачка с парите, които бих получила като безработна. Поне докато не придобия някакъв опит.

Скот знаеше, че е права.

— А бащата на децата? Той...

Дали изпраща издръжка за децата ли? Отговорът беше отрицателен, но Кати не искаше да се оплаква пред Скот. Изправи се, преди да е довършил изречението, и отново напълни чинията му със супа.

— Много е хубаво като сме тук, в тази голяма къща — изрече тя бързо, за да запълни мълчанието. — Много по-голяма е от апартамента ни в другия край на града.

Скот измърмори благодарности, когато Кати постави чинията пред него. В един миг си я представи как върши същото в неговата кухня. Представата предизвика у него приятно чувство на уют. Картината обаче придоби по-особени измерения с три малки личица, които надничаха иззад полите й... Той примигна и... прогони представата. Не биваше да забравя, че Кати има твърде много деца!

— ... Това наистина е странен квартал — му казваше тя в този момент, докато седеше край масата срещу него. — Когато тръгнах от врата на врата, за да разбера дали някой не знае нещо за Ейприл, ми се стори чудно как всеки живее в свой собствен свят. Никой не познава никого...

Той сви рамене и отпи от млякото.

— Знаеш как е в новите квартали — отвърна. — Хората живеят с работата си. Домът е само място, където се прибират да нощуват.

— Вероятно... Струва ми се, че много пари отиват за издигане на високи огради, както и за самите къщи.

Скот й се усмихна. Чувстваше се добре — като нахранен котарак — примирен, мързелив и отпуснат.

— Тъкмо затова кварталът ми харесва.

Тя поклати глава.

— На мен пък — не. Обичам места, където няма огради, където всеки познава съседите си, хората се събират да се почерпят по някой радостен повод, а децата играят заедно...

— Звучи ужасно! — Той видимо потръпна.

Кати се наведе напред и го погледна в очите.

— Ти наистина си лош стар човек — обвини го.

Той отмести чинията, тъй като най-после се почувства напълно заситен.

— Ако има някой да не обича съседско общуване, това съм аз.

Тя отново го изглежда.

— Разбира се — каза. — Предпочиташ да се цупиш. Но дълбоко в себе си сигурно обичаш децата.

Време беше да изрече нещо мъчително, но необходимо. Нямаше смисъл да се представя за такъв, какъвто не бе. Ако сега я излъжеше, значи си търсеше белята. Вдигна лице и каза ясно:

— Не.

Тя се втрещи, после се усмихна, сигурна, че се шегува.

— Хайде де! Дълбоко в сърцето си всеки ги обича.

Той отвърна на погледа ѝ и повтори, без да мигне:

— Аз не ги обичам.

Кати обаче не се отказа. Да не иска да носи отговорност като Джоуи беше едно, но изобщо да не обича децата? Това не беше нормално.

Погледна го озадачено, мъчейки се да измисли друго.

— Сега си помисли — настоя. — Имам предвид бебенца с розови шапчици, усмихнати, с къдрички на челцата, с пълнички малки крачета, които току-що прохождат...

Той твърдо поклати глава.

— Не мога да ги понасям. — Наведе се напред, докато лицето му се приближи само на няколко сантиметра от нейното и произнесе отчетливо: — Смятам, че всички деца още при раждането си трябва да бъдат затваряни в клетки, откъдето да ги пуснат на осемнайсетия им рожден ден, и то — само ако са много, много добри.

Тя дълбоко пое дъх.

— Добре, хайде да направим отстъпка. Знам, че каза... че не обичаш деца.

— Точно така.

— Разбирам. Мога да се съглася с това. — Какво ли я беше грижа? Това беше въпросът. Но не искаше да се разправят сега. Кой знае защо, реши, че трябваше да намери начин да промени мнението му.

Погледна го, прехапала устна и дълбоко замислена.

— Добре... Ти каза, че не обичаш децата. Но това е само защото не ги познаваш.

Скот въздъхна; облегна се назад и поклати глава.

— Съжалявам, Кати. Но това е положението.

Тя се поколеба.

— Какво искаш да кажеш? Сигурна съм, че ще промениш мнението си, ако познаваш привичките им.

— Дълбоко грешиш. — Наблегна на всяка дума. Кати се загледа в него съвсем объркана. — Кати, всъщност... Може би аз знам повече за децата, отколкото ти.

Много странно. Не можеше да го разбере. Намръщи се и поклати глава.

— За какво говориш?

Той се обърна на стола си и я изгледа с присвити очи, в които сега бушуваше буря. За пръв път успя да прочете нещо в тях.

— Аз съм най-големият от десет деца — започна. — Майка ми родила десет деца в продължение на петнайсет години. На осемнайсетгодишна възраст избягах от къщи. — Усмивката му бе иронична. Отново поклати глава. — Дотогава бях бавачка на всичките си братя и сестри. Майка ми трудно понасяше бременността и повечето време лежеше. Някой трябваше да върши всичко. А аз бях помощникът ѝ. Докато другите деца играеха навън, аз стоях у дома, топлех храни, чистех и стерилизирах шишета. По цял ден сменях пелени, приготвях обяд, почиствах разлято мляко, вместо да уча и да се подготвя за добър колеж, където да играя футбол и да се занасям с хубави момичета. — Усмивката му стана тъжна. — Децата провалиха живота ми...

Кати усети как огорчението му сякаш ѝ нанесе физически удар. Испита желание да го утеши, но един вътрешен глас ѝ подсказа, че няма да му е приятно.

— Разбираш ли — продължи той, — известно ми е всичко, което трябва да се знае за децата.

Тя кимна.

— Съжалявам, че си изживял всичко това.

— Съжаляваш ли? Няма смисъл. Рано научих онова, което мъжете узнават в зряла възраст. По-добре обаче да го преживееш като

млад, когато имаш избор, отколкото като по-възрастен, когато си обречен за цял живот.

Усмивката му беше много приятелска, но Кати се почувства така, сякаш ѝ бе ударил шамар. Разбра, че я предупреждава, но това я предизвика да му докаже, че греши.

Само че сега нямаше време за това. В момента имаше други цели и задачи, с които да се справя. Дълбоко пое дъх и му се усмихна.

— Хм... Знаеш как се гледат деца. Значи си подходящ — изрече, с меден гласец. — Точно това ми трябва!

Той застана нащрек.

— Какво искаш да кажеш?

— Би ли могъл... да се грижиш за децата няколко дни, докато отида до езерото Тахо?

ПЕТА ГЛАВА

Лицето му се вкамени, а на Кати ѝ се стори, че съзира искра на истинска паника в очите му. Той остана безмълвен.

— Само за няколко дни — бързо добави тя. — Предполагам, че известно време няма да имаш полет. Нали между полетите почивате? Ще отида с кола. Бих могла да тръгна още сега и ще стигна Тахо утре по обяд. Тогава, ако намеря онова, което търся, веднага ще се върна.

— А кога ще спиш? — попита я раздразнено.

— О! — Тя мислеше трескаво. — Може би ще трябва да изчакам до вдругиден сутринта, за да тръгна. Но ще се върна късно вечерта. Щом дойда, ще прибера децата.

— Така ли? — Очите му святкаха опасно, а тонът му в най-добрия случай беше подигравателен.

— Разбира се. Ти няма нужда въобще да стоиш при тях. Само... Само два дни и две и половина нощи.

— По дяволите. Това не бих направила никога!

Беше непреклонен. Кати въздъхна и се отказа. Трябваше да намери някой друг да се грижи за децата, докато я няма. Но кой? Нито имаше роднини, нито пък приятели, които да не работят.

Стоеше срещу намръщения Скот, отпуснала рамене и той почувства угризения на съвестта. Но не чак толкова, че да ѝ предложи немислимото. Раздразни се.

— Ще ми обясниш ли защо така неочаквано искаш да си вземеш почивка? — запита с равен глас. — Вижда ми се странно по това време.

— Каква почивка? — Взря се в него и тогава осъзна какво я пита. — Няма такова нещо. Искам да отида до Тахо, за да потърся Ейприл.

— Аха. — Е, така беше малко по-разбираема, но само малко.

Погледна я с празен поглед и изрече бавно: — Добре, може да налапам въдицата. Но защо езерото Тахо?

— Имам теория. Мисля, че е там, може би е в казиното „Дивите коне“. — Размърда се на стола. — Виж, в събота вечер, преди да

започна да се безпокоя, някой позвъни по телефона. Вдигнах слушалката, но никой не се обади. Чувах се обаче шумове...

— И смяташ, че е била Ейприл ли? — прекъсна я Скот.

— Тогава не ми хрумна. Но сега, като си помисля, смятам, че е била тя. Само да провери и да е сигурна, че съм при децата. След като е чула гласа ми, затвори.

— Нищо не разбирам. — Той се намръщи.

— Знам. Нито пък аз. — Въздъхна и изпъна рамене. — Няма никакъв смисъл да седим и да разсъждаваме защо го е направила. Важното е да я намерим. Ключът е в този телефонен разговор.

— Наистина ли? — Той я гледаше недоверчиво.

Тя кимна.

— Чувах се тракането на игрални машини.

— Сигурна ли си? — Без да иска, се заинтригува.

— Абсолютно. Доколкото знам, само на няколко места наблизо има игрални машини.

— Нали? — Сарказмът му се върна. — В Лас Вегас, Хендърсън, Лолин, Рино... Да продължавам ли? Почти навсякъде в Невада.

— Включително невадския бряг на езерото Тахо. — Стана от стола и направи знак с ръка. — Ела. Искам да ти покажа нещо.

Преведе го през всекидневната, качи се на стол, изправи се на пръсти и дълбоко пхна ръка в един декоративен самовар, сложен на висока полица. — Действително смятам, че Ейприл е прочистила къщата и е заличила всичко, което би могло да подсказва къде отива. Но е забравила тези. — Извади шепа кибрити. Скот взе няколко. На всяка картинка имаше реклама на казиното „Дивите коне“. — Не ти ли изглежда като ключ към загадката? — запита го, слизайки от стола.

— Може би — неохотно се съгласи той. Вдигна очи. — Не се ли обади там и не помоли ли да я потърсят?

Тя кимна.

— Даже са разпитвали за нея, но нищо.

— Ами...

— Това не означава нищо. Би могла да бъде там под друго име. Всъщност това е единственото доказателство, че може да е там. Затова искам да опитам. — Усмихна му се дяволито. — Не смяташ ли, че идеята е добра?

Изглежда я със зъл поглед, като още си мислеше за плана ѝ да му тръсне децата.

— Вероятно.

Страховете ѝ се потвърдиха. Тя пое дъх и опита още веднъж.

— Ще гледаш ли децата, докато ме няма?

Той почувства, че е егоист, но бе длъжен да откаже.

— Не.

— О! — Отново сразена, тя започна да се обръща, а той протегна ръце към нея и я хвана за раменете. Тя се изплъзна с движение, което изненада и двамата.

— Кати — започна той меко, — знам, сега си мислиш, че отново се проявявам като отвратителен лош човек, но има и нещо друго. — Сви рамене. — Не знам дали бих могъл да поема отговорност за децата, за какъвто и да е период от време. Освен това не смятам, че трябва да тръгнеш. Нямах никаква представа в какво се е забъркала Ейприл. Може да е нещо опасно. — Тя поклати глава, явно объркана.

— Не мога просто да стоя тук — рече троснато. — Ще полудея. Този мъж непрекъснато се обажда и се страхувам да не дойде тук...

— Какъв мъж? — Изглежда я строго.

Тя се обърна и се отпусна в единия ъгъл на дивана.

— Разказах ти за него. Гласът му е груб, прилича на гангстер. Настоява, че знам къде е Ейприл. Искане да я намери и не мога да разбера защо — дали защото я харесва, или защото има да урежда сметки с нея.

Скот потъна в другия ъгъл на дивана и се намръщи.

— Това не ми харесва.

— Разбираш ли защо искам да уредя този въпрос? Не знам защо Ейприл я няма и защо иска пътуването ѝ да остане тайна. Дали бяга от този мъж? Защо не е взела бебетата със себе си? Защо не се обади, за да знаем, че е добре? Дали този, който се обажда, не е замесен с някоя банда? — Стоеше свита, разтревожена и го гледаше. Руси кичури обрамчваха лицето ѝ. — Не мога да стоя повече тук и да чакам нещо да се случи! Трябва да я открия. Длъжна съм!

Той я наблюдаваше изпитателно. Почувства огромно желание да я вземе в обятията си. Погледът му се плъзна по устните ѝ, по линията на закръглените гърди под розовия памучен пуловер, по дългите

крака... Като я гледаше, почти беше убеден, че бебетата не са адските изчадия, за каквито често ги смяташе. Само дребни дразнители...

И искаше да ѝ помогне. Тя го трогна. Не просто с красотата си. Имаше нещо особено в очите ѝ, нещо неповторимо в движението на ръката ѝ, която отметна кичурите коса, когато паднаха над очите ѝ... Закопня да я прегърне силно, за да е сигурен, че никой няма да ѝ направи нищо лошо. Тръпка мина по тялото му и той направи гримаса.

— Слушай — каза ѝ, — да оставим нещата тази вечер дотук. Сутринта ще планираме нещо.

Кати вдигна поглед. Тя не се разчувстваше лесно. Всяка жена, която гледа сама три малки деца трябва да проявява твърдост. С течение на годините се справяше добре, много рядко плачеше, и то — след като беше сложила депата да спят, за да не ги разстрои. Можеше да се справя с трудностите на живота.

Да се занимава с три нейни деца беше едно. Но с още три, които не бяха и нейни, а майка им бе изчезнала — това я доведе до крайния предел. — Трябваше да признае, че ѝ е нужна помощ както на всяко живо същество. Точно сега ѝ се струваше, че Скот предлага нещо, от което тя най-много се нуждае.

От облекчение очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя примигна бързо, като се надяваше, че той няма да забележи.

— Страхотно! — изрече Кати дрезгаво. — Тогава ела на закуска и ще решим каква да бъде стратегията.

— Добре. — Гласът ѝ го разтърси. Той постоя нерешително, като си даде сметка, че е време да си върви, макар че му се искаше да намери извинение да остане. Трябваше обаче да тръгва. Кати беше много привлекателна, но децата, един бивш съпруг, както и изчезналата Ейприл — всичко това беше много объркано. Какво би могъл да ѝ каже? Какво би поискал от нея? За какво ѝ беше той?

Винаги е бил прям. А понякога истината даваше най-добри резултати.

— Честността е най-добрата стратегия — измърмори си той.

— Какво? — Тя разбра, че нещо става у него, но нямаше представа какво.

Той сви рамене.

— Ще ти кажа какво си мисля, Кати. Трябва да знаеш истината.

Тя застина, тъй като не беше сигурна дали ще ѝ хареса. Въздишката му беше сърцераздирателна.

— Искам да те грабна и да те нацелувам, а ти не желаш да го направя, нали?

Тя се смая.

— Е, поне това го казваш както трябва — отговори механично и веднага съжали. Знаеше, че той си спомня как преди малко се отскубна от него. Нямаше начин да му обясни, че реакцията ѝ няма нищо общо с него или привлекателността му. Ако се опиташе да го направи, щеше да заприлича на глупачка.

— Чудя се защо привлекателна жена като теб като че ли се страхува от... човешки контакт.

Ето това беше нейният шанс! Какво можеше да каже тя, което да не прозвучи като директна покана? Опита отдалече.

— Аз... Не се страхувам от човешки контакт.

— Така ли? — Той се пресегна и тъй като това бе неочаквано за нея, тя отново подскочи. — Разбираш ли какво имам предвид?

От лошо ставаше още по-лошо. Съвсем внезапно тя разбра, че точно сега страшно ѝ се иска да я целуне. Но как да му го каже?

— Стресна ме. Това е всичко.

— Точно така.

— Наистина, аз... — Какво, по дяволите, можеше да каже? Млъкна и зачака.

Скот изглеждаше мрачен, но решителен.

— Добре — каза най-после, вглеждайки се в студената камина. — Сигурно си права. Не ни е съдено да станем любовници, нали? Искам да кажа, че не си падам по децата, а ти направо плуваш сред деца. Аз съм привърженик на самотния живот, а ти градиш семейства. Аз обичам крем супа от грах, а ти я мразиш, макар че я готвиш превъзходно. — Обърна се към нея усмихнат. — Може да опитаме да бъдем приятели. Съгласна ли си?

Значи нямаше да я целуне! Остана изумена колко я разочарова това. Искаше да го спре, да се откаже от приятелството и да се хвърли в прегръдките на този мъж, докато все още имаше време. Но как да го направи, за да не изглежда дръзка?

Сигурно имаше някакъв начин. Други, жени успяваха. Всичко ѝ беше ясно. Чела бе в списанията, че съвременната жена разполага със

съдбата си. Тя не се съгласяваше с нещо по-малко от най-доброто, а когато най-доброто ѝ се изпречваше, просто се пресягаше и го взимаше. В тези статии винаги всичко звучеше страхотно.

Но в този момент, когато бе изправена пред реалността, а Скот седеше толкова близо до нея, ѝ се струваше недостижим. Може би вината бе у нея. Не знаеше как да бъде „модерна“.

— Приятели ли? — запита тя о треперещ глас. — Разбира се. Само приятели. — Изпъна се и си придаде горд вид. В никакъв случай не би искала да му покаже, че е уязвена. — Разбира се — отново каза, но по-самоуверено. — Всъщност какво друго бихме могли да бъдем?

Той я гледаше и изучаваше лицето ѝ, а в очите му припламваха весели искрици.

— Приятели — повтори и той. — Да, смятам, че бихме могли. Ще бъдем приятели.

Да, това определено беше шега. Какво всъщност се готвеше да каже той?

— Нищо смешно няма — каза тя и се опитваше да не обръща внимание на треперенето на гласа си.

— Абсолютно нищо. — Усмивката му премина и в очите. — Но за да сме сигурни, защо не пробваме?

Тя примига недоумяващо.

— Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене.

— Хайде да пробваме една целувка и да видим какво ще стане.

— Скот!

Приближаваше към нея.

— Нека опитаме. Само ще се целунем, за да видим какво ще стане. Тогава вече ще сме спокойни.

Беше съвсем близо до нея и тя откри, че е много щастлива.

— Ти си луд! — измърмори, смеейки се тихо.

— Може и да е така. — Рамото му вече докосваше нейното.

— Нали знаеш какво казват? Винаги трябва да разсмиваш лудите. Това ги успокоява. — Ръката му се плъзна по раменете ѝ и я привлече.

Канеше се да я целуне! Кати стоеше неподвижно и не смееше да диша. Дълбоко в себе си се съпротивляваше на това, което щеше да се случи, някакъв вътрешен глас я предупреждаваше за опасност. Но тя

не му обърна внимание. Никой мъж не я беше докосвал, откакто Джоуи си тръгна. Казваше си, че не я е грижа, че никога няма да разреши на мъж да я люби отново. С времето ѝ ставаше все по-лесно. Мислеше, че никой няма да успее да я съблазни...

Ръката на Скот се допря до бузата ѝ и Кати се взря в очите му. Колко добре изглеждаше и колко ѝ се искаше да я целуне! Гореща вълна на възбуда заля тялото ѝ. Тя глупачка ли бе, че отново допускаше чувствата си да вземат връх над разума? Вероятно. Но може би си заслужаваше...

Дланите му обхванаха лицето ѝ, а устните му бяха толкова близо до нейните, че тя затвори очи в очакване. Дишаше тежко, изгаряща за ласки, които щяха да ѝ докажат, че все още е жена, и то — привлекателна.

Устните му едва докоснаха нейните. Ръцете му бяха необикновено нежни, милваха косата, лицето, слепоочията ѝ. Тя въздъхна блажено и се остави на течението. Беше прекрасно като разходка с лодка в топъл пролетен ден, когато цветовете на дърветата обсипват земята. Почувства се красива, харесвана, желана. Джоуи никога не се бе отнасял към нея така, особено след като се родиха децата.

Все пак Кати смяташе, че не постъпва правилно. Май че обятията на Скот бяха твърде... прелъстителки. Или пък тя се беше уплашила. Не можеше да разбере какво ѝ става. Внимателно се отдръпна от Скот.

За нейно облекчение той не реагира. Само се отпусна на дивана и я погледна, а пръстите му останаха вплетени в гъстата ѝ коса. Не искаше да я пусне. Но погледът ѝ му подсказа, че ще трябва, затова — макар бавно и неохотно — го направи.

Кати бе прекрасна и много му харесваше. Всяка фибра от него копнееше за нея. Но не смееше да я погледне в очите, защото се страхуваше, че тя ще прочете в тях колко я желае. А не искаше да я плаши. Господи, беше тъй съвършена, толкова подходяща за него. Само ако...

Не, децата бяха даденост, бяха част от нея. По-добре да си върви. Може би на сутринта щеше да успее да измисли нещо.

Обърна се и ѝ се усмихна насила.

— Е, засега стига. Но не смятам, че можем да бъдем единствено приятели.

Тя преглътна и уморено се усмихна в отговор.

— Можем... поне да опитаме.

Той пое ръката ѝ в своята и започна да си играе с пръстите ѝ.

— Защо ли? — запита тихо. — Точно сега думата „любовници“ звучи много по-добре. — Очите им се срещнаха и той изруга тихичко наум. Трябваше да забележи досадата, изписана на лицето ѝ. Налагаше се бързо да направи нещо, за да възстанови доверието ѝ. — Предполагам, че засега приятелството е достатъчно. Ще бъдем приятели. Разбрано?

Тя му се усмихна с благодарност.

— Разбрано — съгласи се.

Той се изправи и тръгна към вратата.

— Наспи се — каза ѝ на тръгване. — Ще дойда на закуска, за да изработим стратегията. И ще решим какво да правим оттук нататък. Става ли?

— Чудесно!

— Лека нощ, Кати.

Излезе и затвори вратата. После се обърна и я видя на прозореца. Поклати глава объркан. Когато бе с нея, чувстваше прилив на нежност и желание да я закриля. Потънал в размисли, бавно се прибра у дома.

Кати огледа празната стая, която ѝ се стори непозната. В известен смисъл беше така. Току-що Скот я бе целунал, макар и съвсем леко. Докосна устните си и изпита възбуда. Почувства се като младо момиче след първата си целувка. Страните ѝ пламнаха, а сърцето биеше лудо. Дали някога бе реагирала по този начин на леко докосване на мъжки устни? Беше толкова отдавна, че вече не си спомняше...

Целувката... Все пак какво представляваше една целувка? Сливане на устни. Жест на привързаност. Въпрос. Отговор.

Всъщност какъв точно бе въпросът? Тя откри ли правилния отговор? Потрепери, но се усмихна. А щом се усмихваше, значи бе постъпила правилно, позволявайки на Скот да я целуне.

Стана от дивана и се разтанцува във всекидневната, като си тананикаше стара мелодия. Само в този миг щеше да си разреши да е

щастлива. Скот беше хубав, забавен и приятен. Имаше достатъчно причини да го хареса. Дори можеше да го обикне!

— Не, не, не! — извика гласно. — Престани да си втълпяваш луди мисли. Няма време за любов, няма и нужда от нея.

Основната ѝ работа бе да се грижи за децата, а Скот би ѝ пречил.

— Затова няма да се влюбя в теб! — предупреди тя, оглеждайки се. — Но мога да ти позволя пак да ме целунеш. — Започна да разтребва, преди да си легне. Поне щеше да се опита да поспи. Знаеше, че трите близначета сигурно скоро ще се събудят за нощното хранене. Щом ги сложеше да спят, оставаха ѝ шест часа за нея самата. В случай, че Бийни я оставеше на спокойствие, разбира се.

Импулсивно остави нещата, които събираше, и изтича на пръсти по стълбата, за да нагледа децата. Близначетата спяха като ангелчета. Бет лежеше много кротко — тънките ѝ ръчички, сплетени като за молитва бяха извън завивките. Барнаби леко похъркваше с напрегнато тяло, сякаш се бореше насън. Погледна и в кошчето на Бийни.

Две кръгли сиви очи се взряха в нея.

— Ага-дуу! — измърмори той.

— О, Бийни! — Седна на стола до него и го погали по гръбчето. — Защо не можеш да заспиш, любими? — Той ѝ се усмихна сънливо ѝ затвори очи. — Скъпото ми детенце — прошепна и се наведе да го целуне по главицата. Обля я вълна от обич. Децата бяха най-важното в живота ѝ. Нямаше начин да рискува да ги огорчи, като се хвърли към неразгадаемата измама, наречена любов.

Слизаше по стълбите, когато чу шума. За част от секундата си помисли, че е мишка или някакво птиче, влязло в къщата, което се опитва да излезе през прозореца. Съсредоточи се и чу откъде идва шума — от предната врата. Някой пъхаше ключ.

Тя замръзна, хвана се за перилото и затаи дъх. Някой се опитваше да влезе! Ужасена, Кати наблюдаваше как дръжката на вратата се завъртя. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че вече не чуваше шума.

Изведнъж скърцането спря. Не бе успял да отключи!

Беше се вторачила в дръжката и напрегнато се заслушваше за стъпки.

И за миг не си помисли, че може да е Скот или Ейприл. Веднага разбра кой е — мъжът, който звънеше по телефона. Опитваше се да

влезе, но не можеше да проникне през предната врата, тогава откъде другаде щеше да опита?

През задната врата! Тихо изтича на пръсти дотам, превъртя ключа и пусна резето. Дали си въобразяваше, или наистина някой ходеше в сенките край къщата и вървеше към...

Плъзгащата се врата във всекидневната! Като вихър прелетя през къщата, като вече не я бе грижа дали вдига шум. Искаше само да стигне до вратата преди него!

Успя. Сложи резето. Трудно заключи. Облегна се на стената, затвори очи, дишайки тежко. Всички врати бяха заключени. Децата й бяха в безопасност. Беше време да извика полицията.

Обърна се към телефона, но не успя да стигне до него — пред нея се изпречи едър мъж...

ШЕСТА ГЛАВА

Понечи да извика, но не успя. Той държеше много голям и лъскав нож, чийто стоманен блясък я парализираше. Кати се втренчи в него като хипнотизирана. След малко установи, че мъжът не я заплашва с него. Поне не директно. Бършеше го и си мърмореше:

— За малко да го счупя, докато пробивах решетката на прозорчето на банята. Защо ѝ е трябвало да сменя патроните на бравата?

Викът още бе заседнал в гърлото ѝ. Тя стоеше съвсем мирно, закрила уста с ръце, за да не изкрещи. Грамадният мъж се обърна и се намръщи.

— С теб ли разговарях по телефона? — запита. — Къде, по дяволите, е тя? Не можеш да продължаваш да я криеш. Рано или късно ще я открия.

Беше висок и мускулист, раменете му бяха широки, а тялото — силно и жилесто. Носеше тесни джинси и кожено яке с ресни. Бежовата му каубойска шапка беше нахлупена ниско, така че косата не се виждаше, но лешниковите му очи бяха много живи и шареха насамнатам неспокойно. Беше свил устни от яд. А ръцете му играеха с дългото острие на ножа...

— Може ли... — Гърлото на Кати беше толкова пресъхнало, че в началото не бе в състояние да изрече думите. — Може ли да махнете този нож? — запита пресипнало.

— Кое, това ли? — Той го погледна учудено. — Това е ножът ми за мятане. Винаги е с мен. — Отново я изгледа, заплашително намръщен. — Искаш ли да ти покажа как го мятам? Погледни. — Прицели се към далечната стени. — Страхотен съм.

Кати притаи дъх. Все пак той не блъфираше. Ножът се понесе във въздуха и се заби в средата на голямата рисунка на хибискус на тапета на Ейприл. Дръжката се разклати за миг и после спря. Разтреперана, Кати най-сетне пое дъх и се хвана за облегалката на един стол, за да не падне.

Мъжът тръгна, за да прибере ножа си. Кати едва дишаше, но успя да изрече:

— Тапетите... Ще ги съсипете.

Той махна с ръка.

— По дяволите, Ейприл няма да има нищо против. Непрекъснато го правя. — Хвана ножа така, сякаш се готвеше отново да опита умението си.

— Не! — извика Кати. — Моля ви, престанете. Притеснявате ме.

Той я погледна изненадано, после изръмжа, но отстрани ножа, като го затъкна в колана си.

— Е — запита, оглеждайки стаята, — къде е тя?

— Казах ви. Не зная.

Непознатият се приближи заплашително.

— Попитах къде е тя! — изръмжа той. — Този път искам да ми отговориш!

Кати преглътна мъчително и опита да се усмихне, макар че устните ѝ трепереха.

— Мисля, че е по-добре да си поговорим — каза, надявайки се да не усетил издайническите нотки на паника в гласа ѝ. — Седнете. — Посочи към два фотьойла, между които имаше масичка с малка лампа. С подозрение погледна къде е оставил ножа и отново пое дъх. — Моля — успя да изрече.

Едрото му лице се смръщи, но след известно колебание, той я послуша и потъна сред възглавничките, като я гледаше, през цялото време. Тя седна срещу него.

— Е? — изръмжа нетърпеливо. — Кажи ми. Къде е тя?

Той просто е мъж, казваше си тя, като се мъчеше да овладее паниката. Обикновен мъж. Макар да мята ножове и да говори така грубо, бе обикновен мъж, а мъжете се поддаваха на придумване. Понякога...

— Казвам се Кати Фийнстра — опита тя колкото се може повесело, като че ли предлагаше коричка хляб на лъв. — А вие кой сте?

Въздишката му, подобна на ръмжене, ѝ подсказа, че смята това време за загубено.

— Роби Крокет — отговори. — Къде е Ейприл?

Погледът му беше обезкуражаващ.

— Откъде познавате Ейприл, господин Крокет? — запита, за да спечели време. Нямаше представа как ще продължи, но знаеше, че трябва да намери начин да го изкара от къщата или поне да отвлече вниманието му, за да извика полицията.

Обаче той не я слушаше. Острият му поглед бе открил нещо. Наведе се, протегна ръка към масата и тогава Кати забеляза кибритената кутия.

— Какво е това? — изрече и прочете: — „Дивите коне“? Езерото Тахо? — Изглежда я свирепю. — Само не ми казвай, че не се е върнала към предишния си начин на живот! — Размаха кутийката пред лицето на Кати.

Тя впи пръсти във възглавницата на фотьойла.

— Какво искате да кажете? — запита тихо.

— Тя беше танцьорка в Лас Вегас. С тези нейни дълги крака... Наистина беше добра и известна. Излизаше с много богати мъже — големи играчи. Откъде мислиш, че е събрала пари, за да купи тази къща?

— О! — възкликна тихо тя.

Той важно се изпъчи.

— Аз я спасих от всичко това, да знаеш. Тя работеше за мен в клуба в Пали. Беше примадоната.

— Разбирам.

Значи Ейприл е била „примадона“. Все пак гласът му звучеше убедително. Но ако бе само неин шеф, който недоумява защо не ходи на работа, защо беше дошъл?

— Направила го е, за да ме ядоса, сигурен съм. — Отново започна да си играе с ножа. — Само заради тези три vyšливи бебета. Те провалиха всичко!

Кати не отделяше поглед от ръката му и ножа. Цялата настръхна, докато го гледаше как гали студената остра стомана. Този мъж нямаше да отстъпи. Всъщност, когато спомена бебетата, той се ядоса още повече.

Лицето му потъмня от гняв.

— Първо не трябваше да ги ражда. Казах ѝ го още в началото. Ама слуша ли ме? Не!

Една ужасна мисъл мина през ума на Кати. А ако са негови деца? Ако ги грабне и ги вземе като заложници, докато Ейприл се върне? Ако

каже, че иска да ги задържи? Дори да беше извикала полицаите, те биха могли да вземат неговата страна, ако той кажеше, че е техен баща. На всяка цена трябваше да скрие децата и да не му ги дава!

Вдигна очи и забеляза, че той гледа към вратата на хола зад гърба ѝ.

— Хей! Какво беше това? — запита. — Някой от тези скакалци се е размърдал.

Тя бързо се обърна и видя само празния хол, който водеше към стълбата.

— Какво? Не виждам нищо.

Роби сочеше към вратата и размаха ядно ръка.

— Там има някакво дете. Правеше ми разни физиономии от ъгъла.

— Какво? — Извърна се и погледна отново, а сърцето ѝ се разтуптя, но не видя абсолютно нищо. — Привидяло ви се е.

Все пак реакцията му започна да я безпокои. Стана.

— Ще отида да проверя — измърмори, бързо мина през вратата и се огледа в хола.

Там имаше маса и четири стола, шкаф, бюфет до стената, а подът бе застлан с персийски килим. Нямаше и признак на живот. На този мъж му се привиждаха разни неща. Сигурно бе параноик. Обърна се да си тръгне и се сблъска с Роби Крокет, който оглеждаше наоколо.

— Излез оттам! — изрече грубо.

Внезапно погледът на Кати забеляза нещо под бюфета. Видя кръглото лице на Бийни и широката му усмивка. Като че ли сърцето ѝ спря да бие.

— Хайде да се върнем оттатък — предложи с остър и висок глас. — Хвана Роби за ръката и го дръпна. — Искаш ли да пийнеш нещо? — Стараеше се гласът ѝ да звучи весело и се мъчеше да му препречи пътя към хола. — Сигурна съм, че ще намерим нещо. — Отново го дръпна и този път той поддаде. — Хайде да погледнем в шкафа, искаш ли?

Не посмя да рискува да погледне към Бийни, докато не заведе Роби в кухнята. После се обърна и от прага направи жест към детето.

— Върви да си легнеш — изрече с устни. — Веднага!

Бийни тихичко се засмя, явно развеселен от физиономията, които му правеше.

— Върви! — заповяда му отново, посочвайки към стълбите. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се страхуваше да не припадне. Пристъпи в кухнята и затвори вратата, изричайки молитва наум.

Роби я гледаше, а на мургавото му лице бе изписано подозрение.

— Знам какво се опитваш да направиш — рече тихо, но заплашително. Тя едва преглътна и започна да клати глава. — Опитваш се да ме напиеш, нали? — продължи той обвинително. Кати опита да отговори, но ръката му тежко легна върху рамото ѝ. — Няма да мине — каза ѝ безизразно, като я гледаше пронизващо. — Дошъл съм да намеря Ейприл и точно това ще направя. Ако не ми кажеш къде е, ще опитам нещо друго...

Коленете ѝ омекнаха.

— Заклевам се! — прошепна отчаяно. — Заклевам се, че не знам къде е!

Той бавно кимна, а ръката му още беше на рамото ѝ.

— Добре. Щом искаш да си играеш с мен, ще стана груб.

Страхът я разтърси и сви гърлото ѝ така, че не можеше да продума.

— Знам какво ще направя — рече той тихо и заплашително. — Ще занеса тези бебета в клуба и ще ги държа докато Ейприл реши да ми се обади. — Кимна доволен и грозна усмивка изкриви устните му. — Това ще свърши работа, а, как мислиш? — Огледа кухнята. — Да имаш някоя кутия или нещо, в което да ги сложа?

Не биваше да му позволява да вземе бебетата! Ставаше все порешителна, страхът ѝ се изпари и тя започна да действа хладнокръвно. Трябваше да предприеме нещо. Каквото и да е, но да ги спаси!

Бързо огледа кухнята, трескаво търсейки нещо, което би могла да използва като оръжие. На печката беше сложен железен тиган, а отдясно до нея беше ножът за месо. Бързо прецени възможностите си да направи скок, за да стигне до ножа. Роби бе едър, но се движеше достатъчно пъргаво...

Вратата на кухнята изскърца. И двамата се извърнаха, за да погледнат. Появи се Бийни — широко усмихнат с палав поглед.

Роби изръмжа и тръгна към него. Без да мисли, Кати грабна огромния железен тиган и го стовари с всичка сила върху главата на едрия мъж, а после с ужас, примесен с облекчение, видя как той се свлича върху пода, покрит с балатум.

Скот сънуваше кошмар.

Върна се, изпълнен с мириса на Кати, с усещането за нея и щом сложи глава върху възглавницата, беше сигурен, че ще сънува приятни сънища за меки ръце и топли влажни целувки. Но грешеше.

Кошмарът започна още като затвори очи. Деца нахлуха в живота му. Притискаха се към краката му, когато се опитваше да ходи. Скачаха в ръцете му от дървета. Криеха се в бюфетите и изскачаха, когато не ги гледаше. Подскачаха по пода. Изсипваха се от крана на водата, когато опитваше да си вземе душ. Бяха навсякъде — кикотеха се и се надвикваха.

После го заловиха така, както лилипутите — Гъливер. С тънки въженца вързаха ръцете, с жички прихванаха краката му, а той се бореше, опитвайки да се отскубне. Ето че и Кати се появи, тръгнала с протегнати към него ръце. Той се пресегна, хвана я и я привлече към себе си, за да го спаси...

Изведнъж се събуди. Остана да лежи съвсем мирно с отворени очи, загледан в тавана. Не се чуваше нищо, но все пак нещо като че ли ставаше. Усещаше го.

Стана от леглото и отиде до прозореца, за да погледне. Луната освети една призрачна фигура, която притича от съседната къща към улицата. Беше Кати и тя носеше нещо, ала той не успя да види какво е. После тя изчезна в гаража.

Скот постоя за миг, замислен за онова, което видя, а после се втурна да се облече. Навличаше дрехите си, докато тичаше по стълбите към вратата. Даже за секунда не му мина през ума да остане само наблюдател.

Пресрещна я зад ъгъла, преди тя отново да се втурне в къщата.

— Кати, какво става?

— Тръгвам. Измитам се оттук. Взимам децата. Повечето вече са във фургона. — Очите ѝ имаха стъклен блясък.

Той разбра, че това не е внезапно хрумване.

— Какво има? Какво се е случило?

— Той дойде. Човекът, който се обаждаше!

— Какво? Къде е?

Тя отклони очи.

— Лежи на пода в кухнята. Ударих го с тигана.

— Сериозно?

Тя го погледна и опита да обясни:

— Наложих се. Слушай, казва се Роби Крокет. Собственик е на някакъв клуб, където е работила Ейприл. Роби е грамаден и много лош. Има нож. Мята го. Мрази бебетата и смята, че по някакъв начин малките пречат на него и Ейприл...

— Смятам, че е време да повикаме полицията, Кати — изрече той тихо и я изгледа внимателно.

— Не! — Хвана ръката му и я задържа между своите. — Не можем да го направим, Скот. Наистина. Бог знае какво ще направят на бебетата. Даже може да ги дадат на Роби Крокет. Може да им е баща!

Скот се взря в нея. Усети напрегнатия ѝ поглед и забеляза решително стиснатите зъби. Разбра също и колко е добра и мила.

— Какво мога да направя, за да ти помогна? — запита дрезгаво.

Тя не се отпусна. Беше призовала цялото си самообладание, за да издържи.

— Наблюдавай го. Дали ще можеш? Остава ми да сваля още едно бебе и ме е страх Роби да не се събуди, преди да свърша.

— Разбира се. Хайде. — Той кимна.

Последва я в къщата и тръгна право към кухнята. Като купчина на пода лежеше едър мъж, облечен с кожено яке. Все още дишаше, но не мърдаше.

— Имаш ли някакво въже? — запита я, когато тя слезе с последното бебе.

— Няма време да мислим за въже — прошепна му. — Освен това, ако го вържем, ще изглежда предумишлено. — Погледна към мъжа и потрепери. Притисна бебето, което носеше, още по-силно. — Само искам да се махна оттук.

Той я последва към фургона. Вътре имаше шест седалки с различни размери и тя върза последното на празната седалка, после се обърна да му каже довиждане, като едновременно с това дръпна вратата на фургона.

— Много ти благодаря за всичко, Скот — обърна се искрено към него. — Можеш ли да направиш още нещо за мен? Би ли наглеждал какво става тук — от разстояние, искам да кажа.

Той поклати глава.

— Не, Кати — изрече той тихо. — Страхувам се, че няма да мога да го изпълня.

— Защо? — Тя примига, разтревожена.

Той се загледа в нея.

— Защото няма да бъда тук. Тръгвам с вас.

Тя се обърна към него почти невярващо.

— Сигурен ли си? Мислех, че не...

— Забрави какво съм казал — прекъсна я той. — Искам да ти помогна. А това означава, че трябва да карам фургон, пълен с бебета до езерото Тахо...

Тя тихичко се засмя.

— Скот! — Погледна го, а очите ѝ се изпълниха със сълзи: — Скот, много ти благодаря...

— Не ми благодари — прекъсна я той. — Мотивите ми са съвсем егоистични, повярвай ми.

Скот я пусна и изтича до вкъщи, за да заключи и да си вземе сако. Когато се върна, забеляза непозната кола, паркирана пред къщата на Ейприл. Голям бял дълъг кадилак с подвижен покрив. На предната врата с ярка оранжева боя бе изписано „Страната на Крокет — тъжни песни и добра компания“.

— Негова ли е? — запита той Кати.

Тя кимна, а Скот спря за малко, развъртя капачката на разпределителя и я хвърли в храстите.

— Е, Кати Фийнстра — каза, докато се настаняваше на шофьорското място, — пътуващата менажерия потегля.

Фургонът беше стар и очукан, с лющеща се тъмносиня боя. Кати беше свикнала с предната седалка като пейка. Но беше голям, събираше много, включително деца и играчките им, спортни принадлежности, велосипеди и какво ли не. Докато беше омъжена за Джоуи, имаха три коли. Той взе мазератито, продаде мерцедеса и ѝ остави стария фургон. Хората ѝ се смееха, но Кати винаги твърдеше, че ѝ е направил услуга. Фургонът ѝ вършеше работа, защото бе просторен. А сега, след като към домочадието ѝ се прибавиха и трите бебета на Ейприл, беше благодарна, че го има.

— Господин Брамбли тръгва с нас, деца — изрече тя задъхано, като седна на мястото на пътника. Сложи колана, погледна назад към

децата и се усмихна. Трите бебета спяха, но нейните деца наблюдаваха с широко отворени очи всяко движение на Скот.

— Тръгваме — каза им. — Дръжте се!

Големият фургон потегли. Кати се озърна назад към къщата на Ейприл. След тях по улицата не тичаше разгневен мъж. Изобщо по нищо не личеше, че някой е разбрал за тръгването им. Тя обаче се успокои едва когато излязоха от селището и се качиха на магистралата. Нямаше начин Роби Крокет някога да се сети къде са отишли.

Нямаше ли?

СЕДМА ГЛАВА

Макар че бебетата продължаваха да спят, люлени от движението на фургона, децата на Кати бяха твърде възбудени, за да затворят очи през първия час от пътуването. Приказваха, пяха и задаваха въпроси, а Кати поглеждаше скришом Скот, за да провери дали не го нервират. Дори да беше така, нямаше видими признаци. Той даже изпя с тях песента „Клементайн“.

— Много ли остава още? — четири пъти попита Бет в продължение на десет минути.

— Пристигнахме ли? — пригласяше Барнаби.

Още малко, и самата Кати щеше да започне да скубе косата си.

— Тръгнали сме на дълъг път — каза им. — По-добре да заспите.

— Когато се събудим, ще сме стигнали ли?

Кати поклати глава.

— Когато се събудите, ще закусим — намеси се Скот. — Трябва да стигнем навреме до Мамът. Там имам една позната, която притежава ресторант. Как ви се струва, а? Ако заспите сега и се събудите чак когато изгрее слънцето, ще спрем за закуска край езерото Мамът.

— Да закусим в истински ресторант? — запита Бет със страхопочитание. — А не в закусвалня?

Скот кимна.

— В истински ресторант, точно така. С ягодови вафли, палачинки и мелби. Затворете очи, а когато отново ги отворите, ще бъдем там.

Кати усети как у нея нещо се надига. Не беше сигурна какво. Благодарност ли? Одобрение? Привързаност? Не можеше да каже. Знаеше само, че е щастлива, задето Скот е с тях. Държеше се с децата идеално. Как можеше да твърди, че не ги обича, след като знаеше как да реагира? Много жалко!

Децата започнаха да се отпускат, макар че им беше трудно да заспят. Неочаквано Барнаби се наведе напред към майка си.

— Мамо — прошепна той, — отвличат ли ни?

— Не! — Бързо погледна Скот, а после — отново сина си. — Не, скъпи, няма нищо подобно. — Засмя се тихо. — Откъде ти хрумна това?

Барнаби погледна Скот, после прошепна:

— Той не е моят татко. Защо той кара?

Кати се обърна и нежно обхвана лицето му с длани.

— Не, скъпи, не е твоят татко. Но той е добър, много добър приятел на нашето семейство. Той ни помага. — Целуна го по нослето. — Без Скот няма да можем да стигнем до езерото Тахо и да открием майката на бебетата. Аз съм му много благодарна. А ти?

Барнаби замълча, но погледът, който хвърли на Скот, беше всичко друго, но не и приятелски.

В Сан Бернардино откриха денонощен магазин и Кати слезе, за да купи някои неща. Предизвика голямо учудване, когато напълни количката с достатъчно количество пелени за еднократна употреба, които биха стигнали за цяла детска градина. Купи и сокове, мляко, детски храни, ябълки и бисквити. Това щеше да им стигне до обещаната закуска в Мамът.

Скот ѝ помогна да натовари провизиите във фургона, после отново поеха по магистрала, като се насочиха на север през пустинята Мохави. Наоколо нямаше нищо, освен пустош и тъмнина в продължение на дълги километри...

Вече всички деца спяха. Кети си даваше сметка, че също трябва да поспи, за да е отпочинала, когато дойде нейният ред да шофира. Но все още беше твърде напрегната и възбудена от приключението.

— Помъчи се да заспиш — посъветва я Скот.

Тя го погледна и се усмихна.

— И аз искам, но не мога.

— Какво би могло да те отпусне? Малко музика?

— Не. — Настани се по-удобно. — Говори ми. Разкажи ми нещо за себе си.

По-скоро почувства усмивката му, отколкото я видя.

— Разбирам. Това ще те приспи, така ли?

Тя се засмя. Няма нищо по-приятно от мъж с чувство за хумор. Джоуи винаги приемаше живота твърде сериозно. Някой страничен човек би казал, че е шегаджия, тъй като винаги се смееше. Но това, което не би разбрал, бе, че шегите му винаги се отнасяха за другите. Джоуи никога не се смееше на себе си.

Всъщност, защо ли винаги сравняваше Скот с Джоуи? Трябваше да престане. Знаеше, че вече не обича бившия си съпруг. Любовта ѝ беше жива единствено за децата. Никога нямаше да се откаже от тази любов. Даже и неприязънта към Джоуи беше изчезнала. Само го съжаляваше. Той никога нямаше да намери онова, което търсеше.

Скот изглеждаше съвсем различен. Бе самоуверен и доволен от себе си. Сигурно и той си имаше проблеми. Кой няма? Но тя имаше чувството, че когато се появят, той може да се справя с тях. У него имаше готовност да се пребори с всичко, което животът му поднесе — дори фургон, пълен с деца!

Ето, че отново сравняваше двамата мъже. А беше безсмислено. Скот нямаше да бъде опора в живота ѝ. Сега ѝ помагаше, но следващата седмица нямаше да бъде с тях. Беше му благодарна. Обаче, за да бъде наясно, трябваше да помни, че той скоро ще изчезне.

Затова отново се засмя и се обърна към него. Доволна бе, че можеха да се шегуват.

— Не, няма да ме приспиш, като ми разказваш за себе си. Но така ще се отпусна. Кажи ми къде си роден, къде си израснал, как са те наричали, когато си бил малък...

— Наричаха ме Скоти. — Обърна се към нея и се засмя. — Гадно, нали? — Отново се вгледа напред и усмивката му угасна. — Роден съм и израснах в Рино, щата Невада. Баща ми беше надзирател в мините. По-голямата част от семейството ми още живее там.

Тя го наблюдаваше в мрака.

— Значи баща ти е работил под земята — изрече тя тихо, — а ти летиш. Ето една трудна задача за някой психолог.

Той почти се стресна, после лицето му се отпусна.

— Сигурно си права. Всъщност това никога не ми е хрумвало. Децата като че ли винаги избират професия, напълно различна от тази на родителите си.

— Може би. — Беше настроена скептично, но и двамата бяха идеален пример в подкрепа на теорията му. Тя не беше израсла в

семейство и затова бе решена да си го създаде за компенсация. Той пък е живял в голямо семейство и сега не желаше това да се повтаря. — Не знам. Смятам, че ако си имал щастливо детство, би искал и ти да създадеш семейство и да се стремиш да вършиш онова, което са правили родителите ти.

— Вероятно. Но ми е нужно доказателство.

— Като че ли никой не е имал щастливо детство...

— Така ли?

— Да. — Тя пое дълбоко дъх. — Вземи за пример мен и децата — каза твърдо. — Ние можем да ти послужим за пример.

Почти го накара да повярва. Погледна я, седнала тъй далеч, и изпита желание да я придърпа към себе си, за да пътуват притиснати един в друг. Щастливо детство... Да, ако някой можеше да го даде на децата, това бе тя.

Сети се за майка си. Дали в началото си е мислела, че може да осигури щастливо детство на всичките му братя и сестри? Ако е било така, значи по-късно нещо се бе случило. Спомняше си, че винаги беше изморена и ядосана. Децата ѝ се струваха непосилен товар. Тогаваша защо ги бе раждала? Това беше загадката, на която щеше да търси отговор.

— Независимо от всичко, което твърдиш, сигурно сте били щастливи заедно — каза Кати. — При толкова деца в семейството как може да е било иначе?

— Направо беше ужасно. През повечето време майка ми все беше болна. Трябваше да се има предвид и стресът — финансов и емоционален. Всъщност финансовият проблем да издържаш толкова много деца разделяше родителите ми.

— Аха. — Кати се натъжи. — Ще се обадиш ли на някого от тях?

Той помълча известно време и тя започна да се чуди дали е чул въпроса ѝ.

— Не поддържам връзки със семейството си — каза най-накрая. — Всъщност повечето не ме обичат.

Изрече го спокойно, но тя усети напрежението му. Независимо от това, че се мъчеше да изглежда безразличен, дразгите в семейството бяха оставили дълбоки рани в душата му.

— Не може да бъде, Скот — бързо отвърна тя. — Защо мислиш така?

Той отново я погледна. На лунната светлина беше хубава — косата ѝ бе сребриста, лицето — бледо и прозрачно, изглеждаше като порцеланова миниатюра. Защо му се струваше, че може да ѝ разкаже неща, които не смееше на други? Дали защото тя ги приемаше с интерес? Защото го изслушваше ли? Или имаше още нещо? Изведнъж през ума му като мълния мина мисълта, че ако не внимава, може да се влюби в тази жена! Любов... Каква шега само! Трябваше да бъде предпазлив. Изключително внимателен!

Зла ирония на съдбата — това бе всичко. За пръв път в живота си срещаше жена, която можеше да обича, а тя имаше, цяла сюррия деца!

Е, добре, можеше да се смята за предупреден. Вече бе зрял и можеше да преценява. Знаеше какво не бива да прави. Не биваше да се влюбва в Кати. Нямахте да го направи. Защото ако това станеше, той щеше да се озове направо в ада, който се бе заклел да избягва. А тъй като беше умно момче, щеше да направи всичко възможно, за да не попада там.

Но все пак можеше да разговаря с нея, нали? Би могъл да ѝ разкаже...

— Споменах ти, че имам десет братя и сестри. Аз им бях като допълнителен родител. Когато ги напуснах, някои от тях ми се обидиха. Почувстваха се изоставени. — Размърда се с неудобство на седалката. — Това мога да го разбера. Нужно ми беше известно време, за да се приспособя към външния свят, да се ориентирам. Повече от две години не се обадох на никого вкъщи. Работех много, напълно съсредоточен върху онова, което правех. Когато най-накрая отидох да ги видя, те се държаха доста хладно с мен.

Тя почака, а тъй като той не продължи, попита:

— А следващия път? Как се отнасят с теб, след като си възмъжал?

— Нямахте следващ път. Никога повече не стъпих там.

— О, Скот! — На Кати ѝ прилоша. През целия си живот би правила всичко възможно да има семейство като това, в което е израснал Скот. А той им бе обърнал гръб, без дори да направи никакво усилие да си възвърне любовта им.

— Хайде, стига сме си говорили за тъжни работи. За какво ми е семейството, след като си имам приятели? — Усмихна ѝ се

предизвикателно. — Като теб. Отново ще поработим върху приятелството, нали?

Тя пак се развълнува, като си спомни как си поговориха на тая тема. Но явно, че той не го приемаше сериозно. Затова и тя не биваше да го прави.

— Щом искаш...

— Ако ще бъдем приятели, смятам, че ще е честно да ме осведомиш относно фактите — какви са отношенията ти с бащата на тези деца. Къде живее той. Кога идва да ги вижда. Какво се е случило...

Не ѝ се искаше да го прави. Така се стараеше да заличи Джоуи от паметта си.

— Не смятам, че трябва да знаеш цялата история на живота ми — отвърна тя сковано.

— Не те карам да ми разкажеш целия си живот. Още не. Но не може бащата на тези малки руси деца да не се вписва някъде в картината. Е, ако ще бъдем приятели...

Тя дълбоко пое дъх и се усмихна насила.

— Добре, приятелю. Какво искаш да знаеш?

— Само ми кажи кой е и къде се намира. — Засмя се безмилостно. — Барнаби вече ми съобщи, че той може да ме набие по всяко време.

— Какво? — Кати рязко обърна глава към него.

— И че шест пъти се е връщал при вас. Какво означава това?

Тя въздъхна. Барнаби, миличкият ми, помисли.

— Баща им е професионален бейзболист.

Скот изстена.

— От това се страхувах. — Наблюдаваше реакцията ѝ. — Значи истински герой, а?

Тя се поколеба.

— Някои смятат така... — Внезапно млъкна. Не, не беше честно. — Да ти призная, и аз едно време мислех същото. В много отношения Джоуи...

— Джоуи? Джоуи Фийнстра? — Най-после се досети. — Самият Джоуи Фийнстра? Който играе за „Ню Йорк Старс“?

Тя кимна. Той отново изстена.

— Какво има?

— Трябва да признаеш, че звучи много заплашително.

— Защо? — Не беше съвсем сигурна, че го разбира.

— Ние, мъжете, имаме специално отношение към спортните герои. — Поклати глава унило.

— Не разбирам защо. — В действителност отлично знаеше, че е така.

— Как да не го разбираш? Даже на Барнаби му е ясно. Веднага ми го подхвърли. Искаше да разбере, че не съм толкова добър, колкото е баща му, нито пък че някога ще бъда.

Тя се размърда от неудобство. Нямаше как да му каже пред децата — независимо дали спяха, или не — че той е равен на двама Джоуи Фийнстра, взети заедно.

— Все пак какво значение има? Няма смисъл така да гледаш на нещата. Кого го интересува дали си толкова добър, колкото е Джоуи? Няма връзка. — Обърна се и го погледна. — Нали?

Той също я стрелна с поглед. Очите му бяха тъмни и загадъчни.

— Разбира се, че няма.

Гледаха се, докато се наложи Скот отново да насочи вниманието си към пътя. Кати не знаеше какво означава това, какво си казаха безмълвно. Само осъзнаваше, че дъхът ѝ е секнал... Внезапно почувства нужда да му каже истината.

— Добре, ако си мислиш, че Джоуи може да се появи — каза му много тихо, — можеш да си отдъхнеш. Няма такава вероятност.

— Няма ли?

— Децата не са го виждали повече от година. Получават подаръци за рождените си дни и за Коледа. Но аз смятам, че ги избира мениджърът на отбора. Забелязвам, че на картичките почеркът не е на Джоуи.

Скот усети гнева в гласа ѝ. Отговори меко:

— Значи не е американският баща за пример.

Тя въздъхна и хвърли поглед назад, за да се увери, че децата спят, и не чуват разговора им.

— Не, всъщност истинската причина той да ни напусне беше, че не можеше да понася децата. Реши, че след като аз искам, мога да ги имам. Но нямаше да се върти около нас и да страда само за да ме направи щастлива. Не изпитваше желание да живее по този начин. Затова ни напусна. Съмнявам се дали някога въобще ще се върне.

Сега гласът ѝ беше решителен. Той не успя да долови никаква следа от огорчение, освен когато тя спомена как се е отнасял Джоуи с децата.

— Това е много лошо за децата — осмели се да промълви, готов да вземе думите си обратно, ако тя не беше на същото мнение.

Но Кати не беше. Сега говореше открито и честно, без да скрива каквото и да е:

— Разбира се. Направо е ужасно.

— На тях мъчно ли им е за него?

— Все още го обичат. Но какъв избор имат? Та той е далече, все повече и повече се превръща в сянка. Барнаби още си въобразява какво ли не за него. Бет е по-голяма реалистка. Смята, че ще ми помогне да му намери заместник.

— О!

— Ти не забеляза ли? Хвърли ти око за тази работа.

Скот се засмя с известно неудобство.

— А, не. Аз се кандидатирам за мястото на приятеля, а не на бащата.

Кати наблюдаваше реакцията му.

— Не се безпокой — рече меко. — Последното, което бих направила, е да се омъжа за някого, който не обича децата като мен. Вече си знам урока.

— Добре. — Изрече думата, но нещо у него искаше да добави още. Искаше да възрази, да каже, че не мрази децата чак толкова... Но замълча.

Погледите им се срещнаха и помежду им припламна странна електрическа искра, която разтърси и двамата. Бяха съвсем сами. Децата спяха. Небето беше черно, пътят — пуст. Бяха само те — сами във вселената.

— Хей — обади се дрезгаво. — Ти така и не заспа.

— Не. — Усмивката ѝ помръкна. — Но ми е добре и съм се отпуснала — увери го.

Легни — нареди ѝ.

— Какво?

— Сложи си главата в скута ми.

— Не мисля...

— Хайде. — Пресегна се и я хвана за ръката. — Няма да те ухапя. Искам да поспиш. Няма само аз да карам...

Изведнъж я досрамя. Имаше нещо толкова интимно да положи глава в скута му. Да заспи, а той да я наблюдава — това беше крайната степен на доверието, не е ли така? Хвърли поглед назад към децата, после бавно и неохотно се изпъна.

Джинсите му миришеха на свежо и чисто, а малко грубата материя на плата леко дращеше бузата ѝ, когато сложи глава върху бедрото му.

Невъзможно! Не можеше да заспи, не тук, не така. Усещаше свиването на мускулите му, когато той натискаше педала на газта. Обзе я възбуда. Усещаше силата и мъжествеността му.

Дали не я привличаше само физически? Възможно бе.

Все пак той ги отвеждаше към езерото Тахо, нали? Помагаше ѝ без обичайните обвинения и многобройни, болезнени забележки колко глупав е планът ѝ.

Усети, че пръстите му се вплитат в косата ѝ. Кати трепна от удоволствие. Ръката му застина.

— Извинявай. Пречи ли ти? — запита я.

— Не — прошепна. — Хубаво ми е!

Ръката му отново се раздвижи, галейки косата ѝ леко. Той хвърли поглед надолу. Наистина беше прекрасна. Обля го вълна от нежност. Косата ѝ беше пръсната върху бедрото му. Все едно, че беше уловил ангел. Не бе в състояние да се овладее. Желаше я.

Не можеше и да не си представя разни неща. Спомни си вкуса на устните ѝ и пое дъх на пресекулки. Господи, как биеше сърцето му. Дали го усеща тя? Наложил си да диша по-бавно, с повече лекота, да овладее сърцебиенето си.

Трябваше да намерят време и да останат самички. Това желание се превърна в натрапчива идея. А пътят сякаш беше безкраен.

Тя въздъхна и затвори очи. Когато положи глава в скута му, помисли, че никога няма да може да заспи. Беше твърде мъжествен, твърде възбуждащ. Но сега очите ѝ се затваряха. Разбра, че заспива. Отдавна не си бе лягала с усмивка на уста. Но сега го направи.

ОСМА ГЛАВА

Сутринта настроението беше коренно различно от предишната вечер. Все още оставаше половин час до Мамът, а всички деца бяха будни — и вдигаха врява.

— Трябва да отида до тоалетната — заяви Барнаби, както й се стори — за стотен път.

— Току-що спирахме в Бишъп. Не можеш ли да изчакаш до Мамът? — запита го Кати.

— Не!

Бебетата ревяха — всички в един глас. Кати изпълзя назад, смени пелените им, облече им чисти ританки и на всяко даде по едно шише с мляко. Но явно бяха уморени от пътуването.

— Сутрешна гимнастика — каза Скот весело. — След като направят четирийсет скока, ще млъкнат.

Тя го погледна изумена. Как успяваше да запази спокойствие? Даже тя беше капнала.

Бет беше изпаднала в хленчещо настроение, съвсем необичайно за нея.

— Не можеш ли да накараш бебетата да млъкнат? — оплакваше се тя.

Бийни също беше изтощен, цупеше се и хвърляше всяка играчка, която Кати му подадеше.

— Премести го тук, до мен — предложи Скот. — Време е двамата да си поговорим.

Кати го послуша, чудейки се на доброто му настроение. Той не беше спал много. Тя кара между Литъл Лейк и Бишъп, когато той дремна, сложил глава в нейния скут.

Това ги сближи още повече. Сега усмивката му беше по-сърдечна, по-открита. Щом го погледнеше, приискваше й се да се пресегне и да го докосне, да прокара пръст по бузата му или да притисне длан към слепоочието му. Естествено, не го направи. Но желанието оставаше.

Тя стоеше в задната част, оправяше бебетата и наблюдаваше разбирателството между Скот и Бийни отпред. Не чуваше какво си казваха, но забеляза, че Бийни се смее, пляска с ръце и се тресе на столчето си. Изведнъж детската ѝ мечта отново оживя — онази за съпруга баща, който изглеждаше точно като Скот... Идеално.

Идеално... За какво обаче? Идеално, за да ѝ помогне да отгледа децата си? Даже наистина да бе свършен и да желаете да го направи, щеше ли да е честно да го върже по този начин?

Защо се бе омъжила за Джоуи? Защото беше влюбена до уши и смяташе, че той ще осъществи мечтите ѝ. Въобще не беше помислила за неговите желания. Прие, че съвпадат с нейните, макар че като се замислеше, не можеше да разбере защо си го е въобразявала. Тогава бе съвсем млада. Сега вече беше зряла. Знаеше повече за света.

Никога повече нямаше да направи тази болезнена наивна грешка, както с Джоуи. Скот би могъл да бъде чудесен баща на децата ѝ, но не искаше. Затова нямаше защо да разсъждава по този въпрос.

Между другото какво означаваше Скот за нея — лично за нея, без да се смятат децата? Понякога ѝ беше трудно да мисли по този начин, да се разграничи от това, че на първо място трябва да са децата, а на второ — тя. Но все пак тя беше човек и също имаше право на свой живот — та нали децата щяха да пораснат и всяко да поеме по пътя си?

Така че въпросът оставаше — какво означава Скот за нея?

Сърцето ѝ се разтуптя силно, когато се замисли. Знаеше, че за нея той е обещание, изкушение, привличане. Докосването му като че ли я съживяваше, сякаш я вадеше от летаргия, събуждаше у нея чувства и усещания, които не бе изпитвала отдавна. От погледа му цялото ѝ същество запяваше. Дори само един поглед към силното му мъжествено тяло я замайваше. Той беше истинска съблазън, която предполагаше физическо удовлетворение. Присъствието му я изпълваше с особена боязън. Защото Скот я караше да забрави отговорностите си и да го последва в някакъв временен рай. Всъщност тъкмо това бе причината само да мечтае за него и да си наложи да го избягва.

Леко се засмя при последната мисъл. Хей, да не си станала сантиментална на стари години, запита се. Той бе привлекателен и сега беше тук, до нея.

Но все пак у него имаше повече от чисто чувствено удоволствие. Можеше да разчита на него. И да се влюби.

Не! Не биваше дори да си го помисля. Беше твърде опасно.

— Ето отбивката за Мамът — обяви Скот. — Някой да е гладен?

Получи дружен положителен отговор. Кати се прехвърли на предната седалка, намери гребен и се среса.

— Какъв е този ресторант; където спираме? — запита.

— С датска кухня — съобщи й. — Негова съдържателка е моя приятелка — казва се Черити-Еймс. Преди години бях съученик с брат й Мейсън. Преди да дойде в Мамът, тя държеше най-добрият ресторант в Санта Барбара.

— Аха. — Кати го погледна крадешком. — Старо гадже, а?

— Не. — Той дълбоко въздъхна. — Колкото и да харесвам как готви, никога не е имало нещо повече. Не харесваше приятелите на брат си. Едно време ни мислеше за глупаци. Както и да е, чух, че се е омъжила и има бебе.

След като оставиха пустинята зад гърба си, се намериха в планината. Въздухът беше кристалночист, небето — ясно и синьо, а хладният вятър довяваше уханието на бор.

— Стигнахме.

Скот мина с фургона пред малка сграда, която изглеждаше като датска вятърна мелница. Заобиколи до задната част на ресторанта, но Кати не го попита защо. Знаеше, че най-добре е да си мълчи. Обърна се да погледне детските личица, изпълнени с очакване.

— О, не! — изрече с недоверие. — Как ще го направим?

— Лесно. — Скот се изви весело към нея и изключи мотора. Обърна се на седалката и погледна децата. — Всеки ще отговаря за по едно бебе. Ти вземи Розовото. Барнаби ще вземе Синьото. За Бет остава Жълтото. А аз... — обърна се ухилен към Бийни до себе си — ... ще се справя с това човече. Разбрано ли е?

Имаше мърморене, но недостатъчно, че да развали всичко. Кати одобри плана на Скот и бе доволна, че поне веднъж не тя трябва да измисля какво да правят.

— Не разглезвай Бийни — прошепна тихичко на Скот.

— Защо не? — прошепна той в отговор.

Кати само поклати глава от отчаяние и поведе „ордата“ към ресторанта.

— Само гледай, щом ни видят, че идваме, ще сложат табелката „Затворено“.

Но това не се случи. Едва влязоха през вратата, когато един вик се чу откъм кухнята.

— Скот Брадли! Ти ли си наистина?

Скот се обърна и в прегръдките му се хвърли хубава жена с руса щръкнала коса и тъмни проникателни очи.

— Чери! — изрече Скот, като я целуна звучно по двете бузи и я сложи обратно на земята. — Чакай да те погледам.

Тя разпери ръце и се засмя.

— Цялата аз — каза. — Но какво търсиш ти в Мамът?

Той се обърна и представи Кати.

— Това е Кати Фийнстра. Двамата возим цяла сюррия деца към езерото Тахо. Дай Боже ще успеем. Е, поне ще положим всички усилия. Кати, това е Черити Еймс.

— Сега съм Карпентър — намеси се тя. — Мъжът ми се казва Рос Карпентър.

Скот кимна.

— Чух. Къде е той?

— В Австралия. — Направи гримаса. — От време на време има работа там.

— Доколкото разбрах, бил някакъв превзет предприемач.

Черити се засмя.

— Нещо подобно. Имаме момченце, но сега е на детска градина, иначе щеше да се присъедини към екипа ви. — Усмихна се на Кати, оглеждайки децата. — Колко са?

— Много — изръмжа Скот.

— Шест — отговори Кати. — Трите са мои. Другите са взети назаем.

Черити се засмя.

— Имаме място за всички ви. — Извика една сервитьорка и й даде инструкции.

После отново се обърна към тях.

— Ще съединят няколко маси и ще донесат високи столчета. Ще стане за минутка. — Погледна Скот. — Изглеждаш добре. Още ли летиш?

Той кимна.

— А ти изглеждаш фантастично. Предполагам, че брачният живот ти се е отразил добре.

— Самата истина. Трябва и ти да опиташ.

Скот погледна Кати и двамата се изчервиха, от което Черити ахна.

— Да не би вие двамата...?

— Не — бързо я прекъсна Скот. — Не. Ние с Кати сме само приятели. Нали, Кати?

— Точно така. Само приятели.

Черити ги изгледа с разбиращ поглед.

— Разбирам — каза. — Ясно. — И се извини, за да даде още инструкции на сервитьорките, но веднага се върна.

— Слушай — обърна се към нея Скот. — Как са другите от семейството ти? Как е Мейсън?

— Мейсън е все още тук. Хвърчи с балони из Аризона, а ние го очакваме да се върне с първите снежинки. — Усмихна се на Кати. — Мейсън е брат ми. Той е истински плейбой. От него и от този тук — направи жест към Скот — градът полудяваше. Какво ли не правеха, а ме оставяха аз да вадя горещите кестени от огъня.

— Преувеличава — неодобрително заяви Скот. — Всъщност съвсем не беше така. Ние двамата спасихме кожата й един-два пъти. Не помниш ли арабския принц, който смяташе, че ще се омъжиш за него на празника на Свети Валентин? Наложих се да те преоблечем като цирков клоун, за да те изкараме от града.

Една келнерка се появи и им се усмихна.

— Вашата маса е готова. Заповядайте.

Кати се обърна да погледне дали Бет и Барнаби са с бебетата, сетне всички влязоха в салона. Бяха съединили две маси. От едната страна имаше четири високи столчета. На всяко място бе оставена играчка или книжка и цветни моливчета. Кати се обърна към Черити.

— Прекрасно е. Но смятам, че ще имаме нужда от още столове.

— Няма. — Черити се засмя дяволито. — Ти и Скот няма да сте тук.

— Какво? — Не бе сигурна, че е чула правилно. Появи се друга сервитьорка с голяма кошница за пикник.

— Ти и Скот отивате на пикник в гората — разпореди се Черити. — Хайде. Сали ще ви покаже пътя към най-хубавото място за пикник.

Ние ще се погрижим за децата.

Кати беше смаяна от жеста на жената.

— О, не, не мога...

— Можеш — отвърна ѝ тя твърдо. — След тежката нощ, която явно сте прекарали, заслужавате малко глезене. Хайде, вървете. Всъщност ресторантът е празен. Още е рано и няма работа. В такъв ден минават само няколко души, тръгнали на почивка, както и, разбира се, местните полицаи, които идват за понички. — Усмихна се. — Ще се забавляваме с бебетата. А вие си починете добре. — Изправи се на пръсти и целуна Скот по бузата — Това е от благодарност за номера с клоуна — обяви весело. — Хайде, тръгвайте. И да не се връщате порано от два часа. Чухте ли?

Кати и Скот се спогледаха. На пикник сами в гората... И двамата се засмяха. Изглеждаше неизбежно. Защо пък да се съпротивляват?

Светлината се процеждаше през боровите клони. Малко езерце блещукаше в далечината. Опадали иглички образуваха мек килим, върху който легнаха. Ветрецът беше хладен. Бяха на усамотено място и никой не можеше да ги види.

Около тях имаше остатъци от закуската. В плетената кошница, която Сали им беше връчила, намериха кроасани, бекон, сирене и пай с месо — чудесен на вкус, кафе, портокалов сок, даже малка бутилка шампанско, две високи чаши, покривка и ленени салфетки в червено и бяло на карета.

Бяха хапнали. Бяха говорили. Бяха се докосвали. А сега лежаха прегърнати.

Още от самото начало изоставиха теорията за приятелството. Никой не спомена за нея, а когато погледите им се срещнаха, и двамата се разбраха без думи. Нямаше начин да останат само приятели, след като помежду им прескачаха електрически искри, след като всеки поглед, всяко докосване ги омагьосваше.

Кати въздъхна, затвори очи и се отдаде на мечтите си. А ако Скот промени мнението си за децата? А ако ги хареса и престанат да бъдат проблем за него? А ако... се влюби в нея?

Невъзможна мечта! Но Кати не можеше да се откаже от нея.

Имаше си тайна, която се страхуваше да признае дори пред себе си. За втори път през живота си беше на прага да се влюби. Да обикне Скот.

Знаеше, че любовта им е обречена. Сигурно никога нямаше да сподели чувствата си с него. Но любовта си беше нейна и само нейна. Щеше да направи така, че децата да не страдат от нея.

Трябва да внимава. Не искаше да проличи по очите ѝ. Освен това се страхуваше да не би да се лъже.

Дали не се лъжеше, че е влюбена в Скот само защото беше първият мъж, който се бе доближил до нея, след като Джоуи ги изостави? Дали физическото му привличане не бе замаяло главата ѝ? Трябваше да признае, че такава възможност съществува, макар че колкото повече време прекарваше с него, толкова по-бледа ставаше тя.

Лицето ѝ бе притиснато към гърдите на Скот и тя чуваше ударите на сърцето му. Ръката му милваше косата ѝ. Силното му тяло беше до нейното и топлината, която излъчваше, беше изкусителна. Истинско блаженство, помисли Кати. Никога не се бе чувствала тъй защитена ѝ закрияна.

— Кати — измърмори той в косата ѝ, — ухаеш на маргарити.

Тя вдигна лице и той я целуна, като леко потри устни в нейните. Тя разтвори своите, тъй като искаше да го усети по-пълно, той направи същото и езикът му докосна нейния, като така възпламени усещанията ѝ. Кати се раздвижи и притисна тялото си по-плътно към неговото. Ако не внимаваше, знаеше докъде щеше да ги доведе това. Опасно бе да го предизвика. Но не можеше да се спре. Имаше нужда да го чувства до себе си.

Той обхвана лицето ѝ, като го държеше на разстояние, за да може да я гледа в очите.

— Кати — започна меко, — искам да бъда честен с теб. Може ли?

Възбуда напрягаше тялото ѝ и не ѝ се говореше. Не искаше да мисли, а само да го чувства, да го усеща, да бъдат заедно.

Погледна го със замъглени очи.

— Не бъди искрен — отвърна му. — Не ми казвай неща, които трябва да чуя. Не ме предупреждавай. Не ме съветвай. Само ме целуни пак.

Той се засмя и я целуна по нетърпеливите устни, а после — по ъгълчетата на устата. Тя вдигна ръце, обви ги около врата му и когато устните му се приближиха отново, ги обхвана със своите. Целувката им се превърна в наситено удоволствие, в опияняваща екзотична наслада, докато най-после Скот се отдръпна и двамата задъхани дълбоко поеха въздух.

— Кати, слушай. — Сега гласът му звучеше по-твърдо, по-ниско и по-дрезгаво. Хвана я за раменете и се взря напрегнато в очите ѝ. — Не можем да го направим. Не тук и не сега. — Тя го погледна с доверие, а Скот изстена. — Казах, че искам да съм честен и тъкмо това ще направя. Кати, желая те. Искам да се любим. Искам те страшно много, целият горя. Направо ще полудея!

Тя леко трепереше.

— Знам — каза меко. Докосна леко бузата му, а това, което изпитваше, се четеше в очите ѝ.

Неговата ръка покри нейната и я задържа на гърдите си.

— Но тук не е мястото, не е времето — продължи той. — Разбирам, че ти много отдавна... — Тя кимна и изчака да чуе какво още имаше да ѝ казва. — Имаш три деца, затова може да ти прозвучи някак странно. Но... Не мисля, че имаш голям опит. Какво ще кажеш? — Погледна озадачена. — Колкото и да те желая, не смятам, че си готова.

Господи, не можеше ли да познае, че тя почти го обича? Облегна се на лакът, за да го огледа по-добре, плъзгайки пръсти по врата му. Как да му каже? Знаеше, че той не търси любовта, не и вечната любов. След като го познаваше само от два дни, някой би казал, че толкова скоро не би могла да изпитва подобни чувства. Но тя ги изпитваше. Веднъж по-рано се беше влюбвала и затова беше сигурна.

Щом се върнеха обаче към реалния живот, това щеше да отшуми. Беше сигурна. Двамата имаха различни цели в живота. В края на краищата, тези различия щяха да ги разделят. За никакво общо бъдеще въобще не можеше да се говори. Ако щяха да имат нещо общо, то би могло да стане само сега. Утре щеше да е късно...

Никога не бе и помисляла, че е в състояние да извърши подобно нещо. По характер не беше толкова лекомислена и не действаше прибързано.

Но това не беше лекомислие. Знаеше го. Беше обич, която я караше да го иска сега да вземе от него нещо, което да носи завинаги със себе си.

Пръстите ѝ хванаха най-горното копче на ризата му и започнаха да го разкопчават.

— Винаги ли изнасяш такава лекция на жените? — запита тихо, а очите ѝ блестяха от сподавен смях. — Или по някаква неизвестна на мен причина ме смяташ за твърде целомъдрена?

Той повдигна вежди от учудване и докато ги свали, тя вече бе разкопчала три копчета и ръката ѝ се плъзгаше под ризата му. Тъмните му очи блестяха.

— Кати, сигурна ли си?

— Шшт! — Навеждайки се над него, сложи пръст на устните му. Само ако знаеше колко я трогна загрижеността му. Тя не беше свикнала на подобно отношение — някой мъж първо да помисли за нея, а после за себе си. Затова го пожела още повече. — Скот, не се безпокой за мен. Аз съм голяма. Мога да се справя.

Той се пресегна, отмести пръста ѝ, за да може да каже нещо.

— Но, Кати, трябва да съм сигурен, че разбираш. Искам да кажа, че аз...

Тя тихичко се изсмя, настаня се върху него и притисна ханш към доказателството за неговата мъжественост.

— Скот — прошепна, — говориш твърде много.

Не стана нужда да му го повтаря. Устните му потърсиха нейните и страстта, разгаряща се между тях още от първия миг, в който се видяха, сега изведнъж избухна. Ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ, пъхнаха се под пуловера, за да отпуснат сутиена. Изследваха я, стигнаха до колана на джинсите, минаха отново по гърба — от тила до кръста.

Докато езикът му оставяше огнени дири по устните и врата, ръцете му възпламеняваха тялото ѝ. Изпитваше удоволствие от всяка нейна реакция. Хладният бриз развя косата ѝ около лицето му и той затвори очи, наслаждавайки се на копринената ѝ кожа.

Промърмори нещо. Тя не чу думите, но позна тона на едва сдържана страст. Обърна я по гръб и се загледа в лицето ѝ с пламтящи от желание очи.

Вдигна пуловера ѝ, така че късното сутрешно слънце огря едрите ѝ гърди. Зърната им бяха тъмни и твърди. Устата му беше огнена, когато се наведе, за да засмуче едната, а после и другата. Кати извика и притисна главата му по-плътно.

Тя усещаше как възбудата пулсира в него, но той се владееше, за да подготви и нея. Разтвори панталона ѝ, после го свали, откривайки плоския ѝ корем и тъмния триъгълник на женствеността.

Никога по-рано не бе потъвала в такъв водовъртеж от чувственост. Изгаряше от копнеж да се слее с него. Придърпа го към себе си, като стенеше от удоволствие и от желание да го усети в себе си.

Той проникна в нея рязко и замря от внезапната наслада. После бавно се раздвижи, потъвайки отново и отново в копринената ѝ мекота, докато накрая и двамата се понесоха на крилете на екстаза.

Останаха без дъх, останаха да лежат прегърнати.

— Взимам си думите назад — измърмори той, когато способността му да говори се възвърна. — Ти определено не си целомъдрена...

Тя се засмя звънливо. Ето какъв можеше да е животът — истински рай!

Черити ги чакаше при задната врата. Те дойдоха откъм езерото, хванати за ръце, носейки кошницата за пикник, като се спираха да се любоват на камъни, мъхове и папрати. Скот беше вплел диви цветя в косата на Кати, а тя още бе подвластна на щастливата магия на любовта им. Но щом забеляза напрегнатото лице на Черити, се обезпокои и всички романтични мисли се изпариха от главата ѝ.

— Какво има? — Макар и да не познаваше Черити добре, по израза ѝ разбра, че нещо се е случило. Обзе я страх. — Какво е станало? Децата добре ли са?

Черити сложи ръка върху рамото ѝ.

— Децата са добре. Не се тревожи за тях. Но във ваше отсъствие имаме... една малка... неприятност. — Преди да успее да продължи, задната врата се отвори и униформен полицаи застана на прага, запълвайки пространството с респектиращото си присъствие.

— Скот Брадли? — запита той с поглед, насочен към Скот. — Вие ли сте Скот Брадли?

— Аз съм Скот Брадли — отвърна той равнодушно. — Има ли някакъв проблем?

Човекът не отговори веднага. Четейки от листче в ръката си, той продължи:

— А дамата е вас е Кати Фийнстра от Палм Спрингс, щата Калифорния?

— Да.

Вдигна поглед, взирайки се първо в единия, после в другия.

— Добре ли сте, госпожо Фийнстра? — запита полицаят най-сетне.

Тя примига изненадана.

— Да, разбира се. Защо да не бъда?

— Имаме сигнал за отвличане. Господин Брадли, трябва да ви задам няколко въпроса.

За секунди Скот и Кати останаха безмълвни, а после и двамата едновременно се опитаха да дадат обяснение. Полицаят вдигна ръка.

— Нека влезем вътре — изрече строго. — Искам да чуя какво ще ми кажете. Един по един.

Скот влезе в сградата, като вървеше до полицаия, и веднага започна обяснението си, извади личната си карта. Говореше бързо. Кати ги следваше с Черити.

— Казах на полицаия Майк, че греши — прошепна Черити, докато влизаха в ресторанта.

Но Кати не я слушаше. Тя бързо премисляше възможностите. Да не би Роби Крокет да е извикал полиция? А ако Ейприл е позвънила след тръгването им и като не ги е намерила, се е обадила в полицията? Това не ѝ беше хрумвало. Практически можеха ли да бъдат обвинени в отвличане? Все пак, взеха деца, върху които нямаха родителски права, и ги развозваха с фургона цяла нощ.

Ресторантът беше полупразен. Полицаят спря пред последното сепаре. Барнаби седеше там самичък с безизразно лице.

— Останалите деца са в задната стая — прошепна Черити на Кати. — Играят на къща с бебетата. Сали ги наблюдава.

Объркана, Кати излезе напред и прегърна сина си. Обръщайки се към полицаия, тя се разгневи. Сега, след като едно от децата ѝ беше

замесено, тя се приготви за сблъсък.

— За какво е всичко това? — запита тя.

Полицаят кимна към Барнаби.

— Каза ми, че той и другите деца са отвлечени от Скот Брадли.
— Изглежда Кати строго. — Какво можете да отговорите на това?

Трябваше им известно време, за да осъзнаят положението. Значи Барнаби го бе направил! Нейният собствен обичан син? Втренчи се в него изумена, а после погледна Скот. Изразът му беше твърд и студен, погледът — решителен и гневен.

— Няма такова нещо. — Тя се засмя, но това ѝ костваше голямо усилие. Обърна се към сина си. — Барнаби, как можа? Обясних ти какво правим. Ти не разбра ли?

Изразът на момчето не се промени. То не каза и дума. Явно разбираше много добре всичко, но имаше собствени причини за постъпката си.

Скот я хвана за ръка.

— Хайде да поговорим с полицая, Кати — предложи той и кимна към противоположния ъгъл на помещението.

Отдалечиха се така, че Барнаби да не може да ги чува, и Скот бързо обясни основните причини за пътуването им без информацията, че майката на бебетата липсва.

— Бащата на момчето е оставил майката преди повече от година — продължи той, стискайки ръката на Кати. — Смятам, че Барнаби е много разстроен от това. Не иска аз да имам нищо общо с майка му.

Кати отново погледна сина си, изпълнена с угризения. Не му отделяше достатъчно внимание, нали? Разбира се, че детето ще се разстрои. То си спомняше много добре Джоуи. А момче на неговата възраст има огромна нужда от баща... И то трудно можеше да приеме тази липса. А тя не му обръщаше достатъчно внимание, като се надяваше, че Барнаби ще свикне. Вдигна очи, когато Скот я заговори:

— Не смяташ ли, че го е направил, за да ме накаже, задето съм те отнел от тях точно сега?

Тя кимна, огромните и очи гледаха тъжно.

— Сигурна съм. — Обърна се към полицая. — Ние не отвлечаме никого, повярвайте ми. Просто пътуваме с децата към езерото Тахо при майка им.

Той я изгледа дълго и тя почти реши, че ще ѝ повярва, когато изведнъж изрече грубо:

— Искам името и адреса на майката, моля.

Скот и Кати размениха погледи.

— Казва се Ейприл Медоуз — бързо отговори Кати със свито сърце. Ами сега? Ако му кажат, че Ейприл я няма, той отново щеше да стане подозрителен. — А адресът е казино „Дивите коне“, Тахо, Невада. — Как се надяваше адресът да е верен!

Полицаят пишеше бавно и внимателно ѝ се намръщи от тази информация. Кати затаи дъх.

Най-накрая бюстителят на реда вдигна навъсения си поглед.

— Добре, историята ви изглежда правдоподобна — каза. — А Черити гарантира за вас. Така че смятам за днес да приключим. — Намръщи се още повече, сякаш искаше да се увери, че няма да започнат веднага да празнуват.

— Но искам да ви предупредя, че ако някои от тези данни се окажат неверни, имам право да ви задържа за по-нататъшен разпит. Разбирате ли?

Те кимнаха тържествено. Полицаят отдаде чест и излезе от ресторанта, вървейки бавно, като че ли върховната власт тежеше на широките му рамене.

Само една искра в очите на Скот припламна — израз на облекчението му — когато намигна на Кати.

— Върви и поговори със сина си — каза ѝ. — Аз ще подготвя другите.

Но Барнаби не желаше да говори. Кати се опита, но колкото повече говореше, толкова по-мрачен ставаше той. Най-накрая тя го прегърна.

— Знаеш, че те обичам — каза на голямото си момче. — Татко ти също те обича. Но той вече не иска да живее с нас. Не може да живее като нас. — Целуна го по бузата. — Но ние ще се оправим — ти, аз, Бет и Бийни. Никога, никога няма да ви напусна. Знаеш го, нали?

Той се обърна и я погледна в очите. Погледът му беше трескав, сякаш се опитваше да прозре дали му казва истината. После отново отмести очи и лицето му пак стана безизразно.

— Готови ли сте за търгване? — попита Скот.

— Готови сме. — Тя повлече Барнаби за ръка и тръгна до Скот. — Съжалявам за това, което направи Барнаби. Сигурна съм, че не си е дал сметка...

Устните на Скот бяха стиснати мрачно.

— Деца! — изрече той през стиснати зъби.

Тя преглътна мъчително. Вече нямаше на какво да се надява, нали? Все пак мечтата ѝ бе наивна. Сигурно всеки ден децата щяха да правят нещо неочаквано и дразнещо. Ако трябваше да живее в страх да не би някое от тях да направи беля, животът ѝ щеше да се превърне в истински ад. Нямаше нужда от такова нещо. Не. Щеше да бъде по-добре нещата да останат такива, каквито са.

Спря, за да благодари на Черити, която я прегърна и ѝ прошепна:

— Късмет, Кати!

Кати я изгледа, сигурна, че знае всичко, и изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Благодаря — отговори ѝ. — Но вече дори късметът едва ли ще ми помогне...

Изпънала рамене, тя излезе последна през вратата. На ъгъла на зданието нещо я накара да се обърне. Погледът ѝ бе привлечен от нещо дълго и бяло. Беше колата на Роби Крокет и той явно търсеше тях!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ако бяхме тръгнали само две минути по-рано — повтаряше Кати, — щяхме да го срещнем на влизане в Мамът. Щеше да ни види!

— Да се надяваме, че ще остане в града, за да обядва — отвърна Скот. — Иначе ще изпаднем в голяма беда.

— Как се е досетил да тръгне по нашия път?

Скот сви рамене.

— Може Ейприл да се е обадила. — Направи гримаса.

— Това би било най-доброто. Много е вероятно да е отгатнал, тъй като добре я познава. Надявам се, че ще я открием преди него.

Погледна го изкосо. Почти не можеше да повярва, че това е същият мъж, с когото се бе любила само преди час. Изразът на лицето му беше твърд, неотстъпчив, а когато я погледна, в очите му не успя да прочете нищо, тъй като блестяха като стъкло. Нещо ставаше с него! Кати го усещаше инстинктивно. Реши обаче, че засега най-доброто беше да кротува.

Половин час по-късно бебетата нададоха вой. Преди да се покатери през седалката, Скот я спря, като сложи ръка върху рамото ѝ:

— Прати Барнаби да дойде да седне при мен — рече ѝ безизразно.

Кати го погледна и прехапа устна.

— Нали няма... да му направиш нищо лошо?

Той се взря в нея и в очите му проблесна гневна искра.

— Не, Кати — отвърна. — Ще се въздържа, но само този път.

Естествено, че нямаше да направи нищо на Барнаби. Защо ли изобщо го казах, укори се тя. Все пак Скот беше сърдит заради онова, което стана в ресторанта. След като подреди бебетата, тя остана отзад, но вниманието ѝ бе насочено към предната седалка, където Скот и Барнаби пътуваха мълчаливо един до друг. Доколкото забелязваше, от време на време си разменяха погледи.

Много лесно откриха комплекса от казино и хотел „Дивите коне“. Даже и на дневна светлина ярките му неонов светлини

образуваха фигурите на огромни развихрени коне, устремени към небето, приканващи посетители.

Със стиснати палци тя влезе в залата с хромирани игрални машини и маси, покрити със зелено сукно. Тръгна към рецепцията и изведнъж се развълнува. Ако Ейприл беше регистрирана, значи всичките им неприятности свършваха!

— Ейприл Медоуз ли? — Администраторът разтвори регистрационната книга с отегчен вид. — Съжалявам. Нямаме такова име.

— Моля ви! — Кати сложи ръка на отворената страница. — Мога ли аз да погледна? — Усмихна се с най-сладката си усмивка, а младият мъж се намръщи и неохотно побутна книгата към нея.

— Не ми е разрешено да го правя — каза ѝ тихо. — Побързайте, че ако шефът забележи...

Тя обаче не откри Ейприл.

— Благодаря. — Със свито сърце бутна книгата към служителя и се обърна да си върви. Внезапно се сети да попита:

— Тя може би работи тук. Сигурен ли сте, че не я познавате?

Той поклати глава и посочи към края на залата.

— Опитайте в отдел „Личен състав“.

— Благодаря.

В малката стая откри две хубавички, силно гримирани млади жени.

— Здравейте. — Отново пусна в действие най-чаровната си усмивка. — Търся една приятелка. Казва се Ейприл Медоуз. Смятам, че може би работи тук. Бихте ли ми помогнали?

— Ейприл Медоуз ли? — повтори едната. Другата извади списък и плъзна пръста си надолу. — Не. Съжалявам. Никаква Ейприл Медоуз не работи тук.

Кати впи очи в списъка. Не знаеше защо, но имаше някакво предчувствие...

Може ли да погледна?

— Не. — Жената моментално притисна книгата към гърдите си. — Незаконно е. Нямаме право да гледате.

Кати измери с поглед първо едната, после другата. Нещо в държането им, в очите им, ѝ подсказа, че са чували името Ейприл Медоуз. Криеха я.

— Слушайте — започна, като се наведе напред. — Трябва да говоря с Ейприл. Важно е. Не можете ли да ми кажете къде да я намеря?

И двете поклатиха глави.

— Съжалявам — каза едната. — Както ви казах, не я познаваме.

Кати въздъхна и се изпъна.

— Добре, ако случайно попаднете на нея, бихте ли ѝ предали, че Кати Фийнстра е тук? Докарала е бебетата. — Внимателно наблюдаваше служителките, но лицата им останаха безизразни.

Кати сви рамене и излезе.

Следобедът бързо преминаваше във вечер. Всички бяха изморени и раздразнителни. Опитаха да наемат стаи в четири мотела. Никъде не приемаха шест деца.

— Има семейства, които действително имат толкова деца — гневеше се Кати. — Какво правят, когато тръгват на почивка?

— Обаждат се предварително за резервация — кисело отвърна Скот.

Кати се обърна и го погледна. Той ставаше все по-мрачен.

— Тогава защо не опитаме така? — предложи тя. — Спри при някоя телефонна кабина, а аз ще се обадя в мотел. Така няма да видят с колко деца сме.

— Знам какво трябва да направим — рече изморено той и поклати глава. — Тук край гората живее сестра ми. Тя и съпругът ѝ имат мотел. Ще ни дадат стая. Надявах се, че ще се оправим, без моите хора да разберат, че съм идвал насам. — Усмиваше се извинително. — Глупаво беше, разбира се. Марджи обожаваше деца. Самата тя има пет.

Спряха пред спретнат малък мотел с трийсетина стаи. Макар и скромнен, беше чист и боядисан в ярки цветове. Скот изключи мотора и остана, вперил очи в административната част.

— Откога не си виждал Марджи? — запитва Кати.

— От последния път, когато ходих вкъщи. Но тя ми пишеше. Единствена от всички. Всяка Коледа.

Започна да откопчава предпазния колан.

— Искаш ли да дойда с теб? — предложи тя.

Хвърли ѝ бегла усмивка и докосна леко устните ѝ с показалец.

— Благодаря — каза. — Но с това трябва да се оправя сам.

Скот се върна след десетина минути, а до него вървеше трийсетинагодишна жена, която много приличаше на него. Кати слезе от фургона.

— Ти сигурно си Марджи — каза тя с усмивка, преди Скот да я представи. Подаде ръка. — Аз съм Кати Фийнстра, завинаги задължена на брат ти за всичко, което направи за нас през последните два дни.

Марджи ѝ отвърна със сърдечна усмивка. Пое ръката на Кати и я стисна.

— Скот ми разказа за всичките ви премеждия. Сигурно сте изтощени от умора. Влезте. Имам две празни стаи една до друга. Тъкмо като за вас.

През следващия час си отдъхнаха. Скот ѝ помогна да смени пелените на бебетата и да ги преоблече в чисти дрешки. Марджи им даде кошарки и настоя да вземе прането и да го изпере в собствената си пералня. Скоро всички деца бяха изкъпани.

— Сестра ти е много приятна жена — отбеляза Кати, намествайки се върху леглото с Розовото бебе, за да го нахрани. Скот обличаше Бийни. — Не съжаляваш ли за всичките тези загубени години, през които не си ги виждал?

Той вдигна очи към нея.

— Въобще не са загубени — отвърна хладно. — Всичко си има време. Не обичам семействата, Кати.

Пада ми се така да ме постави на място, помисли тя и млъкна. Но когато Марджи се отби и покани всички на вечеря, Кати се усмихна многозначително на Скот: „Виждаш ли? — искаше да каже. — Наистина е приятна жена.“

Вечеряха в кухнята на Марджи на дълга маса, отрупана с храна. Децата на Марджи бяха от пет до тринайсетгодишна възраст. Съпругът на Марджи Сам — бе едър груб мъж, който се забавляваше със семейството си, но като че ли не беше съвсем наясно откъде са се появили всички тези деца. Марджи обаче организираше всичко и се справяше идеално.

Кати стана, за да помогне на Марджи с чиниите, докато мъжете отведоха децата във всекидневната, за да играят.

— Радвам се, че отново се видяхте със Скот след толкова време — каза ѝ.

Марджи ѝ се усмихна.

— Наистина минаха доста години — отвърна тя. — Когато Скоти ни напусна, аз бях следващата, затова поех щафетата като главна бавачка и отговорник по миене на шишетата.

— Сигурно си го намразила, когато ви е оставил.

— Да. За известно време. — Усмихна се ѝ потопаи ръце в мивката, пълна с чинии. — Но ми мина. След това, когато ми дойде времето, самата аз си тръгнах.

Кати се поколеба дали да продължи, тъй като сметна, че няма право да се бърка в чужди работи. Но като погледна откритото лице на Марджи, разбра колко е привързана към брат си и направо ѝ разказа всичко.

— Скот смята, че цялото му семейство го мрази — каза Кати неочаквано, а после хвърли бърз поглед към Марджи, за да види как ще го приеме. — Искам да кажа... Може би „мрази“ не е най-точната дума...

Марджи сложи ръка върху рамото ѝ и поклати глава с тъжна усмивка.

— Трябва да ти призная, че другите все още изпитват неприязън към него. Смятат, че се е отказал от тях и от него зависи дали ще се върне при семейството, но те няма да го молят. Сега обаче той е тук и нещата може да се променят. — Протегна ръце и прегърна Кати. — Затова много ти благодаря, че ми върна брата.

— Знаеш ли, струва ми се странно, че Скот си спомня всички неприятности с децата в семейството ви и затова не иска да има собствени деца, докато ти, която си приела работата след него, също имаш голямо семейство.

— Смешно, нали? Той помни нещата като лоши, а аз ги помня като хубави. При толкова много деца под един покрив, не може да няма и хубаво, и лошо. Имаше и бой, и бели, и срещи с учителите... Но имаше също така и много смях, радост, взаимопомощ — чувството, че си сред много хора, които истински те обичат. Никога няма да забравя онези времена. Както забелязваш, опитах се да последвам примера на родителите си.

— Да, виждам.

— Искам да го закарам вкъщи да види майка ми, а също Джим и Франк — двамата ни братя, които са най-близо по възраст до нас. Ще

имаш ли нещо против?

Кати се смая.

— Аз, аз... Разбира се, но Скот няма да иска разрешение от мен. Марджи, та ние едва се познаваме!

Марджи примигна.

— Кога се запознахте?

— Онази вечер... — Усети как се изчервява.

Марджи се вгледа в нея, а после се разсмя.

— Не мога да повярвам! Изглеждате така, сякаш скоро ще се жените. Когато чух Скоти как говори, помислих, че се познавате от дълго време.

— Не — отвърна Кати, но кой знае защо се почувства горда. Стана ѝ приятно.

— Вие сте идеална двойка. Имам нюх към тези неща.

От този разговор Кати грейна. По-късно, когато тя и Скот тръгнаха към стаите с бебетата в ръце, а останалите се влачеха след тях, тя неочаквано каза:

— Бебетата порастват.

Той се обърна към нея учуден.

— Какво?

Тя дълбоко пое дъх, преди да повтори:

— Бебетата порастват! — Гордо вдига глава. — Растат, променят се, все по-малко имат нужда от родителите си и накрая напускат дома, за да поемат по свой собствен път.

Не изрече нито дума повече, но и двамата знаеха какво искаше да каже. Тя усещаше, че времето ѝ се изплъзва. Докато още имаше възможност, трябваше да каже какво мисли!

Влязоха в двете съединени стаи в мотела, а децата се втурнаха към леглата и започнаха да скачат. Трябваше да се разберат как ще спят и тогава Кати се почувства неловко.

— Ами... — започна, като отбягваше погледа му. — Искаш ли да сложим момчетата при теб, а момичетата при мен или предпочиташ да спиш с по-големите, а аз да взема бебетата.

— Ти така ли искаш? — запита Скот тихо.

Тя облиза устни, преструвайки се, че не разбира намека, макар много добре да знаеше какво има предвид той. Като погледна двете легла в едната стая и огромното двойно легло в другата, не можа да

реши как да постъпи. Внезапно ѝ хрумна нещо и тя се обърна с широка усмивка към Скот.

— А какво ще кажеш ти да спиш в стаята с двете легла? — предложи. — Бийни и Барнаби могат да спят заедно на едно легло, а ти да легнеш на другото. Бет ще спи с мен. Ще вземем и бебетата с кошарките.

Забеляза, че планът ѝ не събужда никакъв ентусиазъм у него. Кати знаеше какво иска той. Но децата бяха на първо място. Досега би трябвало да го е разбрал.

— Можем да оставим междинната врата отворена и да сложим бебетата по средата... — опита тя трети вариант.

— Ти решаваеш, Кати. — Сложи ръце върху раменете и се вгледа в очите ѝ. — От теб зависи. — Наведе се и я целуна. Допирът на топлите му устни я замая. Скот обаче се отдръпна и я погледна. — Докато слагаш децата да спят, аз ще отскоча до казиното „Дивите коне“, за да питам отново за Ейприл.

— Добра идея — изрече тя, останала без дъх.

— И, Кати — добави той, докосвайки брадичката ѝ с пръст, — както спомена преди малко, бебетата наистина порастват. Напускат дома, а животът продължава. Ако живееш единствено за тях, тогава какво ще правиш през остатъка от живота си? — Пръстът му леко помилва устните ѝ. — Ще се върна след малко.

Скот излезе от стаята.

Кати се закова на място. Разтрепери се от докосването му. Устните ѝ пулсираха от допира му, а тялото ѝ копнееше за неговото.

През следващия половин час тя местеше кошарки и разнасяше завивки насам-натам, опитвайки се да реши как ще е най-добре за всички. Децата бяха полузаспали. Най-накрая Бет дойде при нея и се прозина широко.

— Мамо, нека ние, децата, да се изтъркаляме на голямото легло и да затворим вратата, за да заспим. Може ли?

Кати се поколеба. За нея и Скот оставаха двете отделни легла. Колко просто ѝ се стори решението! Всеки на своето легло. Никакво обвързване. Би могло да се случи нещо... Или пък — нищо...

— Добре, Бет, щом така искаш.

Дъщеря ѝ кимна, обърна се и се настани върху двойното легло. Двете ѝ братчета я последваха. Затвориха очи, още преди да положат

глави върху възглавниците. Кати ги целуна за лека нощ.

— Лека нощ, мамо — рече Барнаби сънливо.

— Ага-ага — обади се и Бийни.

— Мамо — обви врата ѝ с двете си ръце Бет, — Скот ще се върне ли?

— Разбира се, че ще се върне. — Целуна дъщеря си. — Излезе само за около час.

— Той ми харесва. — На слабото осветление очите ѝ изглеждаха огромни. — А ти харесваш ли го?

Кати се поколеба, а после погали Бет по косата.

— Да, мила, много го харесвам.

Спря се да погледне спящите бебета.

— Лека нощ, малки — прошепна. — Утре ще намерим майка ви. Сигурна съм.

Затвори вратата между двете стаи. После отиде в банята и се къпа дълго. След това облече плътната нощница от трико, която Марджи ѝ беше оставила, и се погледна в огледалото. Нощницата я покриваше от врата до петите. Придаваше ѝ много пуритански вид. Засмя се тихичко и седна да чака Скот.

Скот се почувства малко глуповато, докато вадеше мечетата от фургона, макар че беше ужасно късно и нямаше минувачи. Тъкмо слагаше шестото пухкаво мече в малката червена количка, която бе взел от денонощна дрогерия, когато мина група мъже на средна възраст — очевидно все комарджии и плейбои. Те се спряха и удивено се вторачиха в необичайната гледка.

— Какво имаш там? — запита един от тях.

Скот въобще не вдигна поглед.

— Мечета.

— Виждам. Къде ги водиш?

Скот дръпна количката към стаята на мотела, но извика нехайно:

— Вкъщи да спят. Изгубиха всичките си пари на игралните машини, бедничките. Затова се съгласих да ги приютя за една вечер...

Тези думи изглежда затвориха устата на мъжете и Скот остана доволен. Издърпа количката по дългата алея, после в коридора, но пред вратата се поколеба. Не знаеше как ще бъде приет. Знаеше само, че

иска да е с Кати. Честно ли беше това спрямо нея? Май не. Но още от началото беше прям, нали? Тя много добре знаеше, че нямат никакво бъдеще заедно. Но сега бяха тук. Вдигна ръка и леко почука на вратата.

След миг Кати отвори вратата. Лампата зад нея освети косата ѝ с ангелско сияние, а очите ѝ блестяха като звезди.

— Здравей — каза тя и се усмихна.

Приемът ѝ сгръ сърцето му.

— Здравей. — Почувства сякаш се прибираще у дома си. Странно. Никога по-рано не се бе чувствал по този начин.

Тя отстъпи, за да го пусне да мине, гледайки изненадано количката, която той вкара в стаята.

— Какво има тук? — запита, когато Скот затвори вратата.

Той сви рамене.

— Мечета. — Отпусна се във фотьойла и я изгледа мрачно. — Първо бяха много бебета, а сега — много мечета. Не знам само кое е по-лошо...

— Разбирам. — Кати кимна, загледана в пухените играчки. — Намери ли ги, или те сами тръгнаха след теб?

— По малко и от двете. — Той пък не откъсваше поглед от тялото ѝ, покрито с нощницата.

Кати поклати глава.

— Откри ли нещо за Ейприл?

— Само това, че в „Дивите коне“ има хора, които я познават. Те обаче не го признават. Но разбрах, че има нещо.

— Не си я открил... — Разочарованието я сломи.

— Не. Но много говорих за нея. Оставих адреса навсякъде. Ако е в града, сигурен съм, че ще ѝ кажат. Само е въпрос на време.

Тя прехапа устни, но кимна.

— А мечетата? — напомни му.

— А, да. На единия етаж на казиното имаше карнавал. За един удар с бейзболна топка получих две. Тогава се сетих, че четири малки ще останат без мечета и ми дожаля. — Въздъхна тежко. — Наложих се да се върна и да спечеля още.

Тя се засмя, докато го наблюдаваше. Осъзна, че го обожава!

— А за мен? — запита на шега. — Мечетата са само шест...

Той бръкна в джобчето на ризата си.

— Тук има нещо друго — заяви. — Спечелих на карти. С печалбите ти купих това.

Подаде ѝ малка кутийка. Тя я отвори много внимателно. Вътре имаше тънка златна верижка със златна борова шишарка и клонче със златни борови иглички. Тя веднага си спомни за боровата гора, където се любиха сутринта, и усети как се изчервява.

— О, Скот! — Лицето ѝ сияеше от щастие.

Скот ѝ се усмихна, а после се намести на фотьойла. Погледна към леглата, а после — към нея.

— Две легла, а? — отбеляза той тихо.

Тя затвори очи и въздъхна. Две легла... Само приятели...

Защо пък не? Не беше ли по-безопасно така? Чу го, че се раздвижва, и когато отвори очи, той беше застанал до нея, протегнал верижката.

— Нека ти я сложа, Кати. — Тя остана на място, развълнувана от допира на пръстите му. — Ето. — Отстъпи и ѝ се полюбува. — Кати... — Поколеба се, тъй като не беше сигурен в реакцията ѝ. В подобни ситуации по-рано не би се колебал. Но Кати беше различна от всички жени, които познаваше. Не искаше да я засяга, нито да я губи. — Кати, казах ти, че оставям на теб да решиш как да спим...

Тя помисли, че има нужда от този мъж, но едва ли бе възможно да го има завинаги. Затова пък можеше да го има сега. Стана от стола и застана близо до него.

— Скот — каза меко с блеснали очи, — двете легла могат и да се съберат...

Усмивката му беше като открита покана и тя се хвърли в обятията му. Той я притисна към себе си, а ръцете му я милваха възбуждащо.

— Кати, Кати... — прошепна той. — Колко е хубаво да те прегръщам.

Тя обви ръце около врата му и се притисна към него. Ръцете му намериха и помилваха гърдите ѝ под плътната материя, а Кати въздъхна от удоволствие.

Помисли, че е създадена само за да обича този мъж.

Зарови пръсти в гъстата му коса.

Дългите му пръсти умело разкопчаха копчетата на нощницата и ръцете му се плъзнаха по кожата ѝ. Той затаи дъх, докато я гледаше.

Голите ѝ гърди бяха прекрасни, а зърната им — втвърдени от възбуда. Той докосна едното с пръст и Кати се задъха, но сините ѝ очи се взираха в неговите. Това само физическо привличане ли беше, или нещо повече? Дали между тях действително съществуваше нещо значимо, или двамата просто се забавляваха заедно?

Устните му се впиха в нейните страстно. Цялото му същество сякаш казваше: „Нищо няма значение сега, та нали двамата сме заедно...“

Целувката му стана по-настойчива, по-жадна. Покажи ми, че можеш да забравиш всичко останало и да бъдеш с мен, помисли той. Покажи ми колко много означавам за теб. Убеди ме да остана...

В един миг настойчивостта му я изплаши, но и тя отвърна на предизвикателството. Защото този миг беше истински — нищо друго нямаше значение. Тя отметна глава и се изви към него. Той я вдигна на ръце и внимателно я положи върху едното легло, а косата ѝ се разпиля върху възглавницата.

Отмаляла, Кати едва намери сили да разкопчее ризата му. Той ѝ помогна и хвърли дрехата настрана. Кати потрепери от допира с гърдите му и с твърдия му мускулест корем. Затрудни се с колана на панталоните, но успя да го освободи от дрехите.

Той прихвана гърдите ѝ с длани, после се наведе напред, а горещите му влажни устни подразнеха втвърдените зърна през дупчиците на дантелата.

Кати започна да се извива от желание.

— Кати — въздъхна той. В гласа му като че имаше болка. — Мисля, че се пристрастих към теб. Какво ще правя?

— Люби ме — прошепна тя разпалено. — Само ме люби...

— Защо трябваше да се появиш в живота ми? — мърмореше той, като я придърпа рязко към себе си. — Защо, Кати? Защо?

Тя не го слушаше. Искаше само да го чувства, да вдъхва аромата на кожата, да чувства вкуса му. Ръката му се плъзна по ребрата, по плоския корем и продължи пътя си надолу между бедрата ѝ.

Тя потрепери от горящия екстаз на допира му. Тялото му се притисна към нейното напрегнато. Тя го докосна с ръка и я плъзна по дължината му. От устните ѝ се изтръгна стон. Цялата трепереше.

Той също изстена от удоволствие.

— Сега, Скот — помоли го тя, останала без дъх. — Моля те!

Той навлезе в нея и усещането беше толкова хубаво, толкова съвършено, че ѝ се искаше този миг да продължи вечно и да остане в прегръдките на Скот завинаги.

Телата им се движеха в зашеметяващ страстен ритъм. А после и двамата със затаен дъх посрещнаха екстаза. Сякаш бяха две половинки на едно цяло.

Останаха да лежат прегърнати — задъхани и разгорещени, а сърцата им препускаха лудо.

Мина време, преди и двамата да се успокоят.

Кати беше влюбена. Сигурна беше, че е истински. Въобще не си задаваше въпроси. Обичаше този мъж! Обичаше го с цялото си сърце, но знаеше, че макар да се любеха диво, той никога нямаше да бъде неин завинаги.

Някакъв шум я стресна. Тя се заслуша напрегнато. Беше едно от близначетата в съседната стая. Обърна се да целуне Скот, после понечи да стане.

— Къде отиваш? — попита Скот и вдигна глава, за да я изгледа.

— Едно от бебетата се е събудило. Не чуваш ли?

Той притихна. Чуваше много добре. Споменът от момчешките му години, когато чуваше плача на бебетата, нахлу в съзнанието му.

Отново изпита раздразнение и опасното чувство за задължение. Бебетата винаги бяха на първо място. Така всъщност и трябваше. А той беше егоист... Макар да се мразеше заради това.

Кати разбираше за какво си мисли. Бебето заплака още по-силно. О, как не ѝ се ставаше! Какво ли щеше да стане, ако остави бебето да поплаче?

— Съжалявам, Скот — успя да изрече на пресекулки. — Трябва да отида.

— Разбира се, че трябва — отвърна той. — Ясно ми е.

Беше чудесен и проявяваше разбиране. Тогава защо очите ѝ се напълниха със сълзи, докато вървеше към другата стая? Сигурно бе глупачка. Но успя да постигне онова, за което копнееше...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Напрежението тук е като пред буря — отбеляза Марджи, когато се отби на следната сутрин.

Бебетата хленчеа. Барнаби издаваше звуци като картечница. Бет пееше песента за десетте майmunки, като имитираше всяка от тях. Бийни се беше вкопчил в Кати. Лицето на Скот беше мрачно като буреносен облак.

Мечетата разведриха настроението за около час сутринта, но само толкова. Отношенията между Скот и Кати бяха обтегнати и като че ли това се отразяваше на всички.

— Какво става тук? — запита Марджи тихичко.

Кати се усмихна насила.

— Нищо — изрече унило. — Нормален хаос. Свикнала съм — заяви високо и не съвсем уверено, а Скот я изгледа сърдито. — Непрекъснато живея така...

Марджи поклати глава.

— Обадете ми се, ако мога да помогна с нещо — каза и излезе бързо.

Точно пред администрацията току-що бе спрял дълъг бял кадилак с рекламен надпис. Регистрационният му номер бе от Калифорния, макар че рекламният надпис се отнасяше за Тексас. А тексасците обичаха да харчат пари. Марджи имаше подходяща стая за него...

Кати подаде Жълтото на Бет, а при себе си остави Синьото.

— Разходи я — посъветва дъщеря си. — Раздвижи се с нея. Тя само това чака.

Крачеха напред-назад, разминаваха се. С ъгълчето на окото си Кати видя как Бийни с нестабилните си крачета се насочи към Скот. Той се пресегна и взе детето в скута си, после погали главичката му и започна да му шепне нещо, но Кати не чу какво.

Внезапно вратата на стаята се отвори. Кати се обърна, като очакваше, че е Марджи, но вместо нея видя Роби Крокет — едър,

заплашителен, с гневен поглед. Ръката му бе върху ножа, закачен в калъф за колана на джинсите му.

Кати онемя и притисна бебето към гърдите си. Той сви очи и подигравателно изрече:

— Чуй какво ще ти кажа, момиче. Повали ме с тигана, а аз уважавам смелите жени. Но трябва да си платиш!

Кати се обърна към Скот и му хвърли предупредителен поглед. Моментът не беше подходящ за героични постъпки. Дано не се наемеше — вероятно тя би могла да спаси положението. Погледна го умолително.

Скот я стрелна със смразяващ поглед, после се обърна към мъжа на вратата. Инстинктите му подсказваха да го изгони. Независимо от ножа. И нямаше значение, че този мъж беше огромен. Това беше стаята на Скот и той трябваше да защити всички.

Все пак разбра какво искаше да му каже Кати. Децата бяха твърде много, за да рискува да се нахвърли върху Крокет. Погледна я сърдито, после леко кимна, за да ѝ даде да разбере, че засега ще опитат по нейния начин.

— Измамница, мръсница! — изрева Роби. — Надхитри ме и много добре го знаеш!

Кати се насили да му се усмихне сладко.

— Успокойте се, господин Крокет — каза. — Нека бъдем разумни.

— Не ми трябва никакъв разум! Трябват ми отговори, и то незабавно! — Очите му блестяха заплашително.

Скот внимателно се наведе и постави Бийни на леглото. Сетне се изправи и само след секунда се озова между Кати и Крокет. Протегна ръце, за да я защити, но чу гласа ѝ, идващ иззад гърба му.

— Моля те, Скот!

Той пое дълбоко дъх и протегна ръка напред като че искаше да се ръкува.

— Господин Крокет, не смятам, че се познаваме. Казвам се Скот Бradли.

Роби се вгледа в протегнатата ръка и отказа да я поеме.

— Не ви познавам, господине, а и не желая да се запознавам. Изобщо не ме интересува как се казвате. — Обърна се намръщен към

Кати. — Искам само Ейприл. — Заплашително размаха пръст към нея. — Ти знаеш къде е, нали? Искам да ме заведеш при нея!

Кати опита да му се усмихне.

— Господин Крокет, и аз бих искала същото. — Внезапно ѝ хрумна една идея. — Всъщност тъкмо затова дойдохме до езерото Тахо — за да се опитаме да ви я намерим.

— Какво? — запита с подозрение Роби.

— Не ви казах, защото не исках да събуждам напразно надеждите ви. Но дойдохме тук, защото... Защото искаме вие... и бебетата... Да се съберете с Ейприл. — Хвърли предупредителен поглед към Скот, тръгна към огромния каубой и му връчи Синьото бебе. — Подръжте го за минутка. Трябва да вдигна Розовото.

Роби Крокет се закова на място от това, което направи Кати. В началото реши да отстъпи, но нямаше накъде. Беше му тръснала бебето в ръцете. Трябваше да го държи.

— Недей така! — изрече той отчаяно. — Почакай, аз не знам как се държат бебета...

— Няма нищо сложно — изрече Кати, отдалечавайки се, за да вдигне Розовото. — Само не сядайте! Бебето иска да го разхождате.

— Не мога да го направя. Никога в живота си не съм държал бебе!

— Я не ставайте смешен. Видях как метнахте онзи нож. Всеки мъж, който може да прави това, може да се научи да държи бебе. Ето. — Тръгна към него. — Дръжте едната ръка зад врата. Точно така. Сега облегнете главата му към рамото си. Браво. Ще се справите.

Той се опита да изпълни указанията ѝ, но Синьото започна да хленчи.

— То ме мрази! — извика Роби безпомощно.

Кати потупа ръката му успокоително.

— Въобще не ви мрази. Мрази да не му обръщат внимание. Тръгнете и леко го потупвайте по гърба. Ето така. — След малко и двамата се разхождаха рамо до рамо, вървяха и потупваха бебетата. — Много добре се справяте — отбеляза тя. И наистина Синьото се укроти. — Виждате ли? Бебето ви обича.

Скот усети, че устните му се разтягат в усмивка. Кати успя! Каква жена само! Хвърли поглед надолу и забеляза, че Барнаби го гледа въпросително. Всички деца на Кати наблюдаваха сцената с

широко отворени очи и не знаеха какво да правят — да се плашат ли, или да се забавляват. Скот направи знак на Барнаби да се приближи.

— Хей, Барнаби! — прошепна, докато Кати инструктиреше Роби как да накара детето да се оригне. — Готов ли си за една задача?

Момчето се приближи.

— Каква?

Скот му говореше с крайчеца на устата като гангстер:

— Една тайна мисия, братле. Ще я свършиш ли?

— Аз ли? — Очите на детето заблестяха от любопитство.

Скот кимна.

— Ти. Трябва ми някой малък, бърз и смел. Какво ще кажеш?

Барнаби все още имаше унил вид, но всъщност бе заинтригувана. Скръстил ръце на гърдите си, той се престори, че се оглежда наоколо, за да не предизвика подозрението на едрия заплашителен мъж.

— Разбира се — прошепна. — Ще направя всичко.

И двамата млъкнаха, докато Роби минаваше край тях.

Щом обаче се отдалечи достатъчно, Скот отново заговори бързо:

— Добре, някой трябва да извика полицията. Аз не мога да направя това, защото Роби ще забележи, че излизам от стаята.

— Мен обаче няма да ме види! — досети се Барнаби, а очите му заискриха от възмущение. — Много съм бърз за него!

Скот едва сдържа усмивката си.

— Страхотно! Почакай малко, а когато той не гледа, измъкни се и иди при Марджи. Кажи ѝ да извика полицията. Разбра ли?

— Да — кимна сериозно детето.

— Ти ще бъдеш героят, Барнаби! — Скот сложи ръка върху рамото му. — Ти ще ни спасиш от този човек.

— Ще го направя! Мога!

— Обзалагам се, че е така. Сега ще отида натам и ще отвлека вниманието на Роби. Ти само почакай и като видиш, че гледа в другата посока, се измъкни.

Барнаби отново кимна.

— Хайде, върви, Скот.

Скот се приближи до двамата разхождащи се и изгледа каубоя.

— Извинете, господин Крокет — започна любезно, — вие ли сте бащата на тези бебета?

Кати притаи дъх, сложила ръка на устата си. Роби се закова на място и се вгледа в Скот.

— Теб какво те интересува? — запита подозрително.

— Просто ми е любопитно. — Скот сви рамене. — Стори ми се, че забелязах определена прилика между вас и момченцето.

Роби внимателно отдалечи бебето от себе си и го погледна. Скот чу лекия шум на затваряща се врата.

— Това момче ли е? — грубо запита Роби.

— Момче е. Наричаме го Синьо. Но чух, че истинското му име е Робърт.

Роби се намръщи, взирайки се напрегнато в шаващото бебе.

— Робърт... — повтори той тихо.

— Сега нали разбирате какво искам да кажа? — продължи Скот. — Ето тук, около очите. Съвсем същият като вас е. Ти какво мислиш, Кати?

Тя се приближи, погледна първо мъжа, после — бебето и отново се взря в Роби.

— Знаеш ли, прав си — изрече леко задъхано тя. — Съвсем прилича на баща си. В случай, че вие сте бащата, разбира се.

Роби се втрени в бебето изпитателно, сетне го притисна пак към рамото си.

— Странни малки същества, нали?

— Да — отвърна Кати и едва сдържа усмивката си. — Забелязахте ли как престана да плаче, когато вие го взехте? Усеца, че вие сте баща му.

— Така ли мислиш? — В гласа му се усещаше страхопочитание. — Не знам... — С бузата си докосна главичката на бебето. — Никога не съм държал бебе на ръце. А това мъниче... — Вдъхна мириса на косичката на бебето. — Боже, този малкият мирише също тъй хубаво като Ейприл!

Кати се усмихна широко.

— Разбира се. Като ги мием редовно, слагаме им бебешка пудра и лосион, миришат много приятно.

— Какво ли знаеш ти? — Роби поднови разходката, а лицето му определено изглеждаше щастливо. — Хей, бебенце! Тук е баща ти — измърмори той, докато вървеше.

Скот се приближи до Кати и я прегърна. Тя се обърна, погледите им се срещнаха и двамата се усмихнаха.

— Ти правиш чудеса — прошепна в ухото ѝ.

Внезапно вратата се отвори и всички се обърнаха натам. Кати се извика с облекчение.

— Ейприл!

Заедно с нея беше Барнаби. Той погледна Скот и каза:

— Стигнах, но тогава видях Ейприл, затова първо доведох нея.

— Малкото му лице изразяваше тревога. — Правилно ли постъпих?

Скот се усмихна окуражаващо.

— Мисията е изпълнена, дечко. Свърши страхотна работа!

Лицето на детето зася от гордост и радост и то тръгна към Скот, явно готово да стои до него, в случай че отново потрѣбва за още някоя отговорна задача. Кати, Роби и Ейприл говореха едновременно и никой не разбираше онова, което другите казваха. Най-накрая Ейприл сложи два прѣста на устата си и изсвири пронизително.

— Ти — рече и посочи Роби, — млъкни! Искam да видя бебетата си!

Седна на един фотьойл и Кати ѝ подаде Розовото, после взе Жълтото от Бет и го сложи в скута на Ейприл. Майката вдигна поглед към Роби.

— Ще си получа ли момченцето, или не? — запита.

Той се намръщи.

— Ти имаш две. Аз ще подѣржа малкия, докато му направиш място в скута си. Не искаме да ги задушим, нали?

Ейприл поклати глава. После прегърна двете си малки момиченца и ги притисна.

— Бебенца мои, колко ми липсвахте!

— Предана майка, няма що — рѣмжеше Роби. — Тръгнала да се шляе, а оставила децата на непознати...

— Не се шляя. Оставих ги на най-добрата бавачка, която успях да намеря. — Стрелна Кати с поглед. — Съжалявам, Кати. Знам, че постъпих много лошо с теб. Обаче бях отчаяна. В Палм Спрингс не успях да намеря работа. Не можех да си намеря работа с три малки бебета, които имат нужда от мен буквално всяка минута. Но аз познавах съдържателите на „Дивите коне“ и си помислих, че само ако дойда тук без децата, бих могла да имам шанс. Пазех се и от този —

посочи Роби. — Не исках да му кажа къде отивам, иначе щеше да ме последва, както и направи, нали? — Погледна го. — Той искаше да се откажа от бебетата и да се върна да работя при него в клуба. А аз се заклех, че никога няма да го направя, разбира се.

— Можеше да ми кажеш — все още мърмореше Роби, — за да знам.

— Не смеех да му кажа. Нямах представа какво ще направи. Затова и не ти съобщих къде отивам, Роби. — Тя въздъхна. — Кати, съжалявам много. Но чувствах, че трябва да го направя. Бях сигурна, че ще се справиш. Затова, когато снощи се опитах да се обадя и вкъщи нямаше никой...

— Ние вече бяхме тук и те търсехме. Но служителите в „Дивите коне“ твърдят, че никога не са чували името ти.

Тя кимна.

— Помолих ги в случай, че Роби дойде да ме търси. Но щом тази сутрин отидох там, ми казаха, че сте в града. Даже знаеха и адреса. — Силно притисна бебетата към гърдите си. — Така, в края на краищата, стана много добре. Сега няма нужда да ходя до Палм Спрингс, за да ги взема.

— Какво искаш да кажеш? — не разбираше Роби. — Че няма да се върнеш в Палм Спрингс ли?

— Намерих си работа, Роби. Премествам се завинаги тук. Ще ми плащат достатъчно, за да се грижа и за трите бебенца.

Роби смръщи вежди.

— А аз?

— Какво ти?

— Аз оставам съвсем сам!

— Нали така искаше? Не искаше да имаш нищо общо с нас. Каза ми: „Никакви бебета!“ Те обърквали всичко. Е, добре, аз си имам бебетата, Роби. А ти ме остави на мира!

Роби закричи бавно из стаята, а Синьото още беше в ръцете му.

— О, така ли? — разгорещи се той. — Е, струва ми се, че ще имаш нужда от някаква помощ. Всъщност каква роля си му отредила на това малко момченце без мен?

— Хайде да излезем и да оставим тези добри хора сами — предложи Ейприл.

— Не ми отговори! — раздразнен настоя Роби.

— Стига, Роби. — Тя се изправи. — Можем да обсъдим този въпрос в колата.

Той ѝ помогна да събере багажа. Кати напъха пелените в чанта, която връчи тържествено на непрекъснато мърморещия баща:

— А тези малки момиченца? Кой ще ги пази някой мъж да не ги измами, когато започнат да си определят срещи?

Готова за тръгване, Ейприл го изгледа с победоносна усмивка.

— Ще го обсъдим в колата! — повтори. Спря на прага и се обърна към Кати. — Благодаря ти. Дълга ти много пари, знам. Но точно сега не мога да ти платя. Ще можеш ли да изчакаш, докато продам къщата в Палм Спрингс? Тогава ще се разплатим.

Кати вече не се тревожеше толкова за парите. Най-накрая огромната отговорност за трите близначета бе отпаднала. Засмяна, тя махна на Ейприл за сбогом.

— Направи така, че Роби Крокет да получи и наградата Баща на годината — посъветва я. — Обади се да ми кажеш как вървят нещата.

— Добре. Кати, пак ти благодаря! — Ейприл се засмя.

Тръгнаха. Скот, Кати ѝ трите деца обикаляха двете стаи и се гледаха един друг.

— Струва ми се, че тук е много тихо, не е ли така? — каза най-накрая Скот.

— Разбира се. — Кати го погледна и двамата се засмяха.

Той я прегърна и след малко Бет дойде при тях и също ги прегърна, а после и Бийни. Кати хвърли поглед към леглото, на което седеше Барнаби. Кимна му да отиде при тях.

Той стана нерешително, гледайки към Скот. Той забеляза въпросителния поглед и му се усмихна широко. Личицето на момченцето грейна. Разтвори ръце и се затича към групата. Вряза се в нея като топка за боулинг и всички се срутиха на земята.

— Заедно изкарахме войната — едва изрече Скот от дъното на купчината. — Смятам, че заслужаваме награда. Искате ли да се повозим с лодка по езерото? Кой иска да дойде?

Трите деца веднага скочиха и се развикаха:

— Вземи мен!

— И мен!

— Мен също!

Той се усмихна на Кати.

— А ти идваш ли?

— И аз — прошепна тя и се засмя.

През следващите два дни петимата се наслаждаваха на заслужена ваканция — изкачваха се по планината, плуваха, разхождаха се с лодка. Скот и Кати се смяха на слънце, любиха се на лунна светлина.

Той се държеше великолепно с децата. Обаче Кати знаеше, че това е само временно. Никой нищо не споменавахе за бъдещето...

От време на време тя забелязваше, че Скот я наблюдава замислено. Усещаше, че той иска да е с нея, че желае любовта ѝ, макар явно да му се струваше, че е хванат в капан. Независимо от чудесно прекараното време, той не изглеждаше напълно щастлив.

На третия ден Марджи го накара да отиде с нея до Рино, за да се види със семейството си. Скот се съгласи, макар изразът на лицето му да бе съвсем унил.

— Ти също би могла да дойдеш — предложи Марджи на Кати.
— Ще се радват да се запознаят с теб.

Кати поклати глава.

— Не, не мисля, че Скот има нужда от нас там. Не искам да му преча по никакъв начин.

Марджи я прегърна.

— Ти си толкова добра към него! И аз не бих му избрала по-подходяща жена.

Скот се бръснеше, когато Кати влезе. Тя се облегна на вратата, наблюдавайки го в огледалото. Той я изгледа с тревога в очите.

— Не се безпокой — каза му тя меко. — Ще те обикнат отново.

Известно време задържа погледа си върху нея, после сви рамене.

— Може би. Но дали аз ще ги обикна пак?

Преди да тръгне, я целува дълго и настойчиво и без да каже дума, се качи в колата на Марджи. Кати ги наблюдава как се отдалечават, после се върна в стаята и започна да приготвя багажа.

Остави бележка на Скот, в която му съобщаваше, че си тръгва. Благодареше му за помощта с бебетата. Завърши пак с благодарности за великолепно прекараното време.

Попълни чек за стаите в мотела, въпреки че още при пристигането им Марджи бе настояла да не плащат.

Кати остави бележка и малък подарък за сестрата на Скот. Качи се във фургона с децата и потегли.

Животът им навлезе в обичайното русло, отпреди да отидат да гледат близначетата на Ейприл. Кати пишеше на машина формуляри за застраховки. Близнаците се учеха да четат. Бийни пък пречеше на всички.

Тя непрекъснато мислеше за Скот. От съзнанието ѝ не изчезваше образът му, който я преследваше навсякъде. В сънищата си усещаше допира на устните му...

През изминалата седмица щом телефонът звъннеше, сърцето ѝ пропускаше един удар — дали не е той?

Но не беше. Успокояваше се, че така е по-добре. И двамата знаеха от самото начало, че връзката им няма да прерасне в нещо по-сериозно и трайно.

След две седмици се обади Ейприл.

— Аз съм, върнах се в града, но само за малко, за да уредя някои документи. Следобед се връщам. Роби и аз ще се женим!

— Какво?!

— Да, всичко се урежда. — Засмя се. — Той продава клуба си. Ще открие нов около езерото Тахо. Отново ще работим заедно. Можеш ли да повярваш? Този мъж непрекъснато мъкне децата със себе си. Не можеш да му ги измъкнеш от ръцете дори за миг! Като бавачка им е. Не мога да ти опиша колко съм щастлива!

— Но това е чудесно! — зарадва се Кати.

— Имаш още много неща в къщата — продължи Ейприл. — По-добре да минеш да си ги вземеш.

— Кога да дойда?

— Ключът е още у теб, нали? Можеш да дойдеш, когато искаш. По-добре го направи до началото на другата седмица. Кати, ще ти изпратя чек за всичко, което направи за мен. Довиждане!

Кати изчака една сутрин, когато Бет и Барнаби бяха в детската градина, тогава грабна Бийни и тръгна.

Спря фургона пред къщата на Ейприл и се опита да не гледа към съседната врата.

Но не се сдържа. Най-накрая се обърна. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Но нямаше какво да види. Колата на Скот я нямаше. Прозорците бяха затворени...

Влезе в къщата на Ейприл и събра всичко свои и на децата неща. През цялото време мислите ѝ се връщаха към онзи ден, в който се запозна със Скот, към всичко, което преживяха заедно...

Едва когато натовари половината багаж в колата се сети, че от известно време не е виждала Бийни.

— Бийни! Бийни?

Претърси къщата. После двора. Нямаше го никъде. Изтича на улицата и се огледа. Нямаше никакъв Бийни! Тогава се обърна и бавно тръгна към къщата на Скот.

Дръпна разкованата дъска на оградата и мина през дупката. Влезе в двора му и мина покрай кайсиевото дърво. Тогава забеляза, че плъзгащата се врата на къщата е отворена няколко сантиметра. Пресегна се, отвори я и влезе.

Върху кухненската маса, разположен върху купчина телефонни указатели, седеше Бийни и ядеше овесени ядки. Бе засмян до уши.

Кати не каза и дума. Скот стоеше, облегнат на вратата на кухнята. Наблюдаваше я напрегнато.

Беше прекрасен. Тя потрепери, но скри вълнението си. Дори успя да се усмихне.

— Здравей — каза, надявайки се той да не забележи колко трепери гласът ѝ. — Виждам, че Бийни не те е забравил.

Той кимна тържествено.

— А ти, Кати? — запита тихо.

Тя отклони поглед и опита да промени темата:

— Радвам се, че си добре. Как мина посещението при семейството ти?

Той не ѝ отвърна веднага. Разбра, че тя избягва интимните разговори.

— Е, добре — каза най-накрая. — Научих много неща.

— Така ли? — Изглежда го изпитателно. — Какви?

— За семействата. За това, че не бива да се съди отстрани.

Като долови в гласа му нотка, която я развълнува.

— Какво искаш да кажеш, Скот?

— Открих, че погрешно съм подредил спомените си. Например, през всички тези години смятах, че бебетата са разрушили отношенията между родителите ми. От това, което сега ми разказват, разбрах, че именно децата са заздравявали брака им...

Тя се загледа в него, почти убедена, че той се опитва да ѝ каже нещо... Или поне на нея ѝ се искаше така. Взя се в тъмните му очи, но не успя да прочете нищо в тях.

— Съжалявам, че Бийни е дошъл да те безпокои.

— Няма нищо. Поговорихме си.

Тя го погледна изненадана, после реши, че се шегува.

— Ами... Добре, радвам се...

Какво друго да му каже? Че го обича? Да го помоли да я прегърне и да ѝ каже, че също я обича? Как би реагирал, ако му кажеше всички тези неща?

— Хайде, Бийни — каза. — Трябва да си вървим.

Малкото личице на Бийни помръкна.

— Не! — извика той, тропайки с лъжицата си. — Не, не, не!

— Първата му дума — отбеляза Кати въодушевено. Обърна се към Скот: — Чу ли? Нали си знаеше, че първата му дума ще е „не“? — Пресегна се да го вдигне. — Хайде, Бийни. Трябва да си ходим.

— Не, не, не! — Детето риташе с крачета и се съпротивляваше с всички сили.

Кати се смая. Защо, Бийни, чудеше се.

— Хайде, сладичък — рече на глас. — Хайде да си вървим и да кажеш новата думичка на брат си и сестра си.

— Не! — Момченцето протегна ръчички към Скот и изрече ясно: — Тат-ко!

Кати онемя, гледайки детето, после се обърна укорително към Скот:

— Ти си го научил да казва тази дума!

— И какво от това? — отвърна той, а очите му се смееха. — Би трябвало да ми благодариш. Някои хора наемат учители, за да научат бебетата си да говорят. Аз го направих безплатно.

— Но... Защо?

За миг очите им се срещнаха. Бийни все още се извиваше в ръцете ѝ.

— Не, не! — викаше през сълзи.

Скот направи крачка напред, протегна ръце към детето, което протягаше ръчички към него.

— Ето, видя ли — каза той. — Нека аз да опитам. — Взе момченцето в обятията си и малките ръчички тутакси се заключиха

около врата му.

— Тат-ко! — каза Бийни, като се смееше и повтори с обич: — Тат-ко!

— Защо? — повтори като замаяна Кати.

Той отново се обърна към нея, протегна ръка и я погали, по косата.

— Защото искам да бъда негов баща. Искам аз да съм мъжът във вашия живот.

Сигурно сънуваше! Но не, той беше тук — от плът и кръв.

— Скот!

— Смятах, че ще мога да живея без вас. Опитах се. Цели две седмици седях сам в тази празна къща, гледах телефона и не смеех да ти позвъня, защото ти не ме искаш в живота си...

— Не, Скот, не е вярно! Искам те! Никога не съм искала нещо повече от това!

Той я изгледа напрегнато.

— Сигурна ли си, Кати? — попита, като се задъхваше от възнание.

— О, Скот! — Сълзи на радост изпълниха прекрасните ѝ очи.

Той остави Бийни внимателно на земята и я взе в обятията си. Целуна я така страстно, че отне дъха ѝ.

— Обичам те, Кати! — изрече Скот дрезгаво. — Само ако знаеш колко те обичам!

— И аз те обичам! — Тя докосна лицето му. — Още от самото начало се влюбих в теб. — После сините ѝ очи помръкнаха. — Но, Скот, знаеш, че докато децата пораснат, те ще бъдат най-важни за мен.

Той я притисна по-силно към себе си.

— Не се безпокой за това. Невероятното бе, че прекарах чудесно с вас край Тахо. Тогава осъзнах, че не мразя децата. Сам направих избора да се присъединя към вашето семейство, Кати. Никой не ме е принудил. Знам много добре какво ме очаква.

— Ага-дуу — изрече тънкото гласче откъм кухнята. Те погледнаха и видяха как Бийни радостно изсипва кутията с овесени ядки на пода. Вдигна очи и им се ухили щастливо, размахвайки празната кутия.

— Ага-тат-ко! — импровизира и се засмя.

Те се спогледаха и също се засмяха.

— Значи ти е ясно какво те очаква, така ли? — пошегува се Кати.
— Не вярвам да ти е ясно и наполовина, господине. — Обви врата му с ръце и тялото ѝ се прилепи към неговото, а очите ѝ потъмняха от копнеж и придобиха цвета на теменуга.

— Тъкмо това ми харесва — отвърна той, а устните му бяха само на сантиметри от нейните. — С голямо удоволствие ще науча и останалото!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.